

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק א'

(א) **בַּיּוֹם הַהוּא אֶחָשֵׁרוּשׁ^[א] הוּא אֶחָשֵׁרוּשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדָּוָד וְעַד בּוֹשׁ שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה: (ב) בַּיּוֹם הַהוּא כְּשֶׁבַת הַמֶּלֶךְ אֶחָשֵׁרוּשׁ^[ב] עַל כִּפּוֹס מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה:**

א. זוהר שמות (פרשת שמות דף ז' ע"א):

אחשורוש לא היה ראוי למלך וקם בכח עשרו

רבי יוסי ורבי יהודה היו יושבים ועוסקים בתורה לפני רבי שמעון. אמר רבי יהודה, מה זה שכתוב ויקם מלך חדש על מצרים, ושנינו שהוא קם מעצמו, מה שהיה שפל - קם, ולא ראוי היה למלך, ובעשר הוא קם. אמר רבי שמעון, הכל כך הוא, כמו אחשורוש שלא היה ראוי למלך, וקם מעצמו, וקם בעשר, ורצה להאביד את ישראל מן העולם, אף כן זה לא ראוי למלוכה, ועמד מעצמו, ורצה להאביד את ישראל מן העולם, שכתוב ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו'. וכשהיה עומד מלך למעלה - עומד מלך למטה.

רבי יוסי ורבי יהודה, הווי יתבי ולעאן באורייתא קמיה דרבי שמעון, אמר רבי יהודה, האי דכתיב ויקם מלך חדש על מצרים, ותנינו, דאיהו קם מגרמיה, מה דהוה שפל, קם, ולא אתחזי למלכא, ובעותרא קם. אמר רבי שמעון, כללא הכי הוא, כגוונא דאחשורוש דלא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, וקם בעותרא, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, אוף הכא, האי לא אתחזי למלכא, וקם מגרמיה, ובעא לאובדא לישראל מעלמא, דכתיב ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו', וכד הוה קם מלכא לעילא, קם מלכא לתתא.

ב. זוהר דברים (פרשת כי תצא דף רע"ז ע"א):

דרבם של מלך ומלכה לרפב רק על סוסים ולא על חמורים

אין דרף של מלך ומלכה לרפב על חמורה, אלא על סוסים, זהו שכתוב (חבקוק א) כי תרכב על סוסים מרפבתיה ישועה. שאין

לית דרבא דמלכא ומטרוניתא, למרפב על חמרא, אלא על סוסון. הדא הוא דכתיב, (חבקוק א) כי תרכב על סוסים

הַמֶּלֶכָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּכֹתֵר מַלְכוּת לְהִרְאוֹת הָעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת
 יְפִיהָ כִּי מִזֹּבַת מִרְאָה הִיא: (יב) וְתִמְאֵן הַמֶּלֶכָה וְשִׁתִּי לָבוֹא בְּדַבַּר
 הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּיַד הַסָּרִיסִים וַיִּקְצַף הַמֶּלֶךְ מְאֹד וַחֲמָתוֹ בַּעֲרָה בּוֹ:
 (יג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְחַכְמָיִם יָדְעֵי הָעֵתִים כִּי בֵּן דָּבָר הַמֶּלֶךְ לִפְנֵי כָּל

בְּאֶלֶף דָּלֶ"ת נו"ן יו"ד, וְהַפְּסוּק הַזֶּה
 הוּא סוּד הַחֲכָמָה. יוֹם יוֹם - אֵלּוּ שְׁנַתִּים
 יָמִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים
 יָמִים. וּפְרָעָה חֹלֵם וְהִנֵּה עֹמֵד עַל הַיָּאֵר
 - סוּד הוּא, כְּמוֹ שֶׁלְּמַדְנֹו, זֶה יוֹסֵף,
 שֶׁנֶּהָר [שְׂכַל הִנְהָר] הַזֶּה הוּא יוֹסֵף
 הַצַּדִּיק. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר עֹלֵת שְׁבַע פְּרוֹת
 יְפוֹת מִרְאָה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר וַתִּרְעִינָהּ
 בְּאַחוּ. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר, שֶׁהָרִי מֵהִנְהָר הַזֶּה
 מִתְּבָרְכוֹת כָּל אוֹתָן הַדְּרָגוֹת שֶׁלְּמַטָּה,
 מִשּׁוֹם שֶׁאוֹתוֹ נֶהָר שֶׁשׁוֹפֵעַ וַיּוֹצֵא הוּא
 מִשְׁקָה וְזָן אֶת הַכֹּל, וַיּוֹסֵף הוּא נֶהָר
 שֶׁתִּתְבָּרַךְ כָּל אֲרָץ מִצְרַיִם בְּשִׁבְלֹו.

שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת וְשְׁבַע הַסָּרִיסִים מְרַמְזִים עַל שְׁבַע מִדּוֹת

וְבֹא רְאָה, אוֹתוֹ הִנְהָר, שְׁבַע דְּרָגוֹת
 נִשְׁקוֹת וּמִתְּבָרְכוֹת מִמְּנוֹ, וְאֵלּוּ הֵם יְפוֹת
 מִרְאָה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר. וַתִּרְעִינָהּ בְּאַחוּ,
 בְּחִבּוּר וְאַחְנוּה, שֶׁאֵין נִמְצָא בָּהֶם פְּרוּד
 וְכֹלָם לְשִׁבַח עוֹמְדִים. שֶׁהִנֵּה כָּל שְׁבַע
 הַדְּרָגוֹת הֵלְלוּ שֶׁאֲמַרְנוּ הוּא סוּד, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר (אסתר ב) וְאֵת שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת
 הַרְאִיֹּת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וְגו'. וְעַל
 כֵּן שְׁבַע פְּרוֹת יְפוֹת מִרְאָה, וְכַנְּגֵד זֶה
 כְּתוּב שְׁבַעַת הַסָּרִיסִים הַמְּשֻׁרְתִים אֶת
 פְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְגו'.

בְּאֶלֶף דָּלֶ"ת נו"ן יו"ד, וְהִיא קָרָא רְזָא
 דְּחַכְמָתָא אִיהוּ. יוֹם יוֹם, אֵלּוּ שְׁנַתִּים
 יָמִים, כְּמוֹ דְּאֵת אָמַר (דף קצד ע"א) וַיְהִי
 מִקֵּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרָעָה חֹלֵם וְהִנֵּה
 עוֹמֵד עַל הַיָּאֵר, רְזָא אִיהוּ, כְּמוֹ דְּאֵת אָמַר
 דָּא יוֹסֵף. דְּנֶהָר (ס"א דְּכַל נַהֲר) דָּא, יוֹסֵף
 הַצַּדִּיק הוּא. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר עוֹלוֹת שְׁבַע
 פְּרוֹת יְפוֹת מִרְאָה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר
 וַתִּרְעִינָהּ בְּאַחוּ. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר, דְּהָא
 מִנְהָר דָּא אֲתִּבְרָכָאן כָּל אֵינּוֹן דְּרַגִּין
 דְּלִתְתָּא. בְּגִין דְּהוּא נֶהָר דְּנִגִּיד וְנִפְיָק,
 אִיהוּ אֲשֶׁקִי וְזָן לְכֹלָא. וַיּוֹסֵף אִיהוּ נֶהָר,
 לְאֵתִּבְרָכָא כָּל אֲרָעָא דְּמִצְרַיִם בְּגִינֵיהּ.

וְתֵא חֲזִי, הִהוּא נֶהָר, שְׁבַע דְּרַגִּין
 אֲתִּשְׁקִין וְאֲתִּבְרָכֵן מִנֵּיהּ, וְאֵלּוּ אֵינּוֹן
 יְפוֹת מִרְאָה וּבְרִיאֹת בְּשָׂר. וַתִּרְעִינָהּ
 בְּאַחוּ, בְּחִבּוּרָא בְּאַחוּוֹתָא דְּלֵא אֲשֶׁתְּכַח
 בְּהוּ פִּירוּדָא. וְכֹלְהוּ לְשִׁבְחָא קַיִּימִין, דְּהָא
 כָּל הַנִּי דְּרַגִּין שְׁבַע דְּקֶאֱמְרוּ, רְזָא אִיהוּ.
 כְּמוֹ דְּאֵת אָמַר, (אסתר ב) וְאֵת שְׁבַע
 הַנְּעֻרוֹת הַרְאִיֹּת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ
 וְגו'. וְעַל דָּא שְׁבַע פְּרוֹת יְפוֹת מִרְאָה,
 וְלִקְבַל דָּא כְּתִיב שְׁבַעַת הַסָּרִיסִים
 הַמְּשֻׁרְתִים אֶת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְגו'.

יְדַעֵי דַת וְדִין: (יד) וְהִקְרַב אֵלָיו כְּרִשְׁנָא שְׁתָּר אֲדַמְתָּא תְרִישֵׁישׁ
 מָרָם מְרַסְנָא מְמוּכָן שְׁבַעַת שְׂרֵי פָרָם וּמְדֵי רֵאִי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ
 הַיְשָׁבִים רֵאשְׁנָה בְּמַלְכוּת: (טו) בְּדַת מַה לְעֵשׂוֹת בְּמַלְכָּה וְשִׁתִּי
 עַל אֲשֶׁר לֹא עָשִׂתָּה אֶת מֵאֲמַר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ בְּיַד הַפְּרִיסִים:
 (טז) וַיֹּאמֶר מוּמָכָן (מְמוּכָן) לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים לֹא עַל הַמֶּלֶךְ
 לְבַדּוֹ עֲנֹתָהּ וְשִׁתִּי הַמַּלְכָּה כִּי עַל כָּל הַשָּׂרִים וְעַל כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר
 בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ: (יז) כִּי יֵצֵא דְבַר הַמַּלְכָּה עַל כָּל
 הַנְּשִׁים לְהַבְּזוֹת בְּעֲלִיָּהֶן בְּעֵינֵיהֶן בְּאֲמָרָם הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ אָמַר
 לְהַבִּיא אֶת וְשִׁתִּי הַמַּלְכָּה לְפָנָיו וְלֹא בָּאָה: (יח) וְהַיּוֹם הַזֶּה
 תֵּאֱמַרְנָה שָׂרוֹת פָּרָם וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת דְּבַר הַמַּלְכָּה לְכָל שְׂרֵי
 הַמֶּלֶךְ וּבְדֵי בְּיוֹן וְקֶצֶף: (יט) אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יֵצֵא דְבַר מַלְכוּת
 מִלְּפָנָיו וַיִּכְתַּב בְּדַתִּי פָרָם וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבוֹר אֲשֶׁר לֹא תְבוּא וְשִׁתִּי
 לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ^[1] הַטּוֹבָה

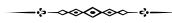
ד. זוהר - תיקוני זוהר תקונא עשרין, חזד ועשרין (דף ס' ע"ב):

בְּשִׁבּוּא הַפְּשִׁיחַ יַחְזִיר הַמֶּלֶךְ אֶת הַמַּלְכוּת לְשִׁכְנָה הַקְּדוּשָׁה

ועוד, שכנינה היא מצות העמדת מלך, זהו שפּתּוּב שׁוּם תְּשִׁימ עֲלֶיךָ מֶלֶךְ, וּכְבִיכּוֹל, כָּל זְמַן שְׂאִין שְׁכִינָה בְּמִקּוֹמָה אִין מֶלֶךְ, וּמִשׁוּם שְׁשִׁכְנָה הִיא מַלְכוּת עַל אָדָם, נֶאֱמַר בּוֹ שׁוּם תְּשִׁימ עֲלֶיךָ מֶלֶךְ, לְהִיּוֹת יִשְׂרָאֵל בְּהַ פְּלִם בְּגֵי מַלְכִים. שְׂאִין מֶלֶךְ בְּלִי מַלְכוּת, שְׁבַגְלוֹת שְׁפַחָה תִירֵשׁ גְּבַרְתָּהּ, וּבְזִמָּן שְׁיַבֵּא הַפְּשִׁיחַ נֶאֱמַר וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה, הִיא מַלְכוּתוֹ, הִיא כְּסָאוֹ, הִיא עֲטָרָתוֹ. מִשָּׁל לְמֶלֶךְ שְׁיֵשׁ לוֹ כְּלֵי יָקָר וְהוּא חֲבִיב אֵלָיו, לְפַעְעִים שָׁם אוֹתוֹ

ועוד שכנינתא אייהי מצות העמדת מלכא, הדא הוא דכתיב (דברים י"ז טו) שׁוּם תְּשִׁימ עֲלֶיךָ מֶלֶךְ, וּכְבִיכּוֹל כָּל זְמַנָּא דְלִית שְׁכִינְתָּא בְּאַתְרָהּא לִית מַלְכָּא, וּבְגִין דְשְׁכִינְתָּא אִיְהִי מַלְכוּת עַל בְּרַ נֶשׁ, אֲתִמַּר בִּיהַ שׁוּם תְּשִׁימ עֲלֶיךָ מֶלֶךְ, לְמַהוּי יִשְׂרָאֵל בְּהַ פְּלִהוּ בְּגֵי מַלְכִים. (דף ס' ע"ב) דְלִית מֶלֶךְ בְּלֹא מַלְכוּת, דְּבַגְלוֹתָא שְׁפַחָה תִירֵשׁ גְּבַרְתָּהּ, וּבְזִמָּנָא דִּינִיתִי מְשִׁיחָא אֲתִמַּר (אסתר א' יט) וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה, אִיְהִי מַלְכוּתָהּ, אִיְהִי כְּרִסְיָהּ, אִיְהִי עֲטָרַת דִּילִיהּ, לְמַלְכָּא

מִמָּנָה: (כ) וַנִּשְׁמַע פֶּתֶנָם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל מַלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה
 הָיָא וְכָל הַנְּשִׂימִים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל וְעַד קָמָן: (כא) וַיֵּיטֵב
 הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ בְּדַבָּר מְמוּכָן: (כב) וַיִּשְׁלַח
 סָפְרִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל מְדִינָה וּמְדִינָה כְּבַתְּבָהּ וְאֶל עַם
 וְעַם כְּלָשׁוֹנוֹ לְהִיזֵת כָּל אִישׁ שִׁרְר בְּבֵיתוֹ וּמְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן עַמּוֹ:

עֲטָרָה עַל רֵאשׁוֹ, זֶה תַּפְלִין שֶׁל רֵאשׁ,
 לַפְּעֵמִים קוֹשֶׁר אוֹתוֹ בְּאַצְבָּע, וְזֶה תַּפְלִין
 שֶׁל יָד, לַפְּעֵמִים שֶׁם אוֹתוֹ תַּחֲתֵיו וְנִקְרָא
 כֶּסֶא, לַפְּעֵמִים עוֹשֶׂה מְמוֹנוֹ לְבוּשׁ.

דְּאִית לִיה מְאֵנָא דִּיקָר וְאִיה מְחַבְּבָא
 לְגַבִּיה, לְזַמְנִין שׁוּי לִיה עֲטָרָה עַל רֵישִׁיה
 דָּא תַּפְלִין דְּרִישָׁא, לְזַמְנִין קְשִׁיר לִיה
 בְּאַצְבָּעָא וְדָא תַּפְלִין דִּיד, לְזַמְנִין שׁוּי
 לִיה תַּחֲזִיתִיה וְאַתְקָרִי כְּרִסְיָא דִּילִיה,
 לְזַמְנִין עֶבֶיד מִינָה לְבוּשָׁא.

אַבְל עֲבָשׁוּ בְּגָלוֹת הַכֹּל הַשָּׁךְ

וְכַעַת שֶׁהָיָא מְרַחֲקָת מִן הַמֶּלֶךְ, נֶאֱמַר
 בְּמִלְכָּא אֲלִבֵּישׁ שְׂמִים קְדָרוֹת, וְהַשְׂכִּינָה
 אוֹמֶרֶת אֶל תִּרְאֵנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחַרְתָּ, וּבְנֵי
 אָדָם שֶׁהֵם שׁוֹטִים מְסַתְּפָלִים בְּלְבוּשׁ,
 וְאַחֲרֵים כֶּף מְסַתְּפָלִים בְּגוֹף, וּבְגָלוֹת כָּלָם
 שׁוֹטִים, אַבְל הַפְּקַח הַחֶכֶם מְסַתְּפֵל
 פְּנִימָה, וְכִשְׁתַּבֵּא גְאֻלָּה, מִתְּפַשֵּׁט מְלֻבוּשֵׁי
 הַקְּדָרוֹת וְזוֹרֵק אוֹתָם עַל אַמּוֹת הָעוֹלָם,
 זֶהוּ שְׂכַתּוֹב וְיֵהִי חֲשׂוֹךְ אֶפְלָה וְגוֹמֵר, וְלִכְל
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אוֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם.

וְכַעַן דְּאִיהִי מְרַחֲקָא מִן מִלְכָּא, אֲתִמַּר
 בְּמִלְכָּא (ישעיה נ ג) אֲלִבֵּישׁ שְׂמִים קְדָרוֹת,
 וְשְׂכִינְתָּא אֲמַרְתָּ אֶל תִּרְאֵנִי שְׂאֵנִי
 שְׁחַרְחַרְתָּ (שיר א ו), וּבְנֵי נְשָׂא דְאִינוּן
 שְׁטִיין מְסַתְּפָלִין בְּלְבוּשָׁא, וְאַחֲרֵינִין הֵכִי
 מְסַתְּפָלִין בְּגוֹפָא, וּבְגָלוֹתָא כְּלֵהוּן
 שְׁטִיין, אַבְל פְּקַחָא חֲכִימָא אֲסַתְּפֵל
 מְלֻגָאוּ, וְכַד יִתִּי פּוֹרְקָנָא אֲתַפְּשֵׁט
 מְלֻבוּשֵׁין דְּקְדָרוֹתָא, וְזָרִיק לוֹן עַל אוֹמִין
 דְּעֻלְמָא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב (שמות י כב)
 וְיֵהִי חֲשׂוֹךְ אֶפְלָה וְגוֹמֵר, וְלִכְל בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל הָיָה אוֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ב'

(א) וַיִּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרֵתָיו יִבְקָשׁוּ לַמֶּלֶךְ נְעֻרוֹת בְּתוּלוֹת מְזֻבּוֹת מֵרָאה: (ב) וַיִּפְקֹד הַמֶּלֶךְ פְּקִידִים בְּכָל מְדִינֹת מַלְכוּתוֹ וַיִּקְבְּצוּ אֶת כָּל נְעָרָה בְּתוּלָה מְזֻבָּת מֵרָאה אֶל שׁוֹשֵׁן הַבִּירָה אֶל בֵּית הַנָּשִׁים אֶל יַד הַגָּא סָרִיס הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנָּשִׁים וְנִתְּוֵן תִּמְרוּקֵיהֶן: (ד) וְהַנְּעָרָה אֲשֶׁר תִּיטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ תִּתַּח וְשָׂתִי וַיִּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וַיַּעַשׂ בֶּן: (ה) אִישׁ יְהוּדִי הָיָה בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה וְשֵׁמוֹ מֶרְדֳּכָיִי^ה בֶּן יָאִיר בֶּן שְׁמַעִי בֶּן קִישׁ אִישׁ יְמִינִי: (ו) אֲשֶׁר הִגְלָה מִירוּשָׁלַיִם עִם הַגְּלָה אֲשֶׁר הִגְלָתָה עִם יְכָנְיָה מֶלֶךְ יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגְלָה נְבוּכַדְנֶאצַּר^ה מֶלֶךְ בָּבֶל: (ז) וַיְהִי אֲמֵן אֶת

ה. זוהר בראשית (פרשת וישלח - דף קסט ע"א):

שֶׁלֶשׁ גְּאוּלוֹת עַל יְדֵי מֹשֶׁה, מֶרְדֳּכָי, מֹשִׁיחַ.

ס"א, כתיב גם את השני גם את השלישי וגו', השלש פעמים גם, רמז (ג' ראשי תבות, גליון, ג"ם ראשי תבות, גואל משה, גואל מרדכי, גואל משיח) לשלש גאולות על ידי שלשה צדיקים, משה צדיקים, משה מרדכי משיח, שעתיד לגאלנו בקרוב: לשלש גאולות על ידי שלשה צדיקים, משה צדיקים, משה מרדכי משיח, שעתיד לגאלנו בקרוב:

1. זוהר - תקוני הזוהר (תקונא שבועין - דף קלג ע"א):

בנבוכדנאצר הנקבה התגברה על חלק הזכר

והכי איננו מתהפכין דרגין, מדינא וכף הן מתהפכות דרגות מדין לרחמים לרחמי, ומרחמי לדינא, כגוונא דסטרא ומרחמים לדיון, כמו צד הטירה כף

מתהפכות מצד הטמאה, אם מתחזק גובר, והוא יהיה פרא אדם ידו בכל, ואם מתחזקת הנקבה, יד כל בו, יש שלטון לרע ויש שלטון לטוב, יש שלטון ששולט זה על זה, ויש שלטון של נאופים, פאשר שולטת זונה עליו, כל הבהמות באות עליו כמו שמצאנו בנבוכדנאצר שנאמר בו ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין לה יטעמון עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי (פרוש מבני אדם ירחק ועשב פשוטים יאכל עד ששבע שנים יעברו עליו), שהם שבעה כוכבים שלו, יתחלפו עליו מזכרים לנקבות, ומפני זה פאשר גלגול הנקבה היא רוכבת עליו, מעשיו הוא פאשה, פאשר מדבר מדבר בפתחת הידים, וקולו ודבורו וכל מעשיו פאשה, תועבה הוא, ומפני זה מברכים ישראל העם הקדוש, ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם שלא עשני אשה.

הזוהר המתורגם - ספר שמות - פרשת משפטים - דף קכ"ה ע"א

התגברו על הנסיונות על ידי שלא אכלו בשר בחלב

שנינו, במה זכו דניאל, חנניה, מישאל ועזריה, שנצלו מאותם נסיונות? אלא משום שלא נטמאו במאכליהם. אמר רבי יהודה, כתוב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'. ושנינו בסתר המשנה, מאכל אותו הרשע, בשר בחלב היה, וגבינה עם בשר, פרט למאכלים אחרים, וזה עלה לו על שלחנו בכל יום.

על דניאל נשאר צלם ה' ומנבוכדנאצר הוסר צלם אדם

ודניאל דאסתמר מהאי, פד רמו יתיה כשזרקוהו לגב

דדכיו הכי מתהפכין מסטרא דמסאבו, אם אלים גבר, והוא יהיה פרא אדם, ידו בכל (בראשית טז יב), ואם אלימא נוקבא יד כל בו, אית שלטנותא לביש ואית שלטנותא לטב, אית שלטנותא דשליט (סליק) דא על דא, ואית שלטנותא דניאופין, פד שליט זונה עליה, כלהו בעירן אתין עליה, כמה דאשפחנא בנבוכדנאצר, דאתמר ביה (דניאל ד כב) ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין ליה יטעמון עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי, דאינון שבעה ככבי דיליה, יתחלפון עלוהי מדכורין לנוקבין, ובגין דא פד גלגולא דנוקבא קא רכיבת עליה, עובדוי איהו פאתתא, פד מליל מליל בפתוחו דידין, וקליה ודבוריה וכל עובדוי פאתתא, תועבה איהו, ובגין דא מברכין ישראל עמא קדישא, ברוך אתה יהו"ה אלהינו מלך העולם שלא עשני אשה.

הַאֲרִיּוֹת, הַשְּׁתֵּלֵם בְּצֶלֶם רְבוּנוֹ, וְלֹא שָׁנָה צִלְמוֹ לְצֶלֶם אַחֵר, וְלִכְּנֵן פְּחָדוֹ מִמְּוֹנֵי הַאֲרִיּוֹת וְלֹא חֲבָלוֹ בּוֹ. וְאוֹתוֹ רָשָׁע, בְּשַׁעַה שֶׁהֶעֱבְרָה מִמְּוֹנֵי מַלְכוּתוֹ וּמִדּוֹרוֹ הִיָּה עִם חֵיוֹת הַשָּׂדֶה, הֶעֱבַר מִמְּוֹנֵי צֶלֶם פְּנִיּוֹ, וּמֵאוֹתוֹ יוֹם לֹא נִרְאָה צִלְמוֹ צֶלֶם שֶׁל אָדָם, וְכָל בְּהֵמָה שֶׁבָּאָה, נִרְאָה לָהּ בְּצֶלֶם שֶׁל מִינָהּ וּנְקַבְתָּהּ, וְכֹלָם הָיוּ בָּאִים עֲלָיו, וּבְכַמָּה פְּעָמִים הָיוּ אוֹכְלוֹת אוֹתוֹ חֵיוֹת הַשָּׂדֶה זוֹלַת נִגְזַר עֲלָיו הֶעֱנֵשׁ הַזֶּה, מִשּׁוּם שֶׁכְּתוּב (חֲבֻקֹק א) וְהוּא בְּמַלְכִים יִתְקַלֵּס, מִשּׁוּם כִּף פֶּלֶם הִתְקַלְסוּ בּוֹ כָּל אוֹתוֹ זְמַן.

לְגוּבָא דִּארְיִוּוֹתָא, אֲשֵׁתִּילִים בְּצוֹלְמָא דְמֵארִיָּה, וְלֹא שְׁנֵי (בראשית קצ"א ע"א) צוֹלְמִיָּה לְצוֹלְמָא אַחֲרָא, וְעַל דָּא דְחָלוֹ אֲרִיּוֹתָא מְנִיָּה, וְלֹא חֲבָלוֹהוּ. וְהָהוּא רָשָׁע, בְּשַׁעַתָּא דְמַלְכוּתָא אֲתַעְדֵי מְנִיָּה, (דניאל ד) וְעִם חֵיוֹת בְּרָא הוּא מְדוֹרִיָּה, אֲעֵדֵי צוֹלְמָא דְאַנְפוּי מְנִיָּה, וּמַהֲהוּא יוֹמָא, לֹא אֲתַחֲזֵי צוֹלְמִיָּה, צוֹלְמָא דְבַר נִשְׁ. וְכָל בְּעִירָא דְאַתִּי, אֲתַחֲזֵי לִיָּה, צוֹלְמָא דְזִינִיָּה, וְנוֹקְבִיָּה, וְהוּוּ אֲתִיָּן עֲלֵיָּה כְּלָהוּ, וּבְכַמָּה זְמַנִּין הוּוּ אֲכַלִּין לִיָּה חֵיוֹת בְּרָא, בַּר דְאַתְגָּזַר הָאִי עוֹנֵשָׁא עֲלֵיָּה, בְּגִין דְכְּתִיב, (חֲבֻקֹק א) וְהוּא בְּמַלְכִים יִתְקַלֵּסוּ, בְּגִין כִּף, כְּלָא יִתְקַלְסוּ בֵּיָּה, כָּל הָהוּא זְמַנָּא.

צֶלֶם ה' נִשְׁאָר בְּשֵׁלָא אוֹכְלִים מֵאוֹכְלוֹת אִסּוּרוֹת

בֵּא וְרִאָה מַה כְּתוּב, וּמִקְצַת יָמִים עֲשָׂרָה נִרְאָה מִרְאִיָּהֶם טוֹב (וגו') מִן כָּל הַיְלָדִים הָאוֹכְלִים אֶת פֶּת בַּג הַמְּלֶךְ. נִרְאָה מִרְאִיָּהֶם טוֹב - שֶׁצֶלֶם רְבוּנָם לֹא זָז מֵהֶם, וּמֵאַחֲרֵים זָז. מִי גָרַם אֶת זֶה? מִשּׁוּם שֶׁלֹּא נִגְעְלוּ בְּגַעוּלֵי מֵאוֹכְלֵיָּהֶם. אֲשֶׁרֵי חֲלַקְם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁכְּתוּב בָּהֶם, וְאַנְשֵׁי קִדְשׁ תִּהְיוּן לִי.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, (דניאל א) וְלִמְקַצַּת יָמִים עֲשָׂרָה נִרְאָה מִרְאִיָּהֶן טוֹב מִכָּל הַיְלָדִים הָאוֹכְלִים אֶת פֶּת בַּג הַמְּלֶךְ. נִרְאָה מִרְאִיָּהֶן טוֹב, דְּצוֹלְמָא דְמֵארִיָּהוּן לֹא אֲעֵדִיאוּ מְנַהוּן, וּמֵאַחֲרֵי אֲעֵדִיאוּ. מֵאֵן גָּרִים הָאִי. בְּגִין דְלֹא אֲתַגְעְלוּ בְּגַעוּלֵי מֵאוֹכְלֵיָּהוּן. זִכְּאָה חוֹלְקִיָּהוּן דִּישְׂרָאֵל, דְכְּתִיב בְּהוּ, וְאַנְשֵׁי קִדְשׁ תִּהְיוּן לִי.

בְּהִגֵּיָּה שֵׁם פּוֹסֵק מֵעַקֵּר הַדִּין כְּהֵרָאשׁוּנִים שֶׁלֹּא מְצַרִּיכִים שֵׁשׁ שְׁעוֹת דּוֹקָא, אֲלֵא כָּל זְמַן שֶׁבִּרְךָ בְּרַפְתָּ הַמְּזוּן וְהִתְחִיל סְעוּדָה חֲדָשָׁה מִתַּר אַחֵר קְנוּחַ וְהִדְחָה. וְכוּתֵב שֶׁהַמְּנַהֵג הַפְּשוּט בְּמִדְּיִנוֹת אֵלּוֹ לְהִמְתִּין שְׁעָה אַחַת. וְלֹא מוֹכֵן הַמְּנַהֵג הַזֶּה, דְּמַה עֲנִין סְעוּדָה אַחֲרִיתִי לְשַׁעָה אַחַת, וּמַה מְקוּרוֹ. וְעַל זֶה בָּא הַגָּאוֹן מוּיִלְנָא זְצ"ל בְּבֵאוֹר הַגֵּר"א,

אֲגַדֵּל חֲשִׁיבוֹת הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ וּמְקוּמוֹ בְּחַיֵי יוֹם יוֹם, רוֹאִים: בְּיֹרְה דְעָה חֲלַק א' (סימן פ"ט סעיף א') מְדַבֵּר עַל הָאִסּוּר לְאֹכַל חֶלֶב אַחֲרֵי בֶשֶׂר, וּפּוֹסֵק הַמְּחַבֵּר שֶׁצָּרִיךְ לְהִמְתִּין שֵׁשׁ שְׁעוֹת. וּמְקוּרוֹ מֵהַגְּמָרָא בְּחֻלִּין (דף קה). "בְּהָא סְעוּדָתָא הוּא דְלֹא אֲכִילְנָא לְסְעוּדָתָא אַחֲרִיתָא אֲכִילְנָא", וְזֶה עַל פִּי הַרְמְב"ם שְׁבִין סְעוּדָה לְסְעוּדָה הוּא שֵׁשׁ שְׁעוֹת. אֲבָל

וּלְפִי הַ"שׁ מַחְמִירִין" חֲמוּר כְּמוֹ אַחֲרֵי בְּשׂוֹר מִמֶּשׁ. וְעַל זֶה בָּא הַגֵּר"א עוֹד פַּעַם וּפְרָשׁ, דְּגַם זֶה בְּנוֹי עַל דְּבַרֵי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ הַנִּלְ. דְּשֵׁם לֹא מַחְלֵק בֵּין אֵיזָה אָכַל קֹדֶם חֵלֶב אוֹ בְּשׂוֹר, וְגַם לֹא מַחְלֵק בֵּין אֵיזָה מֵאָכַל חֵלֶב, כֹּל שֶׁאֲכָלָן בְּשַׁעֲתָא חֲדָא, וְעַיִן בְּעֵרוּף הַשְּׁלַחַן שֵׁישׁ חוֹלְקִים אִם חוֹמְרָא זֹאת נוֹהֲגַת גַּם בְּבִשׂוֹר עוּף, וְחוֹלְקִים בְּמִשְׁמַעוֹת הַזֹּהַר. וּמוֹסִיף הַגֵּר"א שֶׁאֵין כְּאֵן סְתִירָא בֵּין הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ וְהַגְּמְרָא, שֶׁהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ בָּא לְהוֹסִיף חוֹמְרָא, וְיִכְבֵּר רְאִינוּ בְּגְמְרָא עֲצָמָה מְעַלֵּת הַמַּחְמִיר בְּדְבָרִים אֱלוֹ (דְּאִבָּא שֶׁל מֵר עוֹקְבָא הַמְתִּין מַעַת לַעַת עַיִן שֵׁם). וְלִכְאוּרָה זֶה הוֹלֵךְ עִם שֵׁיטַת הַגְּאוּן בְּזֶה שְׁלַעוֹלָם אֵין סְתִירוֹת בֵּין הַגְּמְרָא וְהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ, רַק שֶׁאֵין יוֹדְעִין הַפְּרוּשׁ בְּזֹהַר אוֹ בְּגְמְרָא, עַל כֵּן אוֹמְרִים שֶׁהֵם מַחְלְקִים (מֵרַבֵּי חַיִּים וּוְלֵאזִין בְּסִפְרָא עַז חַיִּים).

שְׁמִקוֹר הַדְּבָרִים הוּא מִהַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ פְּרָשׁת מִשְׁפָּטִים, שֶׁשֵּׁם כְּתוּב "דְּכָל מֵאֵן דְּאָכִיל הָאֵי מִיכְלָא כְּחֲדָא אוֹ בְּשַׁעֲתָא חֲדָא אוֹ בְּסַעוּדָתָא חֲדָא וְכוּ", וּמִמְשִׁיף הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ לְתֹאֵר גְּדֵל הַפְּגָם, וְאֵיךְ שֶׁהוּא מַעוּרֵר דִּין רַחֲמָנָא לִיְצִלָן, עַיִן שֵׁם בְּאַרְךָ.

וְעוֹד שֵׁם בְּסִמּוּף (בְּסַעֲיָא ב') בְּנוֹגַע לְהִלְכָה שֶׁאַחֲרֵי חֵלֶב אֵין שַׁעוֹר זְמַן לְהַמְתִּין לְאָכַל מֵאֲכִילֵי חֵלֶב, מִבֵּיא הַרְמ"א שֵׁישׁ בְּזֶה מַחְמִירִים. וְעַיִן בְּסִפְרָא בְּדֵי הַשְּׁלַחַן (סַעֲיָא קָטָן ס"ה) שֶׁמִּסְבִּיר שֵׁישׁ כְּאֵן ב' חֲמֵרוֹת נִפְרְדוֹת. הָאֶחָד הוּא שֶׁבְּכָל מֵאָכַל חֵלֶב יֵשׁ לְהַמְתִּין שְׁעָה לְפָנָי שִׁיאֲכַל בְּשׂוֹר, וְהַשֵּׁנִי בְּגִבְיָה קָשָׁה לְהַמְתִּין כְּמוֹ אַחֲרֵי אֲכִילַת בְּשׂוֹר. וְהַהִלְכָה הַשֵּׁנִי מִפְּרָסְמַת וְתוֹלֵיָה בְּסִבְרָה פְּשוּטָה, שֶׁגַּם גִּבְיָה קָשָׁה מִמְשִׁיף טַעַם כְּמוֹ בְּשׂוֹר, אֲבָל הַהִלְכָה הַרְאִשׁוֹנָה בְּאֲמַת קָשָׁה לְהִבִּין, דְּכַגְּמְרָא מִבְּאֵר דְּאֶחָר חֵלֶב אֵין צְרִיךְ לְהַמְתִּין,

זוהר - תקוני זוהר (תקונא ארביסר דף ל):

אֵלֵיהּ בָּא לְלַמֵּד

וְסִמּוּף לוֹ, לְרֵאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדָמְתָךְ וְכוּ', לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בְּחֵלֶב אֱמוּ. מַה זֶה אֵל זֶה? קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל רַגְלָיו, פָּתַח בְּקוֹל גְּדוֹל וְאָמַר: אֵלֵיהּ אֵלֵיהּ, רַד לְכָאן בְּרִשׁוֹת רְבוּנָךְ וְהָאֵר אֶת עֵינַי הַזְּקֵנִים הַלְלוּ בְּדְבַר הַזֶּה, שְׁלֵא יְבֹאוּ לְאָכַל בְּשׂוֹר בְּחֵלֶב.

וְסִמּוּף לִיה לְרֵאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדָמְתָךְ וְכוּ' לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בְּחֵלֶב אֱמוּ, מֵאֵי הָאֵי לְגַבֵּי הָאֵי, קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל רַגְלָיו, פָּתַח בְּקוֹל סָגִיא וְאָמַר, אֵלֵיהּ אֵלֵיהּ נְחִית הֵכָא בְּרִשׁוֹתָא דְמֵאֲרָךְ, וְאִנְהִיר עֵינְהוּ דְאֵלִין סְבִין בְּהָאֵי מְלָה, דְלֵא יְתוֹן לְמִיכַל בְּשׂוֹר בְּחֵלֶב.

בְּלֵאִים דְּשׂוֹר וְחֲמוּר

בִּינְתִים בָּא אֵלֵיהּ, יְרַד וְלֹא הִתְעַפָּב, אָמַר: מְנוּרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְהָרִי סוּד זֶה וְדָאֵי הוּא הַסוּד שֶׁל לֹא תַחֲרֹשׁ בְּשׂוֹר וּבְחֲמוּר יַחְדָּו, כְּשֶׁבְכוּר שֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל, הַעֲמוּד הָאֲמָצְעֵי, לֹא מִבֵּיאִים אוֹתוֹ לְבֵית יְהוָה, מִתְעַרְב

אֲדַהֲכִי הָא אֵלֵיהּ קָא נְחִית וְלֹא אֲתַעֲכַב, אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, וְהָא רְזָא דָא וְדָאֵי אֵיהּ רְזָא דְלֹא תַחֲרֹשׁ בְּשׂוֹר וּבְחֲמוּר יַחְדָּו (דְּבָרִים כ"ב ו'), כִּד בּוֹכְרָא דְאֵיהּ יִשְׂרָאֵל עֲמוּדָא דְאֲמָצְעִיתָא, לֹא אֲתִיִּין

חלב עם בשר וגורמים לערב שור בחמור, וזהו פלאים, מין בשאינו מינו.

אמר רבי שמעון: אליהו אליהו, והרי השור הוא מצד הטהרה, והחמור מצד הטמאה, זהו פלאים טוב ורע, אבל חלב הוא מצד הטהרה, ובשר מצד הטהרה? אמר לו: ודאי כף זה, אבל הסוד הזה נודע בפסוק הזה, תוצא הארץ נפש תיה למינה, שאף על גב שהם מצד הטהרה, כלם זכר ונקבה, והם זוגות, ומי שנוטל ממי שאינו מינו, אותו בן שמרפב משניהם, עליו נאמר לא תבשל גדי בחלב אמו.

ליה לבית יי, חלב אתערב בבשרא, וגרמין לאתערבא שור בחמור, ודא איהו פלאים מין דלאו במיניה.

אמר רבי שמעון, אליהו אליהו, והא שור איהו מסטרא דדכיו, וחמור מסטרא דמסאבו, דא איהו פלאים טב וביש, אבל חלב איהו מסטרא דדכיו, ובשרא מסטרא דדכיו, אמר ליה ודאי הכי הוא, אבל האי רזא אשתמודע בקרא דא, תוצא הארץ נפש תיה למינה (בראשית א כד), דאף על גב דאינון מסטרא דדכיו, פלהו אינון דכר ונקבא, ואינון זוגין, ומאן דנטיל ממה דלאו איהו מיניה, ההוא בר דאתרכיב מתרוייהו, עליה אתמר (שמות כג ט) לא תבשל גדי בחלב אמו.

החטא שערב טפה של בכור באינו מינו

אמר המנורה הקדושה: בודאי פעת הדבר הוא במקומו, וזהו ברור הדבר, וזהו מלאתך ודמעך לא תאחר, כמו שנאמר שמה יקדמנו אחר ברחמים, חטא זה שערב אדם טפה בכורה בזווג נדה שפחה גויה זונה, זה גורם שנוטל אחר את בת זוגו, והוא מדה כנגד מדה, ומשום כף ראשית בפורי אדמתך תביא בית יהוה אליהיך, ולא תבשל גדי בחלב אמו, שאותו בן הוא ערבוביא שיוצא פלאים, מאשה שאינה מינו, שהיא כנגדו, ומשום זה זכה? עזר, בת זוגו שהיא עזר לו בתורה במצוה ביראה ובאהבה, עזר לו בעולם הזה ובעולם הבא, ואם לא, אחר שאינו מינו היא כנגדו לאבדו משגי

(דף ל ע"ב): אמר בוצינא קדישא בודאי פען איהו מלה בדוכתאה, ודא איהו בריא דמלה, ודא איהו, מלאתך ודמעך לא תאחר (שם כב כח), כמה דאתמר שמה יקדמנו אחר ברחמי, חובא דא דערב בר נש טפה בוכרא בזווגא נדה שפחה גויה זונה, דא גרים דנטיל אחר בת זוגיה, ואיהו מדה לקבל מדה, (דף ל ע"ב) ובגין דא ראשית בפורי אדמתך תביא בית יי אלהיך, לא תבשל גדי בחלב אמו, דההוא בר איהו ערבוביא דנפיק פלאים, מאתתא דלאו מיניה, דאיהי כנגדו, ובגין דא זכה עזר, בת זוגיה דאיהי עזר ליה באורייתא בפקודא בדחילו וברחימו, עזר לו בעלמא דין, ובעלמא דאתי, ואם

הַרְפָּה הִיא אֶסְתֵּר בַּת דָּדוֹ כִּי אֵין לָהּ אָב וְאִם וְהִנְעָרָה יִפֹּת תֹּאֲרֵר
 וְטוֹבַת מְרָאָה וּבְמֹת אֲבִיהָ וְאִמָּהּ לְקַחָהּ מִרְדְּכֵי^ח לֹו לְבַת:
 (ח) וַיְהִי כִּהִשְׁמַע דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדַתּוֹ וּבְהַקְבִּיץ נְעֻרוֹת רַבּוֹת אֶל שׁוֹשַׁן
 הַבִּירָה אֶל יַד הַגִּי וַתִּלְקַח אֶסְתֵּר אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ אֶל יַד הַגִּי שְׁמֵר
 הַנְּשִׁים: (ט) וַתִּיטֵב הַנְּעָרָה כְּעֵינָיו וַתִּשָּׂא חֶסֶד לְפָנָיו וַיְבַהֵל אֶת

לאו, אַחֲרָא דְּלָאו אִיהוּ מִינֵיהּ, אִיהִי כְּנַגְדּוֹ, לְאוּבְדָא לִיהּ מִתְרִין עֲלָמִין, וְכָל
 דָּא גְרִים לִיהּ בְּגִין דְּלָא נְטִיר טְפָה
 קְדָמָא לְבַת זִוּגִיָּה.

ועל ידי תשובה הוא מתקן הכל

ועם כל זה, אם חזר בתשובה, עליו נאמר
 וְשָׁב וּרְפָא לוֹ, וְנוֹתֵן לוֹ בַּת זִוּגוֹ, שְׁנֵאמַר
 בֵּה רְפָאוֹת תְּהִי לְשִׁרְךָ, וְהִיא דְּמוֹת שֶׁל
 הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא רְפוּאָה וְהִיא חַיִּים. זֶהוּ
 שְׁכָתוּב עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בֵּה,
 וְאִשְׁתּוֹ הִיא בְּדְמוּתָהּ. זֶה שְׁכָתוּב רָאָה
 חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֶּת. הַתּוֹרָה הִיא
 טוֹב. זֶהוּ שְׁכָתוּב כִּי לְקַח טוֹב נִתְּנִי לְכֶם,
 וְאִשְׁתּוֹ הִיא בְּדְמוּתָהּ. זֶה שְׁכָתוּב מִצָּא
 אִשָּׁה מִצָּא טוֹב. סוּף סוּף עֲשֶׂרָה דְּבָרִים
 נֵאמְרוּ בְּזֶה וְעֲשֶׂרָה בְּזֶה, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ
 הַחֲבָרִים.

ועם כל דא אם חזר בתשובה, עליה
 אַתְּמַר (ישעיהו י') וְשָׁב וּרְפָא לוֹ, וְהִיב לִיהּ
 בַּת זִוּגִיָּה, דְּאַתְּמַר בֵּה (משלי ג ח) רְפָאוֹת
 תְּהִי לְשִׁרְךָ, וְאִיהִי דִּיּוֹקְנָא דְּאוֹרִייתָא,
 דְּאִיהִי אֶסְנוֹתָא וְאִיהִי חַיִּים, הַדָּא הוּא
 דְּכָתִיב (שם יח) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים
 בֵּה, וְאַתְּתִיהּ אִיהִי בְּדִיּוֹקְנָהּ, הַדָּא הוּא
 דְּכָתִיב (קהלת ט ט) רָאָה חַיִּים עִם אִשָּׁה
 אֲשֶׁר אֶהְבֶּת, אוֹרִייתָא אִיהִי טוֹב, הַדָּא
 הוּא דְּכָתִיב (משלי ד כב) כִּי לְקַח טוֹב נִתְּנִי
 לְכֶם, וְאַתְּתִיהּ אִיהִי בְּדִיּוֹקְנָהּ, הַדָּא הוּא
 דְּכָתִיב (שם יח ב) מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב,
 סוּף סוּף עֲשֶׂר מַלְיָן אַתְּמַר בְּהָאִי, וְעֲשֶׂר
 בְּהָאִי, וְהָאִי אוֹקְמוּהָ חֲבָרִיא.

ז. זוהר שמות (פרשת משפטים - דף ק"ב ע"ב):

הינרד והבגדים לקח צד הקדושה מצד הס"מ

בא וראה שיש לחזור, זקן, לדברים
 ראשונים, שְׁכָף הָיוּ עוֹשִׂים יִשְׂרָאֵל עַד
 שֶׁהִשְׁתַּתְּפוּ בְּדַרְגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת. הַיִּנְרָד
 שְׁאִמְרָנוּ, הַרְבֵּה הַתְּקִיפוּ אֶת יִשְׂרָאֵל

תָּא חֲזִי, דְּאִית לְאַהֲדָרָא סְבָא, בְּמַלְיָן
 קְדָמָאִין, דְּהָכִי הוּוּ עֲבָדֵי יִשְׂרָאֵל, עַד
 דְּאִשְׁתַּתְּפוּ בְּדַרְגִין תַּתְּאִין יְרֵךְ דְּקָא
 אִמְרוּ, סְגִי אֶתְקִיפוּ לֹון יִשְׂרָאֵל, בְּהֵוּא

תִּמְרוּקֶיהָ וְאֵת מְנוֹתֶיהָ לָתֵת לָהּ וְאֵת שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת הַרְאִיּוֹת לָתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁנֶנָּה וְאֵת נְעֻרוֹתֶיהָ לְטוֹב בֵּית הַנְּשִׁים: (י) לֹא הִגִּידָה אֶסְתֵּר אֵת עֲמֹהָ וְאֵת מוֹלְדֹתָהּ כִּי מְרַדְכֵי צָוָה עָלֶיהָ אֲשֶׁר לֹא תִגִּיד: (יא) וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מְרַדְכֵי מִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי חֲצַר בֵּית הַנְּשִׁים לְדַעַת אֵת שְׁלוֹם אֶסְתֵּר וּמָה יַעֲשֶׂה בָּהּ: (יב) וּבַהֲגִיעַ תֵּר נְעֻרָה וְנַעֲרָה לָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ מִקֵּץ הַיּוֹת לָהּ כְּדַת הַנְּשִׁים שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֹדֶשׁ כִּי בֵּן יִמְלֹאוּ יְמֵי מְרוּקֶיהֶן שְׁשָׁה חֳדָשִׁים

באותה הַיָּרֵךְ. מְרַדְכֵי הִזָּה מִרְאָה לְאוֹתוֹ הַמֶּן הַרְשַׁע אֵת אוֹתָהּ יָרֵךְ שְׁלוֹ, וְלִכְן הִזָּה רוֹגֵז, דָּבָר שֶׁנִּרְאָה לוֹ, וְהוּא הַרְגִּיז אוֹתוֹ עִמּוֹ. רְאוּ הַחֲבָרִים מִה כְּתוּב - (בראשית כז) וַתִּקַּח רִבְקָה אֶת בְּגָדֵי עֶשָׂו בְּנֵה הַגְּדָל הַחֲמֹדֶת וְגו'. בְּלָבוֹשׁ הַלְלוּ שְׁלוֹ גִזְל אוֹתוֹ וְהוֹצִיא אוֹתוֹ מִכָּל בְּרֻכּוֹתָיו וּמִבְּכּוֹרָתָהּ.

יָרֵךְ. מְרַדְכֵי הִזָּה אַחֲמֵי לַהֲהוּא רִשָּׁע דְּהִמֶּן הַהוּא יָרֵךְ דִּילֵיהּ, וְעַל דָּא הוּא רְגִיז, מְלָה דְּאִתְחַזֵּי לֵיהּ, וְאִיהוּ אֲרַגִּיז לֵיהּ בְּהַדִּיָּה. חֲמוֹ חֲבָרִיָּא, מַה כְּתִיב, (בראשית כז) וַתִּקַּח רִבְקָה אֶת בְּגָדֵי עֶשָׂו בְּנֵה הַגְּדָל הַחֲמֹדֶת וְגו'. בְּאֵלִין לְבוֹשֵׁין דִּילֵיהּ, גִּזְל דִּילֵיהּ, וְאִפִּיק לֵיהּ מִכָּל בְּרַכָּאן דִּילֵיהּ, וּמִבְּכּוֹרָתָהּ.

לְכֹן הַבְּגָדִים שֶׁל הַתְּלִמִּידֵי חֲכָמִים מִתְּבַלְּיִם מִהָרַ

וּמִשׁוּם כָּף, הַעֲלָה שְׁמִצָּאוֹ הַמְּרַכְבוֹת שְׁלוֹ לְחֲכָמִים הוּא הַחֲכוּף שְׁלָהֶם עִם בְּגָדֵי רְבוּתֵינוּ תְּמִיד לִיְרֻכִים שְׁלָהֶם וְלְבָגָדִים שְׁלָהֶם. וְאֵלּוֹ שְׁנֵי הַדְּבָרִים הֵיוּ שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר, וְכָל זֶה מִשׁוּם שְׁגָזְלוֹ מִמֶּנּוּ אוֹתָם, וְאֵין לָהֶם עֵלָה אֶלָּא לְחֲכָמִים. וּמִשׁוּם כָּף הַבְּגָדִים הַלְלוּ שֶׁל הַחֲכָמִים הֵם מִתְּבַלְּיִם מִהַחֲכוּף שְׁלָהֶם, וְהַבְּרָכִים הַפּוֹשְׁלוֹת הַלְלוּ זֶה מֵהֶם וְדָאֵי, וּמִשְׁלָהֶם הֵיוּ, וּמֵהֶם נוֹטְלִים תּוֹאֲנָה, וּמִמָּה שְׁהֵיוּ מֵהֶם. וְרוֹצִים לְחֲכָמִים, שְׁהֵם כָּלֵל שֶׁל אוֹתוֹ שְׁיִושֵׁב אֱהָלִים, וְלִכְן אֵין עֵלָה בְּלֵי עֵלָה, וְלִכְן אֵין דָּבָר בְּלֵי דִין, וְכָל דָּבָר שֶׁב לְמִקּוֹמוֹ.

וּבְגִין כָּף, עֵלָה דְּקָא אֲשַׁכְּחוּ רְתִיכִין דִּילֵיהּ, לְרַבָּנָן, אִיהוּ דְּחוּפִיָּא דְּלֵהוֹן לְמֹאנֵי דְּרַבָּנָן תְּדִיר. (ק"א) לִיְרֻכִין דְּלֵהוֹן. וְלְמֹאנֵין דְּלֵהוֹן. וְאֵלִין תְּרִין מִלִּין דְּסִטְר אַחְרָא הוּוּ, וְכָל דָּא בְּגִין דְּגִזְלוּ לִזְוֹן מִנֵּיהּ. לִית לָהּ עֵלָה אֶלָּא לְרַבָּנָן. וּבְגִין כָּף, הֵנִי מֹאנֵי דְּרַבָּנָן דְּקָא בְּלוּ מְחוּפִיָּא דְּלֵהוֹן אִיהוּ, וְהֵנִי בְּרַכֵי דְּשְׁלָהֵי, מִנֵּיִהוּ הוּא וְדָאֵי. וּמִדְּלֵהוֹן הוּוּ, וּמִנְהוֹן נְטִלֵי עֵלָה, וּמִמָּה דְּהוּוּ מִנֵּיִהוּ. בְּעָאן לְרַבָּנָן, דְּאֵינּוּן כָּלֵלָא דְּהוּא יוֹשֵׁב אֱהָלִים, וְעַל דָּא לִית עֵלָה בְּלָא עֵלָה, וְעַל דָּא לִית מְלָה, בְּלָא דִּינָא, וְכָל מְלָה תֵב לְאַתְרֵיהּ.

בְּשֶׁמֶן הַמֶּר וְשֵׁשׁ חֲדָשִׁים בְּבִשְׁמִים וּבְתַמְרוּקֵי הַנָּשִׁים: (יג) וּבְזָה
הַנְּעֶרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ^[ח] אֵת כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר יִנְתֵּן לָהּ לְבוֹא עִמָּה

ח. זוהר שמות (פרשת פקודי - דף רנ"ח ע"ב):

ז"א השפיע למלכות כל הצריך כדי שתעלה ותהיה ראויה ליחוד

תו ויבן, אסתכל בסטרוי, ואתקין וכזין
כל רוחותיה, למזרע ולאשקאה
ולאולדא, למעבד לה כל צרכוי, כמה
דאצטריף. ולבתר ויביאה, במה. בהאי
צדיק. דכתיב, (רס"א ע"א) (אסתר ב) ובזה
הנערה באה אל המלך, דהאי אמשיף
לכלא, לסלקא לאתעטרא בשלימו.

זוהר שמות (פרשת פקודי - דף רס"א ע"א):

התחלת ההיכלות מלמעלה למטה

היכלא שביעאה עלאה דא, דאיהו (רכ"ה
ע"א) מקורא דחיי, דא איהו ברכתא
קמיינתא. ודא איהו היכלא קדמאה,
שירותא דכלא מעילא לתתא, ולנטלא
שביעאה מתתא, לאתחברא דא בדא,
שביעאה בשביעאה. דהא מהאי דלתתא,
עייל מאן דעייל, להיכלא עלאה.

המלכות נקראת ברוך בכל השפעות
ודא הוא רזא, (בראשית מ"ה ע"א) ברוך,
רבויה דכלהו תתאי, כלילא בחיוון
ושרפים ואופנים, וכלהו היכלין רבויה
דרזא דקדש הקדשים, דשריא בגויה
בגניזו, וכדין אקרי ברויף, בכל אלן
רבוין וברכאן, ורזין דאשתלימו בה.

המלכות פוללת את כ"ב האותיות וכוללת בגויה את כולם

את"ה, עטורא דסתימו דאתון, כללא
דכלהו כ"ב אתון. ודא הוא א"ת-ה'
של סוד ברוך - רבוי של כל התחתונים,
כלול בחיות ושרפים ואופנים, וכל
ההיכלות רבוי של סוד קדש הקדשים
ששורה בתוכו בגניזה, ואז נקרא ברויף
בכל הרבויים הללו והברכות והסודות
שנשלמו בו.

שכולל אותם מלמעלה בה' הזאת, וכוונס אותם לתוכו, וזוהי א"ת-ה'. וכשהיא בשלמות באותו נהר שאוחז בה, היא עולה להתעטר למעלה, וזהו סוד הפתוב (אסתר ב) ובזה הנערה באה אל המלך, ואז - את כל אשר תאמר ינתן לה. וזהו סוד ברוך אתה, וצריך להתכונן בסוד הזה ולקשר את הרצון בסוד הזה. ואלהינו - זהו קשר יחוד של המלך העליון למעלה. בזה, כשהנערה באה אל המלך, את כל אשר תאמר ינתן לה.

דכליל לון מעילא, בהאי ה', וכוניש לון בגויה, ודא איהו א"ת-ה'. וכד איהי בשלימו בהווא (רל"ו ע"ב) נהר דאחיד בה, סלקא לאתעטרא לעילא, ודא איהו רזא דכתיב, (אסתר ב) (רכ"ה ע"ב) ובזה הנערה באה אל המלך, וכדין את כל אשר תאמר ינתן לה. ודא איהו רזא ברוך אתה, ובעי לאתכוונא בהאי רזא, ולקשרא רעותא בהאי רזא. ואלהינו: דא איהו קשורא ויחודא דמלכא עלאה לעילא, בהאי, כד הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ינתן לה.

זוהר - תקוני זוהר (תקונא עשרין, וחד ועשרין - דף טו ע"ב):

פורים על שם יום הכפורים

פורים נקראת על שם יום הכפורים, שעתידים להתענג בו, ולשנות אותו מענוי לענג, ומה שהיא שכניה אסור בו נעילת הסנדל, באותו זמן נאמר בה מה יפו פעמיו בנעלים בת נדיב, וענג ושמחה, וכמה טובות מזמנות אליה, וזה יהיה בזמן הגאולה במהרה.

פורים אתקריאת על שם יום הכפורים, דעתידין לאתענגא ביה, ולשנויי ליה מענוי לענג, ומה דאיהי שכניתא אסור ביה נעילת הסנדל, בהווא זמנא אתמר בה (שיר ז ב) מה יפו פעמיו בנעלים בת נדיב, וענוגא וחדוה וכמה טבין מזומנין לגבה, ודא יהא בזמנא דפורקנא בעגלא.

מעידים עליה שלא החליפה אותו היא ובניה באחר

ומי גרם ענוי לשכינה בגלות? אלא סוד הדבר, ובכן אבא אל המלך אשר לא כדת, משום שנקנסת בלי בעלה, שנאמר בו מימינו אש דת למו, שבטלו בה תורה, וזה גרם אבדן של בית ראשון ושני, זהו שפתוב וכאשר אבדתי אבדתי. ועם כל זה, אף על גב שנקנסה בלי בעלה, שהוא דברי תורה, עם כל זה נקנסה עם האבות, שהם שלשת ימים לילה ויום שהתענתה בהם, והם עדים שהעלמה נקנסה עמו

ומאן גרם ענוי לשכינתא בגלותא, אלא רזא דמלה ובכן אבא אל המלך אשר לא כדת (אסתר ד טו), בגין דעאלת בלא בעלה, דאתמר ביה (דברים לג) מימינו אש דת למו, דבטילו בה אורייתא, ודא גרם אבודא דבית ראשון ושני, הדא הוא דכתיב (אסתר ד טו) וכאשר אבדתי אבדתי, ועם כל דא אף על גב דעאלת בלא בעלה דאיהו דברי תורה, עם כל דא עאלת באבהו, דאינון שלשת ימים לילה

למלך. זהו שפתיב ובזה הנערה באה אל המלך, נערה ודאי באה אל המלך, שאיש לא ידעה אלא בעלה, וכמו שבערב היא באה נערה בתולה ודאי, כך גם בבקר היא שבה נערה בתולה ודאי, ובה ערב ובקר פעמים קורין לישראל בעלה, ומעידים עליה שלא החליפה אותו היא ובניה באחר, ומשום זה ישראל אומרים בכל יום שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד, שמ"ע אח"ד, ש"ם א"ח ע"ד, א"ח שומר אותה, משום שאח לצרה יולד, ועליו נאמר אתה סתר לי, ברוך אתה בבאך, יהודה אתה יודוך אחיך, משום שבו יהוה ובו ד', בו היא שמונה.

ויום דאתענת בהון, ואינון סהדין דעולימתא עאלת ביה למלכא, הדא הוא דכתיב (שם ב יג) ובזה הנערה באה אל המלך, נערה ודאי באה אל המלך דאיש לא ידעה אלא בעלה, וכמה דבערב היא באה נערה בתולה ודאי, הכי נמי בבקר היא שבה נערה בתולה ודאי, ובה ערב ובקר פעמים קורין לישראל בעלה, וסהדין עלה דלא חליפת ליה היא ובנהא באחרא, ובגין דא ישראל אמרין בכל יומא שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד, שמ"ע אח"ד, ש"ם א"ח ע"ד, א"ח נטיר לה, בגין דאח לצרה יולד (משלי יז יז), ועליה אתמר (תהלים לב ז) אתה סתר לי, ברוך אתה בבואך (דברים כח ו), יהודה אתה יודוך אחיך (בראשית מט כח), בגין דביה יהוה וביה ד', ביה איהי נטירא.

לא נגע בה הנכרי שהוא אחשוורוש

ועליו נאמר ויהי אמון את הדסה, הוא אמון שלה והיא אמונה שלו, וזהו שנאמר כאשר היתה באמנה אתו, ולא נגע בה הנכרי שהוא אחשוורוש, משום שאח עמה ודאי, והוא הסתיר אותה ממונה. במה הסתיר אותה ממונה? בנקדה שהיא הקוץ של האות ד' מן אחד, א"ח שומר ד' שלא יקרב אחר אליה. זהו שפתיב אני יהוה הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן, והנקדה הזו היא אות ברית, שבה נשתלם א"ח לעשר, ובה נעשה י', ומי שמשקר בברית מילה, גורם שתסתלק ממונה שכניה, שהיא היחוד של הקדוש ברוך הוא, ושולט עליו ש"ד שהוא אחר.

(דף נח ע"א): ועליה אתמר (אסתר ב ז) ויהי אמון את הדסה, הוא אמון דילה ואיהי אמונה דילה, ודא איהו דאתמר (שם ט) כאשר היתה באמנה אתו, ולא נגע בה נוכראה דאיהו אחשוורוש, בגין דאח עמה ודאי, ואיהו סתיר לה מניה, במאי סתיר לה מניה בנקודה דאיהי קוצא דאת ד' מן אחד, א"ח נטיר ד', דלא יתקריב לגבה אחר, הדא הוא דכתיב (ישעיה מב ח) אני יהוה הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן, והאי נקודה איהי אות ברית, דבה אשתלים א"ח לעשר, ובה אתעביד י', ומאן דמשקר בברית מילה גרים לאסתלקא מיניה (דף נח ע"א)

שְׁכִינְתָא, דַּאִיהִי יְחוּדָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, וְשְׁלִיט עֲלֶיהָ שׁ"ד דַּאִיהוּ אַחַר.

חטא זה גרם לישראל שישתעבדו בהם אמות העולם

וְדַאי י' דְשָׂדִי, אִיְהִי קוּצָא מִן ד' דְּאַחַד, וְדַאי י' דְשָׂדִי, אִיְהִי קוּצָא מִן ד' דְּאַחַד, וְאִם מְשַׁקֵּר אַעֲבֵר קוּצָא מִן ד' מִן אַחַד וְאִם מְשַׁקֵּר אַחַר, וּבְגִין דָּא אֲמַר קְרָא (שמוות לד יד) לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר וְגוֹמַר, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא דְשִׁלְטָא עַל בַּר נֶשׁ שָׂד דַּאִיהוּ אֵל אַחַר, אִיהוּ מְשַׁתְּעַבַּד בֵּיהּ בְּכָל מִינֵי עֲנוּיִין, וְחוּבָא דָּא גְרַם לְיִשְׂרָאֵל לְאַשְׁתַּעֲבָדָא בְּהוּן אוּמִין דְעֵלְמָא.

הקדוש ברוך הוא שומר

וּמָאן דְנָטִיר אוֹת בְּרִית בְּכָל דַּאִיהִי, וּמָאן דְנָטִיר אוֹת בְּרִית בְּכָל דַּאִיהִי, בֵּין בְּבְרִית מִלְּהָ, בֵּין בְּשִׁבְתַּי וּיְמִין טְבִין, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נָטִיר לִיהּ בְּגִינָה בְּכָל אַתְרַי, וּמְכַסֵּי עֲלוּי מְשַׁנְאוּי, כְּגוֹנוּנָא דְמִשְׁהָ דַּאֲתַמּוּר בֵּיהּ (תהלים צא א) בְּצַל שָׂד"י יִתְלוּנְוּ, וּכְגוֹנוּנָא דַּאֲסַתֵּר דְסַתִּיר לָהּ מְאַחַשְׁוֹרֹשׁ דַּאִיהוּ עֵרַל וְטָמֵא, וְשׁוּי בַּאֲתַרְיָה שְׁנִית (נ"אשדית) בְּדִיוֹקְנָא דִלְהָ, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב (אסתר ב יג) כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר וְגוֹמַר, בְּעֵרֵב הִיא בָּאָה וּבִבְקָר הִיא שְׁבָה אֶל בֵּית הַנְּשִׁים שְׁנִי, וְאִיהוּ נָטִיר לָהּ מִהֶמָּן הַרְשָׁע, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב (תהלים לב ז) מִצַּר תִּצְרַנִּי, דַּאִיהוּ צַר וְאוּיָב.

המשים אמה נגד המשים מכות

וּמְשׁוּם הַקְּנָאָה הַזֹּו שְׁכַסָּה הַקּוּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹת שְׁלוֹ עַל אֲסַתֵּר, שְׁהִיא הַקְּדֻשָּׁה שְׁלוֹ, שְׁאִין הַקְּדֻשָּׁה פְּחוֹת מְעַשְׂרָה, דְּלֹא אִיהִי קְדוּשָׁה פְּחוֹת מְעַשְׂרָה, אֲתַלְבְּשׁוּ עֲשָׂרָה כְּתָרִין תַּתְּאִין בְּעֲשָׂרָה בְּנֵין דְהֶמָּן, אֶל אַחַר, דְהֶמָּן אֲמַר וְעֲשַׂרְת אֶלְפִים כְּפַר אֶשְׁקוּל וְגוֹמַר

מבית הנשים עד בית המלך: (יד) בערב היא באה^[ט] ובבקר היא

כסף אשקל וגומר, והפל לטל נקמה מאסתר ואמתה, שנאמר בה ותלבש אסתר מלכות, וקודשא בריך הוא מסר אותם בידי וביד אמתה, ותלו אותו ואת בניו על העץ, והוא עשה עץ גבוה חמשים אמה, והקדוש ברוך הוא נטל ממנו נקמה ומבניו בשכינה העליונה שהכתה את המצרים חמשים מכות.

(אסתר ג ט), וכלא לנטלא נוקמא מאסתר ואומתה, דאתמר בה (שם ה א) ותלבש אסתר מלכות, וקודשא בריך הוא מסר לון בידיה ובידא דאומתה, ותלו אותו ואת בניו על העץ (שם ט כה), ואיהו עבד עץ גבוה חמשים אמה, וקודשא בריך הוא נטיל נוקמא מניה ומבניו בשכינתא עלאה, דמחאת למצראי חמשים מכות.

ט. זוהר בראשית (פרשת מקץ - דף רב ע"ב):

וסוד הוא, שהרי אותה ההתבוננות שהוא מתבונן באותה הבקשה, גורמת לו למחלת לב. מה זה מחלת לב? זהו מי שעומד תמיד על האדם להסטין למעלה ולמטה.

ורזא איהו, דהא ההוא אסתכלותא, דאיהו מסתפל בההוא בעותא, גרים ליה למחלת לב. מאי מחלה לב, דא איהו מאן דקאים תדיר עליה דבר נש, לאסטאה לעילא ותתא.

העוסק בתורה תפלותיו מתקבלות

ועץ חיים תאנה באה. תנינו, מי שרוצה שהקדוש ברוך הוא יקבל את תפלתו, ישתדל בתורה, שהיא עץ חיים, ואז תאנה באה. מי התאנה? זו הדרגה שכל תפלות העולם בידיה, ומכניסה אותם לפני המלך העליון. כתוב כאן באה, וכתוב שם (אסתר ב) בערב היא באה. וזו היא תאנה באה, באה לפני המלך העליון להשלים את רצון אותו האיש.

ועץ חיים תאנה באה. תנינו, מאן דבעי דקודשא בריך הוא יקבל צלותיה, ישתדל באורייתא, דאיהי עץ חיים. וכדין תאנה באה. מאן תאנה, דא הוא דרגא דכל צלותין דעלמא בידיה, ועאיל לון קמי מלכא עלאה. כתיב הכא באה, וכתיב התם, (אסתר ב) בערב היא באה. ודא הוא תאנה באה, באה קמי מלכא עלאה, לאשלמא רעותא דההוא בר נש.

זוהר שמות (פרשת פקודי - דף רס"ב ע"א):

אשרי חלקו של המכון בתפלתו פראוי

ואשרי חלקו של מי שהתקדש בכגון זה בתפלה כמו שאמרנו, וקושר קשרים, ומיחד יחודים, ומתפנן בכל פראוי, ולא יסטה ימינה ושמאלה. תפלתו אינה

וזכאה חולקיה מאן דאתקדש בהאי גוונא בצלותא כדקאמרן, וקושר קשרין, ויחד יחודין, ויתפנן בכלא כדקא יאות, ולא יסטי לימינא ולשמאלא. צלותיה

חוזרת ריקם. הקדוש ברוך הוא גוזר - והוא מבטל. על זה כתוב, (משלי כג) ישמח אביו ואמו ותגל יולדתה. יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא.

לא אהדר בריקניא. קודשא בריך הוא גזיר ואיהו מבטל. על דא פתיב (משלי כג) ישמח אביו ואמו ותגל יולדתה. אית ליה חולקא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

השכינה מחלקת חלקים לכלם

(אסתר ב) בערב היא באה, הינו שכתוב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו', מאותו רבוי של ברכות וקדושה ותוספת קדושה שנוטל, כמו שגאמר (בראשית מט) ולערב יחלק ששל, שמחלקת חלק לכלם, ואפלו לצד האחר חלק לבדו.

בערב היא באה (אסתר ב) הינו דפתיב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו' מההוא רבויא דברכאון, וקדושה, ותוספת קדושה דקא נטלא. כמה דאת אמר (בראשית מט) ולערב יחלק ששל, דפליגת חולקא לכלא, ואפילו לסטרא אחרא חולקא בלחודהא.

זוהר במדבר (פרשת פנחס - דף ר"כ ע"ב):

הולכת רק אם בעלה נותן לה רשות

אמר רבי אבא לרבי יוסי, אותה מרגלית קדושה שהיתה תחת ידך, מתוך סיוע של החסיד הקדוש שהוא אצלנו, כמה יפה הוא, ותזרנו בו. שהרי ודאי לא צריך להוציא אשה להשרות במקום אחר, עד שבעלה יצוה ויתן לה רשות ללכת, ומודיעים לבעלה בהתחלה, ומפיס אותו שהוא יצוה אותה ויתן לה רשות ללכת לאותו מקום. כן הקדוש ברוך הוא פיס את משה, ועד שנתן לו רשות ואמר לו: אמר אתה, הנני נתן לו את ברית שלום, לשרות בתוכו. ועד שנתן לה רשות ללכת לשם, לא הלכה.

אמר רבי אבא לרבי יוסי, ההוא מרגלא קדישא דהוה תחות ידך, מגו סיעתא דחסידא קדישא דאיהו גבון, כמה שפיר איהו, ואהדרנא ביה. דהא ודאי לא אצטריך לאפקא אתתא, למשרי באתר אחרא, עד דבעלה יפקד לה ויהיב לה רשו למהר. ואודעין לבעלה בקדמיתא, ומפייסין ליה, דהוא יפקד לה, ויהיב לה רשו למיהר לההוא אתר. כן קודשא בריך הוא פיס למשה, ועד דיהיב ליה רשו, ואמר ליה אימא אנת, הנני נתן לו את בריתי שלום, למשרי בגויה, ועד דיהיב לה רשו למהר תמון, לא אזלת.

השכינה יושבת בין הצדיקים וחוזרת למלך

מנין לנו? מצדיקו של עולם, שנתן לה רשות לשרות בתוך צדיקי העולם הזה. וישבה עמם כמו כלה בתוך הקשוחים שלה. וצדיק העולם רואה ושמח בזה.

מנלן. מצדיקו של עולם, דיהיב לה רשו, למשרי גו צדיקי בהאי עלמא. ויתבא עמהון, ככלה גו קשוחהא. וצדיקא דעלמא חמי, וחדוי בהאי. אבל בין דרועי

אבל בין זרועות בעלה שוכבת, וחוזרת להיות אתם, ושבה לבעלה, כמו שנאמר (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. בערב היא באה לבעלה, ובבקר היא שבה לצדיקי העולם, והכל ברשות בעלה.

ומשה כף אומר, הנני נתן לו את בריתי. כמו שצדיק שלמעלה נותן, גם אני הנני נותן, מתנה להחזיר מתנה היא, ובשביל ברית זו הרויח כהנה עליונה. ואם לא תהיה אתו, לא יתקשר פנחס בדרגת כהנה עליונה, שהרי ברית דבקה תמיד בימין עליון. וימין עליון זה עתיד לבנות בית מקדש, שהוא ברית.

דבעלה שכביבת, ואתהדרת למהוי בהדיהו, ותבת לבעלה. כמה דאת אמר, (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. בערב היא באה, לגבי בעלה. ובבקר היא שבה, לגבי צדיקייא דעלמא. וכלא ברשותא דבעלה.

ומשה כף אומר, הנני נותן לו את בריתי, כמה צדיק דלעילא נותן, אוף אנא הנני נותן, מתנה למהדר מתנה איהי. ובגין ברית דא, רוח כהונה עלאה. ואי לא תהא בהדיה, לא אתקשר פנחס בדרגא דכהונה עלאה, דהא ברית דבקה איהו תדיר בימינא עלאה. וימינא עלאה דא, זמין למבני בי מקדשא, דאיהו ברית.

זוהר במדבר (פרשת פנחס - דף רמ"ב ע"ב):

זמן מנחה

כאשר מגיע זמן תפלת מנחה, (אסתר ב) בערב היא באה. זהו שפנתוב (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב. משום שפנתוב שלוחה היא לאדוני, (אדני צריך להיות) בגלות של עשו, (שם לב) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוני לאדוני), זהו אדון כל הארץ, וזה צדיק, משם יוסף הצדיק, (דברים לג) בכור שורו הדר לו, שעתיד לצאת ממנו משיח בן אפרים. ובגללו נאמר (בראשית לו) והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמותיכם ותשתחויה לאלומתי. ובצדיק, כל הכורע כורע בברוך.

כד מטי זמן צלותא דמנחה, בערב היא באה. הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ותבא אליו היונה לעת ערב. בגין דמנחה שלוחה היא לאדוני, (אדני מבעי ליה) בגלותא דעשו, (שם לב) והנה גם הוא אחרינו. ועוד לאדוני (אדוני לאדוני), דא איהו אדון כל הארץ, ודא צדיק, מתמן יוסף הצדיק, (דברים לג) בכור שורו הדר לו. דעתיד לנפקא מניה משיח בן אפרים. ובגיניה אתמר (בראשית לו) והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמותיכם ותשתחויה לאלומתי. ובצדיק, כל הכורע כורע בברוך.

זוהר - תקוני זוהר (תקונא תשע וארבעין)

ליחד קודשא בריך הוא ושכינתיה ערב ובקר

בראשית ברא אלהי"ם. שאו מרום בראשית ברא אלהי"ם. שאו מרום

שָׁבָה אֶל בֵּית הַנְּשִׁים שְׁנֵי אֵל יַד שְׁעֵשְׁנוּ סָרִים הַמֶּלֶךְ שְׁמַר
הַפִּילִגְנִים לֹא תָבוֹא עוֹד אֶל הַמֶּלֶךְ כִּי אִם חֲפִץ בָּהּ הַמֶּלֶךְ
וְנִקְרָאָה בְּשֵׁם: (טו) וּבְהִגִּיעַ תֵּר אֶסְתֵּר בַּת אַבְיָחַיִל יַד מְרַדְכַי
אֲשֶׁר לָקַח לוֹ לְבַת לְבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ לֹא בִקְשָׁה דָבָר כִּי אִם אֶת

עיניכם וראו מי ברא אלה (ישעיה מ לו), מי
אלה, הוא אלהי"ם, מי ברא לאלה, שאו
מרום עיניכם דא קריאת שמ"ע, ראשי
תיבין שמע דמיחדין ישראל לקודשא
ברוך הוא פעמים, ותשכחו תמן מ"י
דאיהו כללא דחמשין אתון, ובמאי צריך
ליחדא ליה בשחרין, בההוא דאתמר ביה
(חבקוק ג י) רום ידיהו נשא, דאיהו מרום,
בגין דאיהו מרומים ישכון. ורא"ו דתמן
או"ר, ודא אור הפכבים, דבהון שכינתא
נפקת הדא הוא דכתיב (ישעיה מ כו)
המוציא במספר צבאם, ובגין דא קריאת
שמע בליליא, כמה דאוקמוהו מארי
מתניתין ביציאת הפכבים, ערב ובקר
צריכין ליחדא לה עם מלפא, בגין
דבערב היא באה עמיה, ובבקר היא שבה
לגביה (אסתר ב יז), ודא ערב דיצחק ובקר
דאברהם, דתמן בעלה ביניהו ישראל.

זוהר בראשית (פרשת וירא - דף קו ע"א):

השכינה באה תמיד לפני

מאי (קז א) הבאה אלי. דא הוא רזא כמה
דאתא אמו, (אסתר ב) בערב היא באה
ובבקר היא שבה. ודא הוא הבאה אלי
תדיר. כגוונא דא קץ כל בשר בא לפני
והא אתמר. עשו כלה הא אתמר:

מה זה הבאה אלי? זהו סוד כמו שנאמר
(אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא
שבה. וזהו הבאה אלי, תמיד. כמו זה
קץ כל בשר בא לפני, והרי נתבאר. עשו
כלה, הרי נתבאר.

אֲשֶׁר יֹאמֶר הִנֵּי סָרִים הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנָּשִׁים וַתְּהִי אֶסְתֵּר נִשְׂאֵת חַן
 בְּעֵינָיו כָּל רֵאִיהָ: (טז) וַתִּלְקַח אֶסְתֵּר אֶל הַמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרֹשׁ אֶל בֵּית
 מְלָכוֹתָו בַּחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי הוּא חֹדֶשׁ מִנַּת בִּשְׁנַת שְׁבַע לְמְלָכוֹתָו:
 (יז) וַיֵּאָהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר מִכָּל הַנָּשִׁים וַתִּשָּׂא חַן וְחֶסֶד לְפָנָיו
 מִכָּל הַבְּתוּלוֹת וַיִּשָּׂם בָּתֵּר מְלָכוֹת בְּרֵאשִׁיהָ וַיְמַלִּיכָהּ תַּחַת וְשָׂתִי:
 (יח) וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ מִשְׁתֵּה גָדוֹל לְכָל שָׂרָיו וְעַבְדָּיו אֶת מִשְׁתֵּה אֶסְתֵּר
 וַהֲנַחָה לְמַדְיָנוֹת עֲשָׂה וַיִּתֵּן מִשְׂאֵת בְּיַד הַמֶּלֶךְ: (יט) וּבַחֲקֻבֵּץ
 בְּתוּלוֹת שְׁנֵית וּמַרְדֳּכָי יֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: (כ) אִין אֶסְתֵּר מְגֻדָּת
 מוֹלְדָתָהּ וְאֵת עַמָּה כַּאֲשֶׁר צָוָה עָלֶיהָ מַרְדֳּכָי וְאֵת מֵאֵמֶר מַרְדֳּכָי
 אֶסְתֵּר עֲשָׂה כַּאֲשֶׁר הִיָּתָה כְּאִמְנָה אֶתָּו: (כא) בַּיָּמִים הָהֵם וּמַרְדֳּכָי
 יֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ קָצַף בְּנִתָּן וַתִּרְשׁ שְׁנֵי סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמֹרֵי
 הַסֶּף וַיִּבְקְשׁוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרֹשׁ: (כב) וַיִּוָּדַע הַדָּבָר לְמַרְדֳּכָי
 וַיִּגֵּד לְאֶסְתֵּר הַמְּלָכָה וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ בְּשֵׁם מַרְדֳּכָי:
 (כג) וַיִּבְקֶשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא וַיִּתְּלוּ שְׁנֵיהֶם עַל עֵץ וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר דְּבָרֵי
 הַיָּמִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ:

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ג

(א) אֶת־יָמֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה גָּדַל הַמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרוּשׁ אֶת הַמֶּן בֶּן הַמֶּדְתָּא הָאֲנָנִי וַיִּנְשְׂאֵהוּ וַיִּשֶׂם אֶת כְּסָאוֹ מֵעַל כָּל הַשָּׂרִים אֲשֶׁר אִתּוֹ: (ב) וְכָל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ כֹּרְעִים וּמְשַׁתְּחֻוּיִם לְהַמֶּן כִּי בֶן צָוָה לוֹ הַמֶּלֶךְ וּמְרַדְּכֵי לֹא יִכְרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה: (ג) וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ לְמְרַדְּכֵי מִדּוּעַ אַתָּה עוֹבֵר אֶת מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ: (ד) וַיְהִי כַּאֲמָרָם (כְּאֲמָרָם)

י. זוהר ויקרא (פרשת קדושים - דף פ"ב ע"א):

ישראל חוטאים בשביל תערובת רע

אמר לו המנורה הקדושה, מי גרם שלא יעשה את צויו, הואיל ובנו הוא? אמר הרועה הנאמן, ודאי תערובת של רע, וסוד זה גרם לישראל לחטא לאביהם שבשמים. וסוד זה - (תהלים קו) ויתערבו בגוים. וזה גרם הרג לישראל, והחריב את בית המקדש. ומשום זה אין מקבלים גרים לימות המשיח, אלא - (דברים לב) ה' בָּדַד יִנְחֲנוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נָכַר.

אמר ליה בוצינא קדישא, מאן גרים דלא יעביד צווייה, הואיל ובניה הוא. אמר רעיא מהימנא, ודאי תערובת דרע, ורזא דא גרם לישראל, למחטי גבי אבוהון דבשמיא. ורזא דא, (תהלים קו) ויתערבו בגוים. ודא גרם קטולא לישראל, וחרוב בי מקדשא. ובגין דא, אין מקבלים גרים לימות המשיח, אלא (דברים לב) יי' בָּדַד יִנְחֲנוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נָכַר.

ישראל יורש המלכות על ידי שעושה מצות המלך

שישראל הם מעץ החיים, עבד טוב ועבד רע. מצד של מטטרו"ן עבד טוב, עבד נאמן לרבו. עבד רע - סמא"ל. מי שהוא מעץ החיים, הוא בן העולם הבא, בן מצד של בן י"ה, בינה. ויורש את המלכות שהיא ה'. ואין יורש אותה? אם עושה את הצווי של אבא ואמא, משום שהיא

דישראל אינון מאילנא דחיי, עבד טוב ועבד רע, מסטרא דמטטרו"ן עבד טוב, עבד נאמן לרביה. עבד רע סמא"ל. מאן דאיהו מאילנא דחיי, איהו בן העולם הבא, בן מסטרא דבן י"ה, בינה. וירית מלכותא דאיהי ה'. ואין ירית לה. אי עביד צווייה דאבא ואימא, בגין דאיהו

מלכות מצות המלך, ועליו נאמר (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. היא מצוה, וצויו של המלך על עשה ולא תעשה.

מלכותא מצות המלך, ועליה אתמר, (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. איהי מצוה, וצוויא דמלכא על עשה ולא תעשה.

זוהר במדבר (פרשת שלח ל' - דף קע"ה ע"ב):

השכינה מתברכת מהצדיק

רבי יצחק אומר, שבעה פריכין דאיהי שכינתא שביעתא דכלא ודאי. דהא היא מתברכא משיטא אחרנין, על ידא דצדיק. ואי תלת עשר, תלת עשר אינון, כמה דאוקמוה בתלת עשר מכילן. והאי היא פתחא דכלהו.

רבי יצחק אומר, שבעה פריכין דאיהי שכינתא שביעתא דכלא ודאי. דהא היא מתברכא משיטא אחרנין, על ידא דצדיק. ואי תלת עשר, תלת עשר אינון, כמה דאוקמוה בתלת עשר מכילן. והאי היא פתחא דכלהו.

כנרת נקראת על שמה

והיא חוטא חד, ורשימא בגוניהא, וגוונא דילה נפיק, מחד נוניא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנור הנה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דוד) ודאי איהו כנור דדוד מנגן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כך, גונוני עייל עד רקיעא, ומרקיעא עד פורסייא.

והיא חוטא חד, ורשימא בגוניהא, וגוונא דילה נפיק, מחד נוניא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנור הנה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דוד) ודאי איהו כנור דדוד מנגן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כך, גונוני עייל עד רקיעא, ומרקיעא עד פורסייא.

מצות המלך

והקא כתיב מצוה, כמה דאת אמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. כי מצות המלך. ולמדנו, יסוד ושרש במלך מתעטרים כאחד, וזוהי זכרון ופתח לכל שאר הכתרים, שכתוב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתוב זה השער לה'. ועל זה כתוב וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה', להכליל בזה כל שאר הכתרים. ולכן הם מעידים עדות ולא

והקא כתיב מצוה, כמה דאת אמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. (נחמיה יא) כי מצות המלך. ותאנא, יסודא ושרשא במלכא מתעטרין כחדא. והאי הוא כתרא ופתחא לכל שאר כתרין. דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתיב, (תהלים קיח) זה השער ליי. ועל דא כתיב, וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי, לאכללא בהאי כל שאר כתרין. ועל דא

איננו סהדי סהדותא, ולא קיימי בדוכתייהו בגין דאיהי מצות.

זוהר - תקוני הזוהר (הקדמת תקוני הזוהר - דף י ע"ב):

מסירות נפש

ועוד תקונא ו' והמשפילים יזירו (דניאל יב א) אליו איננו דידיעין רזא בפקודא תנינא במלת בראשי"ת, דאיהי אהב"ה, דאיהי (דף י ע"ב) לחשבון זעיר בראשית, במתקלא חדא סלקין, ודא אהבת חסד, דאיהי ע"ב בחושבון, לקבל שמה מפרש ויסע ויבא ויט, דביה וא"ו בחושבון אה"ד, דהיינו מאמר אחד דאיהו בראשית, דאוקמוה עליה והלא במאמר אחד יכול להבראת, וזהו אהוב רבנו. מי שמוסר נפשו באחד, באהבת רבנו, ומשום זה ואהבת את ה' אלהיך, אפלו נוטל את נפשו. שאם חביבה עליו נפשו מגופו, לכך נאמר ובכל נפשו. ואם חביב עליו גופו מממונו, לכך נאמר ובכל לבבך. ואם חביב עליו ממון מגופו, לכך נאמר בכל מאדך. במה שחביב עליך, מסר אותה באהבת רבונך בעת צרה.

ועוד תקונא ו' והמשפילים יזירו (דניאל יב א) אליו איננו דידיעין רזא בפקודא תנינא במלת בראשי"ת, דאיהי אהב"ה, דאיהי (דף י ע"ב) לחשבון זעיר בראשית, במתקלא חדא סלקין, ודא אהבת חסד, דאיהי ע"ב בחושבון, לקבל שמה מפרש ויסע ויבא ויט, דביה וא"ו בחושבון אה"ד, דהיינו מאמר אחד דאיהו בראשית, דאוקמוה עליה והלא במאמר אחד יכול להבראות, והאי איהו רחימוי דמאריה, מאן דמסר נפשיה באחד, ברחימוי דמאריה, ובגין דא ואהבת את יהו"ה אלהיך (דברים ו ה), אפילו נוטל את נפשו, דאם חביב עליה נפשיה מגופא לכך נאמר ובכל נפשו, ואם חביב עליה גופיה מממוניה לכך נאמר בכל לבבך, ואם חביב עליה ממוןא מגופא לכך נאמר בכל מאדך, במה דחביב עלך מסור ליה ברחימוי דמאריך בעת צרה.

הנסיון בגלות האחרון יהיה מסירות נפש

וזהו הנסיון שעתידים ישראל להתנסות בשבעים השנים של הגלות האחרונה, שעני חשוב פמות, וכאלו נוטלים נפשו, גוף ונפש וממון - כלם שקולים. במה שחביב עליו, מסר אותו באהבת רבנו, ובהוא זמן נקשר במלת אהב"ה שהיא בראשי"ת, וכאלו בו ברא עולם, ומי שלא מוסר נפשו או ממוןא באהבת רבנו

ודא איהו נסיון דעתידין ישראל לאתנסאה בשבעין שנין דגלות בתראה, דעני חשוב פמות, וכאלו נטלין נפשיה, גופא ונפשא וממוןא כלהו שקולין, במה דחביב עליה מסור ליה ברחימוי דמאריה, ובההוא זמנא אתקשר במלת אהב"ה דאיהי בראשי"ת, וכאלו ביה ברא עלמא, ומאן דלא מסר נפשיה או גופיה או

בשעת השמד, כאלו החזיר עולם לתהו ובהו, ומי שמוסר נפשו וגופו וממונו בשעת השמד באהבת רבנו, זהו שנקרא אהוב רבנו ודאי, ונאותו עולם אין למעלה ממנו, ומשום זה הפתוב סמך לו והארץ היתה תהו ובהו.

השכינה היא בנן עולם

ואהבת יהו"ה היא המלכות שכלולה מכל הספירות, והיא מצות הקדוש ברוך הוא בכל תרני"ג מצוות, ובגללה נאמר מדוע אתה עובר את מצות המלך, והיא בנן עולם. השפחה הרעה היא חרבן עולם, ומשום זה נאמר בה והארץ היתה תהו ובהו, והיא רצועה ביד הקדוש ברוך הוא להלקות בה הרשעים.

ממוניה ברחימו דמאריה בשעת השמד, כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו, ומאן דמסר נפשיה וגופיה וממוניה בשעת השמד ברחימו דמאריה, דא אתקרי רחימא דמאריה ודאי, ובההוא עלמא לית לעילא מיניה. ובגין דא קרא סמך ליה והארץ היתה תהו ובהו (בראשית א ב).

ואהבת יהו"ה אינה מלכות, כלילא מכל ספירן, ואינה פקודא דקודשא בריך הוא בכל תרני"ג פקודין, ובגינה אתמר (אסתר א ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך, ואינה בנן עלמא, שפחה בישא אינה חרבן עלמא, ובגין דא אתמר בה (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו, ואינה רצועה בידא דקודשא בריך הוא לאלקאה ביה חייביא.

האוהב ה' בכל שלושה הדברים הינו אהבה אמיתית

ומשום זה, מי שאוהב את הקדוש ברוך הוא מתוך נפשו או גופו או ממונו, שישמור אותו הקדוש ברוך הוא, הרי אהבתו תלויה באותה שנתן לו, ואינה עקר אהבתו, שזו לא אהבה, שאם נטל ממונו או גופו כופר בו. אינו עקר אהבה, עד שמוסר נפשו באהבת רבנו. ואם כל השלש שקולים לגביו, ימסר את כלם על קדשת שמו באהבה, וזהו עקר אהבה, שהיא אהבת יהו"ה מלכות, שהיא אהבת חסד, שיראה היא מצד הגבורה, ומחסד היא מלכות, אהבת יהו"ה, כמו שנאמר מגבורה היא יראת ה'.

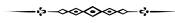
ובגין דא מאן דרחים לקודשא בריך הוא מגו נפשיה או גופיה או ממוניה, דינטיר ליה קודשא בריך הוא, הא רחימו דיליה תלויה בההיא דיהיב ליה, ולא עקר רחימו, דלאו איהו האי רחימו, דאם נטל ממוניה או גופיה כפר ביה, לאו איהו עקר רחימו, עד דמסר נפשיה ברחימו דמאריה, ואם כל תלת שקולין לגביה, ימסור לון פלהו על קדושת שמייה ברחימו, והאי איהו עקרא דרחימו, דאיהו אהבת יהו"ה מלכות, דאיהו אהבת חסד, דיראה מסטרא דגבורה אינה, ומחסד אינה מלכות אהבת יהו"ה כמה דאתמר, מגבורה אינה יראת יי' .

אֵלָיו יוֹם וַיּוֹם וְלֹא שָׁמַע אֲלֵיהֶם וַיִּגִּדּוּ לְהִמָּן לְרֹאוֹת הַיַּעֲמֹד וְדַבְּרֵי
 מְרַדְּכֵי כִּי הִגִּיד לָהֶם אֲשֶׁר הוּא יְהוּדִי: (ה) וַיֵּרָא הִמָּן כִּי אֵין מְרַדְּכֵי
 כִּרְע וּמִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וַיִּמְלֵא הִמָּן חֲמָה: (ו) וַיִּבֹז בְּעֵינָיו לְשַׁלַּח יָד
 בְּמְרַדְּכֵי לְבַדּוֹ כִּי הִגִּידוּ לוֹ אֵת עִם מְרַדְּכֵי וַיִּבְקַשׁ הִמָּן לְהַשְׁמִיד
 אֵת כָּל הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְלָכוֹת אַחַשְׁוֵרוּשׁ עִם מְרַדְּכֵי:
 (ז) בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן הוּא חֹדֶשׁ נִיסָן בַּשָּׁנָה שְׁתַּיִם עֹשֶׂרָה לַמֶּלֶךְ
 אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַפִּיל פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל לְפָנָי הִמָּן מִיּוֹם לְיוֹם וּמִחֹדֶשׁ
 לְחֹדֶשׁ שָׁנִים עֹשֶׂר הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר: (ח) וַיֹּאמֶר הִמָּן לַמֶּלֶךְ
 אַחַשְׁוֵרוּשׁ יִשְׁנֹו עִם אֶחָד מִפּוֹר וּמִפְּרָד בֵּין הָעַמִּים כָּכֵל מְדִינֹות
 מְלָכוֹתָךְ וְדִתֵּיהֶם שָׁנֹות מְכָל עִם וְאֵת דְּתֵי הַמֶּלֶךְ אֵינָם עֹשִׂים
 וְלַמֶּלֶךְ אֵין שׁוֹה לְהַנִּיחָם: (ט) אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִכְתֹּב לְאַבְדָּם
 וְעֹשֶׂרֶת אֲלָפִים כֶּסֶף אֲשֶׁקוּל עַל יְדֵי עֹשֵׂי הַמֶּלֶאכָה לְהָבִיא
 אֶל גִּנְזֵי הַמֶּלֶךְ: (י) וַיֹּסֶר הַמֶּלֶךְ אֵת טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתְּנָהּ לְהִמָּן
 בֶּן הַמְּדָתָא הָאֲנָנִי צִרַר הַיְּהוּדִים: (יא) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהִמָּן הַכֶּסֶף
 נָתוּן לָךְ וְהָעַם לַעֲשׂוֹת בּוֹ כַּטּוֹב בְּעֵינֶיךָ: (יב) וַיִּקְרָאוּ סְפָרֵי הַמֶּלֶךְ
 בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בַּשְּׁלוֹשָׁה עֶשְׂרֵי יוֹם בּוֹ וַיִּכְתֹּב כָּכֵל אֲשֶׁר צִוָּה הִמָּן
 אֶל אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַמֶּלֶךְ וְאֶל הַפַּחֲזֹת אֲשֶׁר עַל מְדִינָה וּמְדִינָה וְאֶל
 שָׂרֵי עִם וְעַם מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָה וְעַם וְעַם כְּלָשׁוֹנוֹ בְּשֵׁם

תורה מצד החסד ומצד הגבורה

ואורייתא דאיהי תרי"א מתרוניהו והתורה שהיא תרי"א - משניהם נתנה
 אתיהיב לישראל ודא עמודא לישראל, וזה עמוד האמצעי, מצדו
 דאמצעיתא, מסטריה אתקריאת מלכות תורת יהו"ה (תמימה),
 ויהיא מצוה שלו בכל תרי"ג מצוות שתלויים משמו, שהם שמי" עם י"ה -
 דאינון שמי" עם י"ה שס"ה, זכר"י עם ו"ה רמ"ח, היא בצלמו כדמותו:
 ו"ה רמ"ח, היא בצלמו כדמותו:

הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁוּרֶשׁ נִכְתָּב וְנִחְתָּם בְּמַבְעַת הַמֶּלֶךְ: (יג) וְנִשְׁלַח סְפָרִים
 בְּיַד הָרָצִים אֶל כָּל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגוֹ וּלְאַבֵּד אֶת כָּל
 הַיְהוּדִים מִנְעַר וְעַד זָקֵן טַף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד בְּשִׁלּוּשָׁה עָשָׂר
 לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר וְשִׁלְלָם לְבוֹז: (יד) פֶּתַשְׁגָּן הִכְתָּב
 לְהַנְתֵּן דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל הָעַמִּים לְהִיּוֹת עֲתֻדִים
 לְיוֹם הַזֶּה: (טו) הָרָצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְחֻדַּת נִתְּנָה
 בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה וְהַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן יֵשְׁבוּ לְשִׁתּוֹת וְהָעִיר שׁוֹשַׁן נְבוּכָה:

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ד'

(א) וַיִּקְרַע מְרַדְכֵי אֶת בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ שָׂק וַיֵּצֵא בַּתּוֹךְ הָעִיר

יא.

מרדכי היהודי מיחה שלא ישתתפו בסעודת אחשורוש

להם זונות ועשה להם משתה וגזר עליהם שיבואו וישתו ויעשו כרצונם שנאמר "לעשות כרצון איש ואיש", מי שירצה יבוא, ומי שלא ירצה לא יבוא, כדי שלא יהא פתחון פה למדה"ד לומר בעל כרחם הביאום.

אמר ר' יצחק נפחא בעלילה גדולה בא המן על ישראל שנאמר ובמלאת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן, אין העם האמור כאן אלא ישראל, אמר המן לאחשורש אלקיהם שונא זמה הוא, העמיד

עמד מרדכי ומיחה בידם.

ולבנה כך חגרו שקים ונתנו קולם בבכי, שנאמר "שמש וירח קדרו", שמים וארץ נתאבלו שנאמר "אלביש שמים קדרות", [עמד אליהן] ואמר יבטלו ישראל שיחזרו ממקום למקום ללמוד תורה ומשתעבדים על השבת ועל המילה ועל המצות, מיד רץ אליהו ז"ל בבהלה אל צדיקי עולם ואל נביאים הראשונים, ואמר להם שמים וארץ וכל צבא השמים בוכים במר נפש וכל העולם כולו אחזתו חיל כילודה ואתם יושבים ודוממים, אמרו לו מפני מה, אמר להם מפני שאכלו ושתו ממשתה אחשורש והושלמו ישראל לטבח ולמחות שמם מן העולם, אמר משה לאליהו כלום יש אדם כשר בדור, אמר לו יש אדם אחד בהם ומרדכי שמו.

הניחו דברי מרדכי והלכו לאותו משתה י"ח אלף ותקמ"ד, עמד השטן והשטין עליהם ואמר לפני הקב"ה רבש"ע עד מתי אתה תדבק באומה זו שהם מפרישים עצמם ממך, אבד אותם בזמן הזה, אמר לו ותורה מה תהא עליה, אמר ליה רבש"ע תסתפק בעליונים, אף הקב"ה השוה דעתו באותה שעה, אמר הקב"ה אומה זו שבשבילה רבות אנחותי בכל יום אשביתה מאנוש זכרם, מיד אמר הקב"ה הביאו לי אגרות ואכתוב עליהם כליה, מיד הלך השטן להביא מגילה, כשראתה התורה כך יצאת לפניו בבגדי אלמנות ונתנה קולה בבכי, ולקול בכייתה צעקו מה"ש, שנאמר הן אראלים צעקו חוצה, אם ישראל בטלים אנו למה צריכין בעולם, כיון ששמעו חמה

וַיִּזְעַק וַעֲקָה גְדֻלָּהּ וּמָרָה: (ב) וַיָּבֹא עַד לְפָנַי שְׁעַר הַמֶּלֶךְ כִּי אִין לָבוֹא אֶל שְׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ שָׂק: (ג) וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִגִּיעַ אֲכָל גְּדוֹל לַיהוּדִים וְצוּם וּבְכִי וּמִסָּפֵר שָׂק וְאַפֵּר יֵצֵעַ לְרַבִּים: (ד) וַתְּבוֹאִינָה (וַתְּבוֹאֲנָה) נְעֻרוֹת אֶסְתֵּר וְסָרִיסָיָה וַיִּגִּידוּ לָהּ וַתִּתְחַלְחַל הַמֶּלֶכֶה מְאֹד וַתִּשְׁלַח בְּגָדִים לְהַלְפִישׁ אֶת מְרַדְכֵי וּלְהַסִּיר שָׂקוֹ מֵעֲלָיו וְלֹא קָבַל: (ה) וַתִּקְרָא אֶסְתֵּר לְהַתֵּךְ מִסָּרִיסֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר הָעֵמִיד לְפָנֶיהָ וַתִּצְוֶהוּ עַל מְרַדְכֵי לְדַעַת מַה זֶה וְעַל מַה זֶה: (ו) וַיֵּצֵא הַתֵּךְ אֶל מְרַדְכֵי אֶל רְחוּב הָעִיר אֲשֶׁר לְפָנַי שְׁעַר הַמֶּלֶךְ: (ז) וַיִּגֵּד לוֹ מְרַדְכֵי אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרְהוּ וְאֵת פְּרִשְׁתַּת הַכֶּסֶף אֲשֶׁר אָמַר הָמֵן לְשָׂקוֹל עַל גִּנְזוֹי הַמֶּלֶךְ בִּיהוּדִים (בִּיהוּדִים) לְאַבְדָּם: (ח) וְאֵת פֶּתַשְׁשָׁן בְּתַב הַדָּת אֲשֶׁר נָתַן בְּשׁוֹשָׁן לְהַשְׁמִידָם נָתַן לוֹ לְהִרְאוֹת אֶת אֶסְתֵּר וּלְהַגִּיד לָהּ וּלְצִוּוֹת עָלֶיהָ לָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ לְהַתְחַנֵּן לוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו עַל עֲמָה: (ט) וַיָּבֹא הַתֵּךְ וַיִּגֵּד לְאַסְתֵּר אֶת דְּבָרֵי מְרַדְכֵי: (י) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהַתֵּךְ וַתִּצְוֶהוּ אֶל מְרַדְכֵי: (יא) כָּל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ יוֹדְעִים אֲשֶׁר כָּל אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ

הערת המעתיק) י"ל דנקרא אדם כשר מפני שמִיחָה כדאי' בגמרא ע"ז (דף ד.) שצדיק גמור שאינו מוחה הוי כצדיק שאינו גמור. והסנהדרין היו שם ולא מיחו, ומרדכי מיחה ע"כ נקרא רק הוא אדם כשר צדיק גמור שלא נתפס בעוונם].

אמר לו הודיעו שיעמוד הוא משם ואנחנו מכאן בתפלה ותחנונים, אמר לו רועה נאמן כבר כתבו אגרות של כליה על צאנך וכבר היא חתומה, מיד א"ל משה לאבות

העולם אם בטיט היא חתומה רחמים נשמעים, ואם בדם היא חתומה מה שהיה יהיה, מיד בא אליהו ז"ל אצל מרדכי והודיעו, ומרדכי ידע את כל אשר נעשה, מה עשה מרדכי, קבץ את כל תינוקות של בית רבן ועינה אותם מלחם ומים והלבישם שקים והושיבם על אפר והיה צווח ובוכה עמהם ביום ובלילה, והמן נתיעץ באוהביו. (ילקוט מגילה עה"פ בלילה ההוא נדרה שנת המלך).

הערת המעתיק) י"ל דנקרא אדם כשר מפני שמִיחָה כדאי' בגמרא ע"ז (דף ד.) שצדיק גמור שאינו מוחה הוי כצדיק שאינו גמור. והסנהדרין היו שם ולא מיחו, ומרדכי מיחה ע"כ נקרא רק הוא אדם כשר צדיק גמור שלא נתפס בעוונם].

אמר לו הודיעו שיעמוד הוא משם ואנחנו מכאן בתפלה ותחנונים, אמר לו רועה נאמן כבר כתבו אגרות של כליה על צאנך וכבר היא חתומה, מיד א"ל משה לאבות

אֶל הַחֲצַר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא יִקְרָא אַחַת דָּתוֹ לְהַמִּית לְבַד מֵאֲשֶׁר
 יוֹשִׁיט לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת שְׂרָבִיט הַזֶּהָב^[יב] וְחָיָה וְאֲנִי לֹא נִקְרָאתִי לְבוֹא

יב. זוהר ויקרא (פרשת תזריע - דף מ"ד ע"ב):

הַפְּנִסוּ לְמִקְוָמְכֶם

רבי חייא ורבי אחא היו יושבים לילה אחד לפני רבי אבא. קמו בחצות הלילה לעסק בתורה. עד שיצאו החוצה, ראו כוכב אחד שהיה מפה שלש פעמים בכוכב אחר ומסתיר אורו. בינתיים שמעו שני קולות בשני צדדים, קול אחד לצד צפון למעלה, וקול אחד למטה, והקול ההוא מכריז ואומר: הפנסו והתכנסו למקומכם, עכשו השתמרות של נקבה פתוחה, הקדוש ברוך הוא נכנס לטיל בגן להשתעשע עם הצדיקים שבגן. עבר אותו הקול ושכף.

רבי חייא ורבי אחא הוו יתבי ליליא חד קמיה דרבי אבא. קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא. עד דנפקו לבר, חמו חד ככבא דהוה בטש ג' זמני בככבא אחרא וסתיים נהוריה. אדהכי שמעו תרי קלי בתרי סטרי, קלא חד לסטר צפון לעילא, וקלא (דף מ"ד ע"ב) חד לתתא. והוא קלא אשר צותה עליו אסתר אכריז ואמר, עולו ואתכנישו לאתריכו, השתא אסתמרותא דנוקבא פתיחא, קודשא בריך הוא עאל לטיילא בגנתא, לאשתעשעא בצדיקייא די בגנתא, אעבר ההוא קלא ושכף.

הַשְּׂכִינָה מִתִּיחַדַּת עִם הַמֶּלֶךְ עַל יְדֵי שִׁירָה

חזרו רבי אחא ורבי חייא. אמרו, הנה ודאי עת רצון, שהתעוררות של פנסת ישראל (זמן) היא להתחבר עם המלך הקדוש. אמר רבי אחא, ודאי לא (מתחברת) משפעת לה פנסת ישראל עם הקדוש ברוך הוא אלא מתוך שירה ומתוך השבח שלה אליו.

אהדרו רבי אחא ורבי חייא, אמרו, הא ודאי עדן רעותא, דאתערוותא דפנסת ישראל (עדן) הוא לאתחברא במלכא קדישא, אמר רבי אחא, ודאי, לא (אתחברת) אנגידת לה פנסת ישראל בקודשא בריך הוא אלא מגו שירתא, מגו שבחא דילה לגביה.

בְּבִקְר מוֹשִׁיט הַמֶּלֶךְ חוּט שֶׁל חֶסֶד

עד שבא הבקר, ומושיט לה המלך חוט של חסד, וסוד הדבר כמו שאמרנו, (אסתר ה) ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו וגו'. ואל תאמר שלה לבדה מושיט המלך את זה, אלא לה,

עד דאתי צפרא, ואושיט לה מלכא חוטא דחסד, ורזא דמלה כמה דאמרינו, (אסתר ה) ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו וגו'. ולא תימא דלה בלחודהא אושיט לה מלכא דא,

אֶל הַמֶּלֶךְ זֶה שְׁלוֹשִׁים יוֹם: (יג) וַיֹּאמֶר מֶרְדֵּכָי לְהָשִׁיב אֶל אֶסְתֵּר
 אֶל תְּדַמֵּי בְנִפְשֶׁךְ לְהַמְלִיט בֵּית הַמֶּלֶךְ מִכָּל הַיְהוּדִים: (יד) כִּי אִם
 הַחַרֵּשׁ תַּחֲרִישִׁי בְּעַת הַזֹּאת רוּחַ וְהַצֵּלָה יַעֲמוּד לַיְהוּדִים מִמָּקוֹם
 אַחֵר וְאַתְּ וּבֵית אָבִיךָ תֵּאבְדוּ וּמִי יוֹדֵעַ אִם לָעַת כִּזֹּאת הַנִּעְתָּ
 לַמְּלָכוֹת: (טו) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהָשִׁיב אֶל מֶרְדֵּכָי: (טז) לֵךְ כְּנוּם אֶת
 כָּל הַיְהוּדִים הַנִּמְצְאִים בְּשׁוֹשָׁן^[1] וְצוּמוּ עָלַי וְאַל תֹּאכְלוּ וְאַל

אֵלָא לָהּ, וְלִכְל אֵינוֹן דְּמִתְחַבְּרָן בַּהּ. תָּא וְלִכְל אוֹתָם שְׁמִיתְחַבְּרִים עִמָּהּ. בָּא
 וְנִתְחַבֵּר כַּחְדָּא. יִתְבוּ. וְנִתְחַבֵּר יַחַד. יִשְׁבוּ.

יג.

הֵמֶן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין:

פֶּרֶשׁ הַחִיד"א זי"ע כִּי "מַחֲהָ אִמְח"ה" גִּימַטְרִיָּה "זֶה הֵמֶן" (בְּסִפְרוֹ "חֲדָרֵי בָטוֹן"), וְלִפִּי
 זֶה יֵשׁ לְרַמֵּז שֶׁהֵמֶן רָצָה לְמַחֲוֹת אֶת עַם
 יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי הַסַּעֲוָדָה שֶׁלּוֹ שֶׁהֶאֱכִיל אֶת
 עַם יִשְׂרָאֵל מֵאֲכָלוֹת אֶסּוּרוֹת, וְכִידוּעַ דְּבָרֵי
 הַזֹּהַר"ק בְּפִרְשַׁת מִשְׁפָּטִים לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי

בְּחֹלֶב אִמּוֹ, שְׁנִיבּוֹכְדָנְצָר הֶרְשַׁע אֶכֶל בְּשָׂר
 בְּחֹלֶב, כִּי יִדַע שֶׁרַק בְּכַח שֶׁל בְּשָׂר בְּחֹלֶב
 בִּיחַד נִבְרָא הַכַּח לְהַחֲרִיב אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
 רַח"ל, וְאוֹמֵר הַזֹּהַר"ק כִּי הַשְּׁלַחֵן לְבַד נַעֲשֶׂה
 מִרְכָּבָה לְסִטְרָא אַחֲרָא.

איך יכולים לזכות להנאולה האמיתית? ומה מעכב את ביאת המשיח?

אָמְרוּ חַז"ל בְּמִסְכַּת חֲלִין (דף קלט ב'): מִשֶּׁה
 מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנֵאֲמַר: "בְּשֶׁגֶם הוּא
 בְּשָׂר", הֵמֶן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנֵאֲמַר: "הֵמֶן
 הָעֵץ", - וּבְסִפְרוֹ אִמְרֵי שִׁי, הִבִּיא אֶת דְּבָרֵי
 חַז"ל הַשּׁוֹאֲלִים: הֵמֶן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין? הֵיכֵן
 מְרוּמָזוּ בְּכָל הַתּוֹרָה הָעֵנִין שֶׁל הֵמֶן? וְעַל כֵּן
 הַשִּׁיבוּ שֶׁהוּא מְרוּמָזוּ בְּפִסּוּק "הֵמֶן הָעֵץ אֲשֶׁר
 צִוִּיתִיךָ לְבַלְתִּי אֶכֶל מִמֶּנּוּ אֲכַלְתָּ". וְשׁוֹאֵל:
 מַה הַשִּׁיבוֹת שֶׁל הַפִּסּוּק בְּפִרְשַׁת בְּרֵאשִׁית
 לְעֵנִין שֶׁל הֵמֶן? - וּמַבְּאֵר: רוֹאִים לְפַעְמִים
 אֵיךְ שִׁיְהוּדֵי מֵאֲבָד אֶת צֵלָם הָאֱלוֹקוֹת שֶׁלּוֹ,
 הוּא נִהְיָה מוֹשַׁחַת עַד כְּדֵי כִּף שֶׁהוּא מוֹכֵן
 לְהַכְחִיד אֶת אֲחִיו, וּמֵהֵיכֵן נוֹבַע הַשַּׁחַתָּה כּוֹז

אֶצֶל יְהוּדֵי? זֶה קוֹרָה מִכֵּךְ שְׂאִין אוֹכְלִים
 כְּשֶׁר, שֶׁהוּא מִטְמֵטֵם אֶת הַלֵּב, כְּפִי
 שֶׁהַרְמַב"ם כּוֹתֵב שֶׁהָאוֹכֵל נִהְיָה דָם, וְהַדָּם
 זוֹרֵם לְלֵב וּמִטְמֵטֵם אוֹתוֹ עַד שֶׁהוּא הוֹפֵךְ
 אוֹתוֹ ל"הֵמֶן" יְהוּדֵי, כִּי הוּא אֶכֶל דְּבַר
 ש"צִוִּיתִיךָ לְבַלְתִּי אֶכֶל מִמֶּנּוּ", ע"כ. וְזֶה הִיָּה
 עֲצַת הֵמֶן לְהַכְשִׁילֵם בְּמֵאֲכָלוֹת כְּדֵי שִׁיּוֹכֵל
 לְשַׁלוֹט עֲלֵיהֶם ח"ו, כְּמוֹ שֶׁעֲשֶׂה נְבוּכַדְנֶאצַּר
 מֶלֶךְ בָּבֶל שֶׁכָּל הַסַּעֲוָדוֹת הִיָּיתָה בְּשָׂר בְּחֹלֶב
 וּגְבִינָה עִם בְּשָׂר (וְזֶהוּ פִתְּבַג הַמֶּלֶךְ, ב"ג רֹאשִׁי
 תְּבוֹת בִּישָׁר גְּבִינָה), כְּדֵי לְהִיּוֹת שְׁלַחְנוּ שְׁלַחֵן
 הַמֶּלֶךְ רָמַז לְשַׁלַּחֵן שֶׁר הַטְּמֵא שֶׁל הַסִּטְרָא
 אַחֲרָא, לְהַאֲחִיזוֹ לְמַעֲלָה בְּסוּד גְּדֵי בְּחֹלֶב

כִּשֶׁר גּוֹרֵם לְרַעַה הַגְּדוּלָה בְּיוֹתֵר. - וְלִכְּנֵן אֹמְרִים אֲרוּר הַמֶּן אֲשֶׁר בִּקֵּשׁ לְאֲבֵדֵי כִי הוּא הָאֲכִיל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְעַל יְדֵי כֵּךְ הָיָה לוֹ אֶת הַכַּח לְגִזּוֹר עַל הַיְהוּדִים גְּזִירוֹת קָשׁוֹת (מַגְלָה י"ב).

אִמּוֹ, כְּמוֹ שֶׁפָּרֵשׁ הַזּוֹהַר לְמַעְלָה וְלִגְרָם אַחִיזָה לְחִיצוֹנִים וְלַהַחְרִיב אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְלָזֶה מְכַרְחִים לְתַקֵּן אֶת עֵינֵן הַמֵּאֲכָלוֹת כְּדֵי לְזַכּוֹת לְבַנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּב"א. [כְּמַבְאֵר בְּזֶהֱר הַקְּדוֹשׁ פָּרֵשׁת מִשְׁפָּטִים (דף קכ"ה ע"א וע"ב). - רוֹאִים מִכָּאֵן שֶׁלְּאֲכֹל אוֹכֵל שְׂאִינוּ

לְךָ כְּנוּס אֶת כָּל הַיְהוּדִים וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים

מְרַדְכֵי הַיְהוּדֵי כִי בְּזִכּוֹתוֹ הַיְהוּדִים נִצְלוּ מִגְּזִירוֹתוֹ שֶׁל הַמֶּן, שֶׁהוּא נִזְהָר וְהַזְהִיר שִׁיְהוּדִים לֹא יִכְשְׁלוּ בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְלָזֶה הוּא יֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ לְשִׁמּוֹר שְׂאִסְתֵּר לֹא תֹאכַל אֲכָל שְׂאִינוּ כִּשֶׁר. וְאָמְרוּ חַז"ל שְׂאֲכֹלָה רַק זְרַעוֹנִים, כְּדֵי לְהַזְהֵר בְּמֵאֲכָלוֹת. וְרַק בְּזִכּוֹת זֶה שֶׁשְׁמְרוּ מִמֵּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת - נִיִּצְלוּ הַיְהוּדִים, וְלִכְּנֵן קָרָאוּ לָהֶם "הַיְהוּדִי", שְׂשׁוּם אוֹכֵל שְׂאִינוּ כִּשֶׁר לֹא נִכְנָס לְפִיהֶם.

וְכָתוּב בִּב"ח (או"ח סי' תר"ע) וּז"ל, בְּפוּרִים הִיתָה עֵיקַר הַגְּזִירָה לְפִי שְׁנֵהֲנוּ מִסְּעוּדָתוֹ, עַל כֵּן נִגְזַר עֲלֵיהֶם לְהַרוּג וְלֹאֲבַד אֶת הַגּוֹפִים שְׁנֵהֲנוּ מֵאֲכִילָה וְשִׁתְיָה שֶׁל אִיסוּר וְשִׁמְחָה וּמִשְׁתַּה שֶׁל אִיסוּר, וְכִשְׁעָשׂוּ תְּשׁוּבָה עֵינֵינוּ נִפְשׁוֹתֵם כְּמוֹ שְׂאִמְרָה אֲסִתֵּר: "לְךָ כְּנוּס אֶת כָּל הַיְהוּדִים וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים". לְפִיכֵךְ קָבַעוּם לְמִשְׁתַּה יוֹם טוֹב לְזַכּוֹר אֶת עֵיקַר הַנֶּס. וְלִכְּנֵן אֹמְרִים בְּרוּךְ

הָאוֹכֵל מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוֹשָׁה

רַחֲמָנָא לִיִּצְלֵן לְרִשׁוֹת הַטּוֹמְאָה עַכ"ל, וְהַכּוֹנֵה לְךָ הִיא שְׁכַל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת שֶׁלוּ מוֹפְנִים לְסִטְרָא אַחְרָא כְּפִי שְׁכָתוּב עַל כֵּךְ בְּאַרְיִכוֹת בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים.

הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ רַבֵּי הַלֵּל קְאֵלָאֲמִיעֵר זי"ע מְבִיא בְּסִפְרוֹ עֵת לְעֲשׂוֹת (ח"א שְׂאֵלָה צַב מַעֲרַכַת מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת) הַעֲבִירָה שֶׁל הַמֵּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת חֲמוּר מְאוֹד, חוּץ מִזֶּה שְׁעוֹבְרִים עַל לֹא תַעֲשֶׂה בְּכָל כְּזִית, וְחִיִּיבִים בְּמִלְקוֹת, וְהוּא נִקְרָא רְשָׁע, הוּא גַם גּוֹרֵם לְעֲצָמוֹ רַעַה גְּדוּלָה וְאֶסוֹן גְּדוּל, כִּי גּוֹפוֹ מְפוּטֵם בְּאִיסוּר, כִּי הָאוֹכֵל שְׂאִינוּ נִקֵּי נוֹתֵן לוֹ אֶת הַכַּח, וּבִדְרָךְ זוֹ נִשְׁמָתוֹ מִסְתַּאֲבֵת. - וְעִבְרִיהַ גּוֹרֵרַת עֲבִירָה, וּמִמִּילָא אַחַר כֵּךְ קָשָׁה לוֹ לְקַיֵּם אֶת מְצוּוֹת הַיְהוּדוּת, וְזֶה מוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ אֶת הַדְּרָךְ הָאֲמִיתִית לִירְאָה וְלֵאֱהוֹב אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְלְעַבְדוֹ בְּאֵמֶת וּבְתַמִּים,

בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ כְּתוּב (וִיקְרָא מֵא:): זֶה שְׂאוֹכֵל מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת דְּנִים אוֹתוֹ ל-120 שָׁנָה כְּאֵדָם מְכַנְעֵר, כִּי הַקְּב"ה מְגַעִיל אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. - עוֹד כְּתוּב שֶׁם (מ.ב.) כֹּל זֶה שְׂאֵדָם סוֹבֵל בְּעוֹלָם הַבָּא כֹּל זֶה בְּגַלֵּל שֶׁהוּא לֹא הָיָה זֶהִיר בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת עַכ"ל, כִּי זֶה נוֹרָא בְּכֵדֵי לְהַעֲלוֹת עַל הַדַּעַת אֶת חוֹמֵר הָאִיסוּרִים שֶׁל הַמֵּאֲכָלוֹת הָאֲסוּרוֹת. - עוֹד כְּתוּב שֶׁם (מֵא:): שְׁעַל יְדֵי אֲכִילַת הַמֵּאֲכָלוֹת הָאֲסוּרוֹת צִלוּ נִמְשָׁךְ לְסִטְרָא אַחְרָא רַחֲמָנָא לִיִּצְלֵן וְהוּא הוֹפֵךְ לְהִיּוֹת מְגַעִיל, וְשׁוֹרָה עָלָיו רוּחַ טוֹמְאָה, וְהוּא יוֹדֵעַ שְׂאִין לוֹ יוֹתֵר חֵלֶק בְּאֵלּוּקֵי יִשְׂרָאֵל, וְאוֹי לָהֶם כִּי אֵף פַּעַם לֹא יִצְלִיחוּ לְהַגִּיעַ לְחֵלְקוֹ שֶׁל הַקְּב"ה חֵס וְשְׁלוֹם. - עוֹד כְּתוּב שֶׁם (מ.ב.) כִּשֶׁהוּא אוֹכֵל מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת הוּא יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוֹשָׁה וְנִכְנָס

לבם מטמטם. - כִּשְׁהֵם יִגְיֵעוּ לַעַת צָרָה וְהֵם יִצְעֲקוּ לְהֵשֵׁם יְתַבְרַךְ אִזְ הֵשֵׁם יְתַבְרַךְ יִשְׁמַע לָהֶם? וְאוֹתָם אֵלֹהֵי הַמְטַמְטָאִים וּמְשַׁקְצִים אֶת נַפְשָׁם, כִּשְׁהֵם מַפְטָמִים אֶת נַפְשָׁם בְּאִכִּילַת נְבִלוֹת וּטְרָפוֹת עֲלֵיהֶם אוֹמֵר הֵשֵׁם יְתַבְרַךְ - לֹא עֲמִי אַתֶּם אַתֶּם אֵינְכֶם שְׂיִיכִים לִי עַכְ"ל.

באותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה

וכמה שלא היה לו מקום בבתי הגז היה חופר בור גדול והכניס לשם לערך 1600 יהודים וכסה אותם, ויש כמה אנשים שזכו להינצל ולהשאיר בחיים ספרו את זה] וזהו מרומז כנגד עשרת אלפים שקלים ששקל המן הרשע - לאחשוורוש, שגם אז נתחייבו כליה מאותו סיבה - שנהנו מסעודתו של אותו רשע, כמו שאיתא בגמרא מגלה (יב.): "מפני מה נתחייבו שונאייהן של ישראל שבאותו הדור כליה? אמר להם: אמרו אתם! - אמרו לו: מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע" ע"כ. - עוד ידוע מענין משפט נירנברג שבדיוק נשפטו ונתלו עשרה נאצים ימ"ש, והם כנגד עשרת בני המן והם בעצמם גם אמרו כן, (ובהמשך נדבר מזה בהרחבה).

כתוב בספר קב הישר (פרק קב): "בשר" בגימטריה מנין השנים שחיו האבות אברהם יצחק ויעקב ביחד עולה תק"ב בגימטריה בשר שהם בקדושה, כנגד הקלפה שכתוב בפסוק (שמות כב ל) ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, (ועין עץ חיים שער מ"ט פ"ו). - ומאידך גיסא "ארור המן" גימטריה 502-וכן "ברוך מרדכי", גימטריה 502 בגימטריה תק"ב, שהוא סך "בשר", הינו שעל ידי אכילת בשר אפשר לעלות לבחינה הנשגבה של "ברוך

ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הכשרות, וישנם אחרים שאצולם הבית מנוהל על פי כל כללי הכשרות, אך העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באגניה או ברפכת הם מקילים לעצמם ואוכלים מכל הבא ליד, וממילא

והדברים מבהילים ביותר, למי שמתבונן היטב, בדפי ההיסטוריה שעבר עמינו בעת מלחמת השואה, שבאותם הרפכות שהובילו את הבהמות הלא כשרים, להאכיל את כלל ישראל פגולים, כעבור עשרות שנים - הובילו בהם את אחינו בני ישראל, למחנה ההשמדה 'אשוויץ', ובאותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה וכידוע שעל רכבות ההשמדה היה כיתוב 'הובלת בהמות', וזה היה הכתוב מאותם שנים, (ואנו רואים כאן ממש מדה כנגד מדה) ה"י.

הגאון הצדיק המקובל המיוחד שבדורנו פאר הדור והדרו הרב עובדיה יוסף שליט"א, ה' יאריך זמיו בטוב ובנעימים, אמר כי כל האנשים שניספו בשואה היו גלגולים, [עוד שמעתי משמו שהם היו מדורו של מרדכי הצדיק ואכלו שם בסעודה לכן נאספו כעת רח"ל מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע, וזה היה התקון שלהם (ורבים יצאו נגד דיבורו של אותו צדיק) ואני הקטן אביא ראיה לדבריו, שכידוע שאותו רשע 'היטלר' ימח שמו וזכרו, היה מקפיד בכל יום ויום שיהרגו דווקא עשרת אלפים איש לא פחות ולא יותר, נכד כתוב באנציקלופדיה - החשבון בדיוק לפי בתי הגז,

תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לַיְלָה וַיּוֹם גַּם אֲנִי וְנַעֲרֹתַי אָצוּם בֵּין וּבֵין
 אָבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא בָדַת וּבֹאֲשֶׁר אֲבָדַתִּי אֲבָדַתִּי:
 (יז) וַיַּעֲבֹר מֶרְדֳּכָי וַיַּעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוְּתָה עָלָיו אֶסְתֵּר:

ומתבסמים ביין ביום הפורים, מגלים מי
 הוא האיש אשר זוכה לאכול מאכלות
 כשרים, ומי הוא שחלילה נכשל במאכלות
 אסורים ובפיגולים, בסוד "נכנס יין יצא
 סוד", כי לפעמים נראה על אדם מסים
 שהוא נזהר ממאכלות אסורות ועל ידי
 ששתה יין הבאיש ריחו ונודע שהוא אינו
 נזהר ממאכלות אסורות ומגאל את נפשו
 בפיגולים. וזה הענין שחיב אדם לבסומי
 בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך
 מרדכי, והדברים נפלאים.

מרדכי, ואפשר חלילה לרדת לשאול
 תחתית - "ארור המן". ומפני זה אנו
 רואים היום שכל כך הרבה בחורים
 ואברכים יוצאים לתרבות רעה רח"ל,
 כמבואר באגרא דפרקא (אות קכ"א, ועוד,
 ע"ש). - באור הדברים שעל ידי אכילת
 בשר כשר ומהדר, זוכים לעלות מעלה
 מעלה, ולתקן את כל הנצוצות, בחינת
 "ברוך מרדכי", ואם חלילה אוכלים בשר
 טרפה מקלקלים הכל, עד שמגיעים
 לבחינת "ארור המן". - ועל ידי ששותים

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ה'

(א) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוּת [י] וַתַּעֲמֵד בַּחֲצַר

יד. זוהר - ספר במדבר (פרשת חקת - דף קפ"ג ע"ב):

נתלבשה אסתר ברוח הקדש

רבי יצחק פתח, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות וגו'. מגלת אסתר ברוח הקדש נאמרה, ומשום זה כתובה בין הכתובים. ויהי ביום השלישי, שנחלש כח הגוף, והרי קים ברוח בלא גוף, אז - ותלבש אסתר מלכות. איזו מלכות? אם תאמר בלבוש כבוד וארגמן, הרי לא פך נקרא. אלא ותלבש אסתר מלכות, שהתלבשה במלכות עליונה קדושה, ודאי לבשה רוח הקדש.

רבי יצחק פתח, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי (דף קפ"ג ע"ב) ותלבש אסתר מלכות וגו'. מגלת אסתר ברוח הקדש נאמרה, ובגין כך כתובה בין הכתובים. ויהי ביום השלישי, דאתחלש חילא דגופא, והא קיימא ברוחא בלא גופא, כדן ותלבש אסתר מלכות. מאי (קפ"ט ע"ב) מלכות. אי תימא בלבושי יקר וארגוונא, הא לאו הכי אקרי. אלא ותלבש אסתר מלכות, דאתלבשת במלכות עלאה קדישא, ודאי לבשה רוח הקדש.

כל מי ששומר פיו ולשונו, זוכה להתלבש ברוח הקדש

מה הטעם זכתה למקום זה? משום ששמרה פיה שלא להראות דבר. זהו שכתוב (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ולמדנו, כל מי ששומר פיו ולשונו, זוכה להתלבש ברוח הקדש. וכל מי שסוטה פיו לדבר רע, הרי ודאי אתו דבר רע עליו. (ואם לא) הרי נגעים או צרעת ששורפים פנחש עליו, והרי פרשוהו.

מאי טעמא זכתה להאי אתר. בגין דנטרא פומה דלא לחוואה מדי. הדא הוא דכתיב, (אסתר ב) אין אסתר מגדת מולדתה. ואוליפנא כל מאן דנטיר פומיה ולישניה, זכי לאתלבשא ברוח דקודשא. וכל מאן דסטוי פומיה למלה בישא, הא ודאי ההוא מלה בישא עליה. (ס"א ואי לאו), ואי תימא הא נגעים, או צרעת, דמוקדן כחויא עליה, והא אוקמוהו.

בֵּית הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית^[טו] נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כַּפֵּי מַלְכוּתוֹ בְּבֵית הַמַּלְכוּת נִכַּח פֶּתַח הַבַּיִת: (ב) וַיְהִי כִּרְאוֹת הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עֹמֶדֶת בַּחֲצַר נִשְׁאָה חֵן בְּעֵינָיו וַיִּוָּשֶׁט הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר אֶת שַׂרְבִיט הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּיָדוֹ וַתִּקְרַב אֶסְתֵּר וַתִּגַּע בְּרֹאשׁ הַשַּׂרְבִיט: (ג) וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ מַה לָּךְ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וּמַה בְּקִשְׁתְּךָ עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת וַיִּנָּתֵן לָהּ: (ד) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם עַל

טו. זוהר - ספר ויקרא (פרשת בהר - דף ק"ט ע"א):

תפלה נכח בית המקדש

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָרִי מִצְּאֵנוּ חֲצָרִים שֶׁנֶּאֱמָר בּוֹ (אסתר ה) וַתַּעֲמֹד בַּחֲצַר בֵּית הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ. וּבְכָל מְקוֹם הַמֶּלֶךְ סָתָם, זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וַתַּעֲמֹד, אֵין עֲמִידָה אֲלֵא תַפְלָה. נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ, נִכַּח בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לְהִתְפַּלֵּל תַּפְלָתָם לְשֵׁם וְלִהְיוֹת נִכַּח בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. מִי זֶה כָּאֵן חָצַר הַפְּנִימִית? וְדַאי שְׁנַיִם הֵם חֲצוֹרוֹת בֵּית ה'.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָא אֲשַׁכְּחָנָא חֲצָרִים דְּאִתְמַר בֵּיהּ (אסתר ה) וַתַּעֲמֹד בַּחֲצַר בֵּית הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ. וּבְכָל אִתְר הַמֶּלֶךְ סָתָם, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וַתַּעֲמֹד, אֵין עֲמִידָה, אֲלֵא צְלוֹתָא. נִכַּח בֵּית הַמֶּלֶךְ: נִכַּח בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, דְּכָל יִשְׂרָאֵל צְרִיכִין לְצַלָּא צְלוֹתָא דְלִהוֹן לְתַמּוֹן, וְלִמְהוֹי נִכַּח בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. הֲכָא מֵאֵן חָצַר הַפְּנִימִית. וְדַאי תְּרִין אֵינוֹן חֲצוֹרוֹת בֵּית יי'.

גאולה לרחוק ולקרוב

אָמַר לוֹ הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, שְׁנֵי חֲצָרִים, הֵם חֲצוּנוֹתֵי שַׁל הַלֵּב, וְהֵם שְׁנֵי אֲזִנִּים שַׁל הַלֵּב. וְשְׁנֵי בָתִּים פְּנִימִיִּים, שְׁנֵי בָתֵּי הַלֵּב. וְשְׁנַיִם הֵם הַבָּתִּים הַפְּנִימִיִּים, וְשְׁנַיִם הֵם בָּתִּים חֲצוּנוֹתֵי. וּבְזִמְנָן שְׁיִהְיֶה פְּרָקוֹן, תִּהְיֶה גְּאֻלָּה לְכָלֵם, לְאוֹתָם הַקְּרוֹבִים לֵלֵב, שְׁהִיא הַשְּׂכִינָה, וְלְאֻלָּה הַרְחוּקִים שְׁהִתְקַרְבוּ. זֶהוּ שְׂכַתוּב (ישעיה נז) שְׁלוֹם לְרְחוֹק לְרְחוֹק וּפְרָשׁוּהָ, לְרְחוֹק מִעֲבִירָה, וְלְקְרוֹב מִמְצוּהָ.

אָמַר לִיהּ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, תְּרִין חֲצָרִים, אֵינוֹן חֲצוּנוֹתֵי דְלֵבָא, וְאֵינוֹן תְּרִין אֲזִנִּים דְלֵבָא. וְתְרִין בָּתִּים פְּנִימִיִּים, תְּרִין בָּתֵּי דְלֵבָא. וְתְרִין אֵינוֹן בָּתֵּי גּוֹזְאֵי, וְתְרִין אֵינוֹן בָּתֵּי בְּרָאֵי. וּבְזִמְנָא דִּיהָ פּוֹרְקָנָא, גְּאוּלָּה תִּהְיֶה לְכָלֵהוּ לְאֵינוֹן קְרִיבִין לְלֵבָא, דְּאִיהוּ שְׂכִינְתָא, וְלְאֵלִין רְחוּקִין דְּאִתְקְרִיבוּ, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה נז) שְׁלוֹם לְרְחוֹק לְרְחוֹק וּפְרָשׁוּהָ, וְלְקְרוֹב, וְלְקְרוֹב מִמְצוּהָ.

הַמֶּלֶךְ טוֹב יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן הַיּוֹם אֶל הַמְּשֵׁתָה אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לוֹ:
 (ה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִתְּרוּ אֶת הָמֵן לַעֲשׂוֹת אֶת דְּבַר אֶסְתֵּר וַיָּבֹא
 הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן אֶל הַמְּשֵׁתָה אֲשֶׁר עָשִׂתָה אֶסְתֵּר: (ו) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 לְאַסְתֵּר בְּמִשְׁתָּה תִּיּוֹן מַה שְּׂאֵלְתֶךָ וַיִּנָּתֶן לָּהּ וַיְמַה בְּקִשְׁתֶּךָ עַד חֲצִי
 הַמַּלְכוּת וְתַעֲשִׂי[טו]: (ז) וַתַּעַן אֶסְתֵּר וַתֹּאמֶר שְׂאֵלְתִי וּבְקִשְׁתִּי:

טז. זוהר - ספר שמות (פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה - דף קנ"ח ע"ב):

אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, עֲלֵה אֶתְמַר, (דברים
 ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה וְגו'. בַּה
 אֲזַהֲרֶת לְיִשְׂרָאֵל, בְּשַׁעַת מִיתָתְךָ. בַּה
 בְּרַכְתָּ לְיִשְׂרָאֵל, בְּכָל שַׁבָּט וְשַׁבָּט. הָדָא
 הוּא דְכַתִּיב, (דברים לג) וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר
 בִּרְךָ מֹשֶׁה וְגו', וּבְגִין דָּא אֹוקְמוּהָ
 חֲבַרְיָא מְאֹרֵי מִתְּנִיתִין, דְּכַתִּיב, (במדבר יט)
 זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי יָמוּת בְּאֶהֱל, וְאָמְרוּ
 עֲלֵה מֵאֵי כִּי יָמוּת בְּאֶהֱל, אֶלֶּא אֵין
 הַתּוֹרָה מִתְּקַיְמָת, אֶלֶּא בְּמִי שְׂמַמִּית
 עַצְמוֹ עֲלֵיהָ, וְלִית מִיתָה אֶלֶּא עוֹנִי, דְּעֵנִי
 חָשׁוּב כְּמַת.

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, עֲלֵה אֶתְמַר, (דברים
 ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה וְגו'. בַּה
 אֲזַהֲרֶת לְיִשְׂרָאֵל, בְּשַׁעַת מִיתָתְךָ. בַּה
 בְּרַכְתָּ לְיִשְׂרָאֵל, בְּכָל שַׁבָּט וְשַׁבָּט. הָדָא
 הוּא דְכַתִּיב, (דברים לג) וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר
 בִּרְךָ מֹשֶׁה וְגו', וּבְגִין דָּא אֹוקְמוּהָ
 חֲבַרְיָא מְאֹרֵי מִתְּנִיתִין, דְּכַתִּיב, (במדבר יט)
 זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָם כִּי יָמוּת בְּאֶהֱל, וְאָמְרוּ
 עֲלֵה מֵאֵי כִּי יָמוּת בְּאֶהֱל, אֶלֶּא אֵין
 הַתּוֹרָה מִתְּקַיְמָת, אֶלֶּא בְּמִי שְׂמַמִּית
 עַצְמוֹ עֲלֵיהָ, וְלִית מִיתָה אֶלֶּא עוֹנִי, דְּעֵנִי
 חָשׁוּב כְּמַת.

בינונים מחצית עמו לעולם הבא

דְּאִיהוּ קָרְבַּן עוֹלָה וַיִּזְרַד. מִסְטָרָא דְּעֵשִׂיר
 עוֹלָה וְדָאִי, דְּאֶסְתֵּלֵק עֲלֵיהָ. דְּכָל עֲתִירִין,
 כָּל טִיבוֹ דְּעַבְדִּין, כְּלֵהוּן (ס"א רובא דלהון)
 לְזַכָּאָה לְהוֹן לְעֵלְמָא דְּאֵתִי, וְתַמָּן אִיהִי
 תְּגָא עַל רִישֵׁיהוּ. בִּינוּנִי, דְּפִלַּח לְמוֹכְזִי
 בְּתַרִּין עֲלָמִין, אִיהוּ מַחְצִית הַשְּׁקֵל עֲמִיהָ
 בְּעֵלְמָא דְּאֵתִי, כְּגוֹן מִצָּה דְּאֶתְפְּלִיג,
 חֲצִיָּה תַּחַת הַמַּפָּה לְאַפִּיקוּמֵן בְּתַר
 סְעוּדָה. וְחֲצִיָּה לְמִצָּה קִדְּם סְעוּדָה.

דְּאִיהוּ קָרְבַּן עוֹלָה וַיִּזְרַד. מִסְטָרָא דְּעֵשִׂיר
 עוֹלָה וְדָאִי, דְּאֶסְתֵּלֵק עֲלֵיהָ. דְּכָל עֲתִירִין,
 כָּל טִיבוֹ דְּעַבְדִּין, כְּלֵהוּן (ס"א רובא דלהון)
 לְזַכָּאָה לְהוֹן לְעֵלְמָא דְּאֵתִי, וְתַמָּן אִיהִי
 תְּגָא עַל רִישֵׁיהוּ. בִּינוּנִי, דְּפִלַּח לְמוֹכְזִי
 בְּתַרִּין עֲלָמִין, אִיהוּ מַחְצִית הַשְּׁקֵל עֲמִיהָ
 בְּעֵלְמָא דְּאֵתִי, כְּגוֹן מִצָּה דְּאֶתְפְּלִיג,
 חֲצִיָּה תַּחַת הַמַּפָּה לְאַפִּיקוּמֵן בְּתַר
 סְעוּדָה. וְחֲצִיָּה לְמִצָּה קִדְּם סְעוּדָה.

סעודה. ומצד זה נאמר באסתר, (אסתר ה) מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש.

ומסוּטרא דא נאמר באסתר, (אסתר ה) מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש.

מי שמשפיל את עצמו בשביל שכינתו, הקדוש ברוך הוא יורד עליו

אבל מי שהוא עני, שפמית את עצמו בשבילה, כמו שאתה הרועה הנאמן, היא קרבן עולה ויורד תחתיך, ולמה? כי מי שמשפיל את עצמו בשביל שכינתו, הקדוש ברוך הוא יורד עליו. וזהו שאמר דוד, (תהלים קלח) כי רם ה' ושפל יראה. והנביא אמר, (ישעיה נג) כי כה אמר רם ונשא שכן עד וקדוש שמו וגו', ואת דכא ושפל רוח. שאף על גב שאני מרום וקדוש אשכון, בשביל אותו שנעשה דכא ושפל רוח בעבור שכינתי להעלותה משפלותה עטרה לראשו, אני ארד לדור עמו. ואחר שבעל השכינה יורד על האדם, היא יורדת מעל ראשו, ונותנת המקום של הראש לבעלה ויורדת לרגלי המלך. וסוד הדבר - (ישעיה

אבל מאן דאיהו עני, דממית גרמיה בגינה, כגוונא דילך רעיא מהימנא, איהו קרבן יורד תחותך, ואמאי בגין דמאן דאשפיל גרמיה בגין שכינתיה, דקודשא בריך הוא איהו נחית עליה, והאי הוא דאמר דוד, (תהלים קלח) כי רם יי' ושפל יראה. והנביא אמר, (ישעיה נז) כי כה אמר רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו וגו' ואת דכא ושפל רוח. דאף על גב דאנא מרום וקדוש אשכון, בגין ההוא דאתעביד דכא ושפל רוח בגין שכינתי, לסלקא לה משפלות דילה עטרא לרישיה, אנא נחית לדירא עמיה. ובתר דבעלה דשכינתא נחית על בר נש, איהי נחיתת מעל רישיה, וניהבת אתרא דרישא לבעלה, ונחיתת לרגלוי דמלכא. ורזא דמלה, (ישעיה ס) השמים כסאי והארץ הדום רגלי.

מיום שיורש אדם נשמה נקרא בן

שמיום שיורש אדם נשמה שכלולה מהקדוש ברוך הוא ושכינתו, מאותה שעה נקרא בן. אמר תנא אחד, וכי מאותו יום שיורש אדם נשמה כלולה מהקדוש ברוך הוא ושכינתו יקרא בן? מנין לנו? מהפסוק הזה שאמר דוד בספר תהלים, (תהלים ב) אספרה אל חק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך.

דמיומא דירית בר נש נשמתא, כלילא מקודשא בריך הוא ושכינתיה, מההיא שעתא (צ"א ע"א) אתקרי בן. אמר חד תנא, וכי מההוא יומא דירית בר נש נשמתא, כלילא מקודשא בריך הוא ושכינתיה, יתקרי בריה מנא לן. מהאי קרא דאמר דוד בספר תהלים, (תהלים ב) אספרה אל חק יי' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך.

(ח) אִם מִצָּאתִי חַן בְּעֵינַי הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב לָתֵת אֶת שְׂאֵלֹתַי וְלַעֲשׂוֹת אֶת בְּקִשְׁתִּי יָבוֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן אֶל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לָהֶם וּמִחֵר אֶעֱשֶׂה בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ: (ט) וַיֵּצֵא הָמֵן בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב^[ט] וּכְרָאוֹת הָמֵן אֶת מַרְדֳּכָי בַּשַּׁעַר הַמֶּלֶךְ וְלֹא קָם

לא קם כמשה

אמר לו המנורה הקדושה, רועה הנאמן, מאי היום ולדתך. אלא בגינה אמר דוד ברוח קדשא, אני היום ולדתך. הן עוד היום גדול, בההוא דאתמר ביה, (דברים לה) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. אנת קימת בשכינתא ואהבת את יי' אלהיך בכל לבבך, דהיינו גופא. ובכל נפשך, דהיינו נשמתא. דחמש שמיהן אית לה: נשמה, רוח, נפש, חיה, יחידה. ובכל מאדך, בכל ממונא דילך.

קודשא בריך הוא ושכינתיה לא יזוז מינה בכל אליו. אנת חשבת, דאפילו הוּוּ כל עלמין תחות רשותך, הוית יהיב לאקמא לשכינתא בקודשא בריך הוא, ולאמלכא ליה בשכינתיה על כל ממנו דאומין דעלמא, ולבתר לסלקא ליה ושכינתיה. בדיוקנא דילך פלילא מפל מדות טבין, בכל עלמין, ובמשריין עלאין ותתאין, ועל כל ישראל.

יז. זוהר - ספר שמות (פרשת ואתה תצוה - דף קפ"ה ע"א):

הודוי הוא החלק של הצד האחר

ורזא דא, הכי נמי קרבנא, דבעי לאודאה על ההוא קרבנא, כל חובוי וחסאוי, למייהב חולקא למאן דאצטריו. קרבנא כלא לסטרא דא חולקא דקודשא, והסוד הזה, כך גם הקרבן - שצריך להודות על אותו הקרבן כל עונותיו וחסאיו, לתת חלק למי שצריך. כל הקרבן לזה הצד חלק הקדשה ורצון

וְלֹא זָע מִמֶּנּוּ וַיִּמְלֵא הָמֶן עַל מַרְדֳּכָי חֲמָה: (י) וַיִּתְאַפֵּק הָמֶן וַיָּבֹא
 אֶל בֵּיתוֹ וַיִּשְׁלַח וַיָּבֵא אֶת אֲהֲבָיו וְאֶת זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ: (יא) וַיִּסְפֹּר
 לָהֶם הָמֶן אֶת כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ וְרַב כְּנָיו וְאֶת כָּל אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ
 וְאֶת אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ עַל הַשָּׂרִים וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ: (יב) וַיֹּאמֶר הָמֶן אִף לֹא
 הִבִּיֵּאתָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתָ כִּי
 אִם אוֹתִי וְגַם לְמַחֵר אֲנִי קָרוּא לָהּ עִם הַמֶּלֶךְ: (יג) וְכֹל זֶה אֵינְנוּ
 שׁוֹהֵה לִּי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת מַרְדֳּכָי הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר
 הַמֶּלֶךְ: (יד) וַתֹּאמֶר לוֹ זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ וְכֹל אֲהֲבָיו יַעֲשׂוּ עִיץ יִחַי גְּבוּהָ

הַקִּדְשָׁה. וְלִצַּד הִזָּה אוֹתוֹ חֶלֶק שֶׁל אוֹתָם
 עוֹנוֹת וְחַטָּאִים שֶׁנִּתְּנוּ בְּהוֹדָאָה עַל אוֹתוֹ
 בְּשַׁר הַקֶּרֶבֶן, כְּפָתוּב (מְשָׁלִי כה) אִם רָעַב
 שֶׁנֶּאֱמַר הֶאֱכִילֵהוּ לֶחֶם וְגו', כִּי גַחְלִים
 אֶתֶּה חֲתֵה וְגו'. וְסִימְנֵף - (אֶסְתֵּר ה) יָבֵא
 הַמֶּלֶךְ וְהָמֶן אֶל הַמִּשְׁתֶּה. אֲשֶׁרִי הוּא מִי
 שִׁיּוּדַע דְּרָכּוֹ לְלַכֵּת בְּדֶרֶךְ אֶמֶת.

וְרַעוּתָא דְקוּדְשָׁא. וְלִסְטְרָא דָּא, הַהוּא
 חוּלְקָא דְאֵינוֹן חוּבִין, וְחַטָּאִין דְּאֵתִיבֵיבוּ
 בְּהוֹדָאָה עַל הַהוּא בְּשַׁר דְּקֶרְבָּנָא. כְּמָה
 דְּכַתִּיב, (מְשָׁלִי כה) אִם רָעַב שׁוֹנְאָף
 הֶאֱכִילֵהוּ לֶחֶם וְגו'. כִּי גַחְלִים אֶתֶּה חוֹתֶה
 וְגו', וְסִימְנֵף (אֶסְתֵּר ה) יָבֵא הַמֶּלֶךְ וְהָמֶן אֶל
 הַמִּשְׁתֶּה. וְכֹאֶה אִיהוּ מֵאֵן דִּידַע אֶרְחִיהּ
 לְמַהֵף בְּאַרְחַ קְשׁוּט.

לְסִדְרֵי הַשְּׁבִיחַ בְּשִׁלְמוֹת

וְכֹל מִי שֶׁלֹּא יוֹדַע לְסִדְרֵי אֶת שְׁבִיחַ רְבוּנוֹ,
 טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא נִבְרָא, מִשּׁוּם שֶׁצָּרִיף תְּפִלָּה
 שֶׁהִיא שְׁלֵמָה לְמַעְלָה, (מִשּׁוּם שֶׁצָּרִיף תְּפִלָּה)
 מִתּוֹף מִחֲשֻׁבָּה וּרְצוֹן הַלֵּב וְקוֹל וְדַבְרֵי
 הַשְּׁפָתִים, לַעֲשׂוֹת שְׁלֵמוֹת וְקִשְׁר וְיִחּוּד
 לְמַעְלָה, כְּמוֹ שֶׁהוּא לְמַעְלָה. כְּמוֹ
 שִׁיּוּצָאֵת שְׁלֵמוֹת מִמַּעְלָה לְמַטָּה, כִּף
 דְּרָף מִמַּטָּה לְמַעְלָה לְקִשְׁר וְקִשְׁר כְּרָאוּי.

וְכֹל מֵאֵן דְּלֹא יָדַע לְסִדְרֵי שְׁבִיחָא
 דְּמֵאֲרִיָּה, טַב לִיהּ דְּלֹא אֲבִרִי. בְּגִין
 דְּאֶצְטְרִיף צְלוּתָא דְּאִיהוּ שְׁלֵמָא לְעִילָא.
 (בְּגִין דְּאֶצְטְרִיף צְלוּתָא) מִגּוֹ מִחֲשֻׁבָּה, וְרַעוּתָא
 דְּלִבָּא, וְקִלָּא, וּמְלָה דְּשִׁפּוּן. לְמַעַבְד
 שְׁלִימוֹ וְקִשְׁרָא וְיִחּוּדָא לְעִילָא, כְּגוֹנוּנָא
 דְּאִיהוּ לְעִילָא. כְּגוֹנוּנָא דְּנִפְקָא שְׁלִימוֹ
 מִעִילָא לְתַתָּא, הִכִּי אֶצְטְרִיף מִתַּתָּא
 לְעִילָא, לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא כְּדָקָא יְאוּת.

ית. עֵרֶךְ הַגִּמְטְרִיָּה שֶׁל "יַעֲשׂוּ עִץ גְּבוּהָ חֲמִשִּׁים אֲמָה" = 1006

גִּמְטְרִיָּה - נוּ מָה אֲנִי אַעֲשֶׂה עִם נַחֲשׁ?

גימטריה - סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל

ואפשר לפרש כפירוש הרמב"ן כי העבירה הראשונה הייתה מאכלות אסורות שהנחש פיתה את חוה לאכול מעץ הדעת, ומזה נגזר מיתה בעולם, והגימטריה של "יעשו עץ גבוה חמשים אמה" = 1006 - גימטריה - נו מה אני אעשה עם נחש?

לעורר את הגזירה של העון עם הנחש "עץ" הוא "עץ הדעת", שנכשלו במאכל איסור שאסר הקב"ה לאכול מעץ הדת כמו שכתוב (בראשית פרק ב' ט"ז י"ז) וַיֵּצֵא ה' אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לֵאמֹר מִכָּל עֵץ הַגֵּן אָכַל תֹּאכַל. וּמֵעֵץ הַדֵּעַת טוֹב וְרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בַיּוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת.

ולמה דוקא חמשים אמה?

כי מאכלות אסורות מביא את האדם להיכנס בחמשים שערי טומאה, וזה כפירה, לכפור בהקב"ה, כמו שכתוב בזוה"ק בהרבה מקומות, וכמו שגילה לנו הרמב"ם והדברי חיים זי"ע, ועוד.

והגימטריה של "עץ גבוה חמשים אמה" = 620 תרי"ג מצות ושבע מצוות דרבנן רצה לעקור על ידי שיאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וגם גימטריה של "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "נשמה טהורה" שעל ידי המאכלות אסורות יטמא את הנשמה טהורה, ולא ירגיש יותר את "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "רשעים" שנעשה לא רק רשע אלא רשעים שמוליד על ידי זה בנים רשעים.

הַצְדִּיק הַקְדוּשׁ בַּעַל דְּבָרֵי חַיִּים זי"ע מְגַלֶּה לָנוּ סוּדוֹת נוֹרָאִים

וּתְשׁוּבוֹת "דְּבָרֵי חַיִּים" (יורה דעה חלק א' סימן ז') שְׁאִין עֲבֹרָה כְּמֵאֲכֹלֹת אֲסוּרוֹת שְׁמִטָּמְטֵם הַלֵּב הַיִּשְׂרָאֵלִי, וּבְעֻנּוֹתֵינוּ

אמרו חז"ל, במדרש רבה (אסתר פרשה ט פסקה ב): שלהמן הרשע היו שלוש מאות שישים וחמש יועצים, כמניין ימות השנה, אך כל יועציו היו כקליפת השום, לפני עצותיה הרעות של זרש אשתו. אמרה זרש להמן בעלה: מרדכי מזרע היהודים הוא ולהורגו בדרך פשוטה, יהיה קשה לך ביותר ולכן, צריך אתה לבוא אליו בחכמה מרובה ביותר, ולחפש דרך שאף צדיק לא עמד בניסיון ובסכנת כליה כזו, משום שכל צדיק אשר עמד בסוג של סכנה וניסיון, התפלל ובכה להקב"ה ונושע ואז בנקל, מרדכי יתפלל ויזכיר את אותו צדיק שניצל מן הניסיון המסויים, ובזכותו אף הוא ינצל.

כבשן האש, אם תרצה להשליכו, חנניה משאל ועזריה ניצלו, יקרא בשמם ויושיעו ויגנו עליו; לגוב האריות, אם תשליכהו, כבר דניאל ניצל; לבית האסורים, יוסף הצדיק ניצל; אם תשליכהו למדבר אבותיו, פרו ורבו במדבר; אם תעוורו את עיניו, שמשון הגיבור כבר עבר דבר זה.

לכן, צריך לחשוב דרך חדשה להכניע את מרדכי. ישבה זרש וחשבה ימים רבים ותיכננה, איך להכחיד את מרדכי ועמו כלל עם ישראל, ובסוף עלה בדעתה לתלות את מרדכי על עץ - זה דבר אשר לא נעשה לאף צדיק; עמדה ונתנה עצה להמן יותר מכל יועציו, לתלות את מרדכי על עץ.

צריך להבין למה דווקא "עץ"?

וְיָדוּעַ שֶׁעַל יְדֵי הַשּׁוֹחֲטִים הַקְּלִים שֶׁהָאֲכִילוּ בְּשֵׁר פְּגוּל, יֵצְאוּ מִן הַדֵּת לְעֶרְף ג' וְחֻצֵי מִלְיָאן יְהוּדִים רח"ל, כְּמִבְּאֵר בְּשָׂאוֹת

כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיעצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל. וידוע שמערכת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסטרא דיליה ועל ידי זה הכל ברשתו.

אכילת חלב מביא את האדם לכפר באלקי ישראל כמו שראינו אצל שבתי צבי ימח שמו וזכרו.

דוד..... עוד שמעתי מהחכם הכולל הרב אברהם יצחקי אב"ד ור"מ דספרדים בעיה"ק ירושלים תוב"ב, ששמע מרבו הגדול החכם הכולל מהור"ר משה גלאנטי אומר, מתחלה לא הייתי מבזה לשבתאי צבי ימח שמו וזכרו, אף על פי שלא הייתי מאמין בו, רק אחר שראיתי פתב יד של שבתי צבי ימח שמו וזכרו שכתב לכאן לאחד שהיה מאמין בו, וחתם את עצמו אני הוי"ה אלקיכם שבתי צבי, דהינו שכתב שם הקדוש ככתיבתו, אחר זה אני מחרים אותו בכל יום ויום.

וכך, בכל דור, ישנו המן וישנה זרש, אשר מחפשים הרס חדש ואחר, אשר לא היה קיים עד היום, להרוס את התורה, והקב"ה מחפש מי שיהיה הפנחס שיגלה את הסודות האלו מי הם אותו ה"המן וזרש" של הדור הזה, ובמה הם מזיקים את כל הכלל ישראל, אך אחרית דבר, מרדכי הבין תיכף את הסוד של הסעודה של אותו רשע ומה כוונתו בזה, להאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וכמו שכתוב בזה"ק פרשת משפטים בסעודה של נבוכדנצר הרשע שסעודתו הייתה בשר בחלב וידע שבאכילת בשר בחלב יש כוח להחריב את בית המקדש ח"ו ומפני זה רצה

הרבים ראינו דעל ידי זה יצאו מן הדת כמה קהלות בארץ לוע"ז שאכלו ונתפטמו בנבילות וטרפות על ידי השוכי"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש דבריו החוצכים להבות אש), וכן מובא בדגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) ששבועים אלה איש

ובנוסף לזה נביא גבית עדות מבית דין הגדול שבירושלים - איך ששבתי צבי לקח מגניז והאכיל אותם חלב הכליות שהיא אסור כרת ועשה על זה הברכה ברוך אתה ד' אלקינו מלך העולם מתיר אסורים, כמו שמוכא בספר תורת הקנאות לרבנו יעקב מעמדין זצ"ל והיא קבוצת מאמרים וכתבים נגד שבתי צבי ומתי סודו, נדפס באמסטערדאם תקי"ב. ונדפס בדפוס צלום בירושלים תשל"א ע"י הוצאת מקור, וז"ל: טפס קבלת עדות בירושלים תוב"ב: במותב תלתא בי דינא כחדא הוינא, ואתא לקדמנא החכם הכולל מהור"ר משה חביב איש ספרדי והעיד בתורת עדות (בלשוננו), וז"ל בלה"ק: אני מעיד שמפרסם הדבר בין תלמידי חכמים בירושלים וחברון, ששבתי צבי תר"ו קדם שהמיר דתו, האכיל חלב כליות לעשרה מישראל, גם צוה להם להקריב פסח בחוץ לארץ והאכילם פסדר אכילת פסח, גם עשה ברכה על אכילת חלב בזו הנסחא, ברוך אתה ה' מתיר אסורים, וגם שמעתי דבר זה מאדם אחד בעל תורה גדול שעשה גם כן דבר זה ואחר כך עשה תשובה, גם שמעתי שבשנת תכ"ה גילה שבתי צבי על עצמו שהוא משיח בן

האריות, עיין שם בהזוהר הקדוש באורך. ובזוה"ק (פ' פנחס) כתב דעניין הדבר שנדמה הוא בא על ידי שפוגם את עצמו ופיו במאכלות אסורות, ועי"ז מסתלק ממנו הצלם והדיוקן ולא תואר אדם לו רק כבהמה. ולזה דניאל שנשמר מפת בג המלך לא סר צלו ודיוקנו מעליו. ולזה לא שלטו בו אריותא יע"ש באורך מזה.

ובזה אפ"ל שאומרים בתפילת עלינו לשבח כו', לראות מהרה בתפארת עזך, להעביר גלולים מן הארץ והאלילים כרות יכרתון, (כמבואר בזוה"ק שמ"א הוא כמו עובד ע"ז) לתקן עולם במלכות ש-ד-י (ר"ת שומר דלתות ישראל) מתי יהי כשכל בני בשר יקראו בשמך, היינו האנשים שאוכלים בשר יקראו בשמך אפ"ל בהקדם מה שכ' ר"ה מקאלאמייע זי"ע שהאוכל מ"א אינו יכול לומר אבינו אתה כו'.

ועי' בנועם אלימלך פ' ויגש עה"פ ואת יהודה כו', שהאוכל מאכלים כשרים יכול לבוא לידי רוח הקודש, ועי' נועם מגדים דף קט"ו סר צלם ודף שס"ב. ובזה יתורץ התוס' שבת יג: יב: ר"י קרא והטה עי' תוספות שמקשה ומת' דגנאי הוא לצדיק ולכ"ק מאי גנאי אפ"ל הגנאי שדווקא ע"י מאכל איסור נאבד הרוה"ק וצ"ב ואפ"ל עפ"י מש"כ בליקו"א דאם אכל מאכל איסור הוא קשר בג' קליפות הטמאים עי"ש.

והגימטריה של "יעשו עין גבוה חמשים אמה" = 1006 גם בגימטריה - "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל"

חג הפורים זה ונזכור מעשה המן הרשע ואיך שמרדכי הציל את עם ישראל, ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר.

שחנניא מישאל ועזריה יאכלו גם בשר וחלב, והם אכלו רק זרעונים כמו שכתוב רש"י (דניאל פרק א פסוק ה) וימן - לשון הזמנה. מפת בג - הוא שם מאכל המלך בלשון כשדים ויש פותרים פת בג לחם ואין נראה כן שהרי כתיב ויהי המלצר נושא את פת בגם ונותן להם זרעונים ואין זרעונים חליפי לחם אלא חליפי תבשיל.

ובזה פירשתי דברי התוס' דגנאי הוא לצדיק, דהנה איתא בילקוט בפ' זו בפסוק זאת החי' אשר תאכלו וז"ל. ר' ברכי' בשם ר' יצחק אריסטון גדול עתיד הקב"ה לעשות לצדיקים לעתיד לבא וכל מי שלא אכל נבילות וטריפות בעוה"ז יזכה לאכול ממנו הה"ד חלב נבילה כו' ואכול כו'. לפיכך משה מזהיר להם לישראל ואמר להם זאת החי' ע"כ.

ואיתא (שבת קנא:) אין חי' שולטת באדם אלא אם כן נדמה לו כבהמה, שנאמר (תלים מט, יג) נמשל כבהמות נדמו, ובהזוהר הקדוש (וישב קצא.) מפרש דמה שנדמה האדם כבהמה הוא בא על ידי שהוא פוגם את פיו במאכלות אסורות, דעל ידי כן סר צלם מעליהם, ונדמה כבהמה, ועל כן ולזה לאשר דניאל (דניאל א, ח) לא התגאל בפת בתג המלך (זוהר משפטים קכה:) דמאכלו של אותו רשע נבוכדנצר הי' בשר בחלב, ודניאל לא אכל, אזי האירו פניו בדמות ופני אדם, ועל כן ולזה (דניאל ו, כג) לא שלטו בו האריות בשעה שהשליכו אותו לגוב

שאם יזהרו במאכלות כשרות אז יהיה "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל" הקב"ה ישמח את כל עם ישראל בשמחת

חַמְשִׁים אֲמָה וּבִבְקָר אָמַר לְמֶלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת מָרְדֳּכָי עָלָיו וּבָא עִם
הַמֶּלֶךְ אֶל הַמְּשֻׁתָּה שָׁמַח וַיִּיטֵב הַדָּבָר לְפָנָי הָמָן וַיַּעַשׂ הָעֵץ:

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ו'

(א) וַיִּפְצֵץ הַמֶּלֶךְ אֶת הַכֶּסֶף וַיִּפְצֵץ אֶת הַכֶּסֶף
 הַזְּכָרֹנוֹת דְּבָרֵי הַיָּמִים וַיְהִי נִקְרָאִים לְפָנָיו
 הַמֶּלֶךְ: (ב) וַיִּפְצֵץ כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מֶרְדֵּכַי עַל בְּנִתְנָא וְתָרַשׁ שְׁנֵי
 סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמֵרֵי הַסֵּף אֲשֶׁר בִּקְשׂוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ
 אַחֲשׁוּרוּשׁ: (ג) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מַה נַּעֲשֶׂה יָקָר וַנְּדוּלָּה לְמֶרְדֵּכַי עַל
 זֶה וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁרָתָיו לֹא נַעֲשֶׂה עִמּוֹ דָּבָר: (ד) וַיֹּאמֶר
 הַמֶּלֶךְ מִי בַחֲצַר וְהֶמֶן כָּא לַחֲצַר בֵּית הַמֶּלֶךְ הַחִיצוֹנָה לֵאמֹר
 לְמֶלֶךְ לְתִלּוֹת אֶת מֶרְדֵּכַי עַל הָעֵץ אֲשֶׁר הִכִּין לוֹ: (ה) וַיֹּאמְרוּ נַעֲרֵי
 הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הִנֵּה הֶמֶן עֹמֵד בַּחֲצַר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יָבוֹא: (ו) וַיָּבוֹא
 הֶמֶן וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ מַה לַּעֲשׂוֹת כְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ
 וַיֹּאמֶר הֶמֶן בְּלִבּוֹ^[ט] לְמִי יַחֲפֵץ הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר יוֹתֵר מִמֶּנִּי:

י.ט. זוהר שמות פרשת שמות (דף י"ז ע"א)

מחשבת הלב

אמר רבי שמעון, לפיכך כתיב, ויאמר
 כלומר הכניס בלבם דבר זה, כמו שנאמר
 (שמואל ב טז) כי ה' אמר לו קלל את
 דוד. מחשבת הלב בלבד. וכן (אסתר
 ו) ויאמר המן בלבו, וכן (בראשית יז)
 ויאמר בלבו הלבן מאה שנה. אף
 כאן גם, הכניס מחשבה בלבם שאמרו
 רב ועצום ממנו. מה זה ממנו? רצה
 לומר ממנה שלהם. הם אמרו בלבם
 שחיל ותקף שלהם גדול ותקיף ממנו,
 מהשלטון שלהם.

אמר רבי שמעון, לפיכך כתיב, ויאמר
 (בראשית רל"ד ע"ב) כלומר אכניס בלבהון
 מלתא דא, כמה דאת אמר, (שמואל ב, ט"ז)
 כי יי' אמר לו (לך) קלל את דוד. מחשבת
 הלב בלבד. וכן (אסתר ו) ויאמר המן בלבו,
 וכן (בראשית י"ז) ויאמר בלבו הלבן מאה
 שנה. אוף הקא נמי, אכניס מחשבתא
 בלבהון, דאמרו רב ועצום ממנו. מאי
 ממנו. רצונו לאמר ממנא דילהון, אינון
 אמרו בלבייהו, דחילא ותוקפא דילהון,
 רברבא ותקיפא ממנו, משולטנא דילהון.

(ז) וַיֹּאמֶר הָמֶן אֶל הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (ח) יָבִיאוּ לְבוּשׁ מְלָכוּת אֲשֶׁר לְבַשׁ בּוֹ הַמֶּלֶךְ וְסוּם אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ וְאֲשֶׁר נָתַן כְּתָר מְלָכוּת בְּרֹאשׁוֹ: (ט) וְנָתַן הַלְּבוּשׁ וְהַסּוּם עַל יַד אִישׁ מִשָּׂרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתָמִים וְהַלְּבִישׁוּ אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וְהַרְבִּיבֵהוּ עַל הַסּוּם בְּרַחוּב הָעִיר וְקָרְאוּ לְפָנָיו כְּכֹה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (י) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהָמֵן מֵהָר קַח אֶת הַלְּבוּשׁ וְאֶת הַסּוּם כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֵׂה כֵן לְמַרְדֳּכָי הַיְּהוּדִי הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֵל תִּפְּל דָּבָר מִכֹּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ: (יא) וַיִּקַּח הָמֵן אֶת הַלְּבוּשׁ וְאֶת הַסּוּם וַיִּלְבַּשׁ אֶת מַרְדֳּכָי וַיַּרְבִּיבֵהוּ בְּרַחוּב הָעִיר וַיִּקְרָא לְפָנָיו כְּכֹה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: (יב) וַיָּשָׁב מַרְדֳּכָי אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהָמֵן נִדְּחָף אֶל בֵּיתוֹ אָבֵל וְחַפּוּי רֹאשׁוֹ: (יג) וַיִּסְפֹּר הָמֵן לְזָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ וּלְכָל אֲהֻבָיו אֵת כָּל אֲשֶׁר קָרָהוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ חֲכָמָיו וְזָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ אִם מוֹדַע הַיְּהוּדִים מַרְדֳּכָי אֲשֶׁר תַּחֲלוּת לְנַפְּל לְפָנָיו לֹא תוּכַל לוֹ כִּי נָפּוּל תִּפּוּל לְפָנָיו: (יד) עוֹדֵם מְדַבְּרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיִּבְהִלוּ לְהַבִּיא אֶת הָמֵן אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עֲשִׂיתָה אִסְתֵּר:

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ז

(א) **וַיִּשְׁמַע הַמֶּלֶךְ וְהָמָן לַשְּׁתוֹת עִם אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה:** (ב) **וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי בְּמִשְׁתֵּה תֵיּוֹן מִה שְּׂאֵלְתְּךָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתַנְתֵּן לִּי וּמִה בְּקִשְׁתְּךָ עַד חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשִׂי:** (ג) **וַתַּעַן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר אִם מִצְּאֵתִי חַן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב תַּנְתֵּן לִי נַפְשִׁי בְּשֵׂאלְתִּי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִּי^[א]:** (ד) **כִּי נִמְכַּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׁמִיד לְהַרְוֹג**

כ. זוהר - ספר במדבר (פרשת פנחס - דף רט"ו ע"ב):

צדיקים מפשימים לבושי החושך מהשכינה ומלבישים אותה בבגדים מאירים של סודות התורה

וכשחרב בית המקדש, פרשוה שְׁעָבָדִים חפו ראשם ונדלדלו אנשי מעשה. ודאי אנשי מעשה נקראו על שם המלכה, שנאמר עליה (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. אבל אם יש צדיק שזכיותו ומעשיו להאיר בהם את המלכה, ולפשוט ממנה לבושי קדרות הפשוטים ולקשט אותה בלבושים של גונים מאירים של סודות התורה, מה כתוב בו? וראייתה לזכר ברית עולם. וראייתה, בסודות מאירים של התורה, שאו"ר נקרא ר"ז. זהו שכתוב (משלי ו) כי נר מצוה ותורה אור. ובסודות הללו נאמר וראייתה.

ובזמנא דאתחרב בי מקדשא, אוקמוה דעבדים חפו ראשם, ונתדלדלו אנשי מעשה. ודאי אנשי מעשה אתקריאו, על שם מטרוניתא, דאתמר עליה (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. אבל אי אית ליה צדיק, דזכווי ועובדוי לאנהרא, בהון מטרוניתא, ולמפשט מנה לבושי קדרותא דפשטין ולקשטא לה בלבושין דגונוין נהירין דרזין דאורייתא, מה כתיב ביה, וראייתה לזכור ברית עולם. וראייתה, ברזין נהירין דאורייתא, דאור ר"ז אתקרי, הדא הוא דכתיב, (משלי ו) כי נר מצוה תורה אור. ובאלין רזין אתמר וראייתה.

השכינה מבקשת תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי

ובהווא זמנא סליק מניה רוגזא דבריה, ובאותו זמן עולה ממנו רגז בנו, (אסתר ז)

וְלֹא־אֶבֶד^[כא] וְאֵלֹהֵי לְעִבָדִים וְלִשְׁפָחוֹת נִמְכָּרְנוּ הַחֲרָשְׁתִּי כִּי אֵין הַצָּר

וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שָׁכְכָה, וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ בְּתַפְלַת הָעֲמִידָה לְפָנָיו, (שם ה) מַה שְׂאֵלְתָךְ וַיִּנְתֶּנּוּ לָךְ וּמַה בִּקְשָׁתְךָ. בְּאוֹתוֹ זְמַן שׁוֹאֵלֶת עַל גְּאֻלְתָּהּ וּבְנִיָּה עֲמוּהָ, זְהוּ שְׁפָתוֹב (שם ז) תִּנְתֶּנּוּ לִי נִפְשִׁי בְּשֵׂאֵלְתִּי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִּי. אָבֵל קִשְׁתָּ שְׁנֵאֵרִית בְּעוֹלָם בְּגִלוּת, שְׁעַבְדָּ הוּא, לַפְעָמִים יוֹצֵא בְּשִׁלְמוֹת, כְּשִׁבְנֵי מִכְשָׁרִים מַעֲשִׂיהֶם, וְלַפְעָמִים לֹא נִמְצָא בְּשִׁלְמוֹת, כְּשִׁבְנֵי לֹא מִכְשָׁרִים מַעֲשִׂיהֶם.

(אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שָׁכְכָה, וַיֹּאמֶר לָהּ מִלְּכָא בְּצִלוֹתָא דְעֲמִידָה קַמִּיהָ, (אסתר ה) מַה שְׂאֵלְתָךְ וַיִּנְתֶּנּוּ לָךְ וּמַה בִּקְשָׁתְךָ. בְּהוּא זְמַנָּא, שְׂאֵלְתָא עַל פּוּרְקָנָא דִּילָהּ, וּבְנֵהָ עֲמִיָּה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (אסתר ז) תִּנְתֶּנּוּ לִי נִפְשִׁי בְּשֵׂאֵלְתִּי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִּי. אָבֵל קִשְׁתָּ דְאַתְחִזִּיא בְּעֵלְמָא בְּגִלוֹתָא, דְעַבְדָּא אִיהוּ, זְמַנִּין דְנִפְיָק בְּשִׁלְמוֹ, כַּד בְּנֵי מִכְשָׁרִין עוֹבְדֵי, וְלִזְמַנִּין לֹא אֲשַׁתְּכַח בְּשִׁלְמוֹ, כַּד בְּנֵי לֹא מִכְשָׁרִין עוֹבְדֵי (כאן חסר).

כא. זוהר - ספר שמות (פרשת ויקהל - דף קצ"ו ע"א):

ה' נכנס לגנת הביתן

וְלִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵין מְנוּחָה עַד שְׁנַכְנֵס לְגַן עֵדֶן לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם נְשָׁמוֹת הַצְּדִיקִים. וְהַסִּימֵן - כִּי נִמְכָּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי וְגו'. (אסתר ז) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי הוּא זֶה וְגו', וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּחֻמָּתוֹ מִמִּשְׁתַּה הֵיזֵן אֶל גִּנַּת הַבַּיִתָּן וְגו'.

וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לִית לִיה נִיחָא עַד דְעָאֵל לְגִנְתָּא דְעֵדֶן לְאַשְׁתַּעֲשֵׂא בְּנִשְׁמַתְהוֹן דְצְדִיקַיָּא. וְסִימֵן (אסתר ז) כִּי נִמְכָּרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי וְגו'. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי הוּא זֶה וְגו', וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּחֻמָּתוֹ מִמִּשְׁתַּה הֵיזֵן אֶל גִּנַּת הַבַּיִתָּן וְגו'.

כל האילנות שאו שְׁעָרִים

בְּשַׁעָה שְׁנַכְנֵס הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְגַן עֵדֶן, אִז כָּל אוֹתָם עֲצֵי הַגֵּן וְכָל אוֹתָן נְשָׁמוֹת הַצְּדִיקִים פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים, (תהלים כד) שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאֲשֵׁיכֶם וְגו'. מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד וְגו'. שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאֲשֵׁיכֶם וְגו'. וּבְשַׁעָה שְׁנַשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים שְׁבָאֲרֵץ חוֹזְרוֹת לְגוֹפֵן, אִז מִחֲזִיקִים בָּהֶם כָּל אוֹתָם מְלֹאכִים, וְאוֹמְרִים (שם קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת ה' כָּל עַבְדֵי ה'. וְלִמְדָנוּ שְׁזֵה הַמִּחְנָה הַשְּׁלִישִׁי

בְּשַׁעָתָא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא עָאֵל בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן, כְּדִין כָּל אֵינוֹן אֵילָנִין דְגִנְתָּא, וְכָל אֵינוֹן נְשָׁמַתִּין דְצְדִיקַיָּא, פְּתַחִי וְאוֹמְרִי, (תהלים כד) שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאֲשֵׁיכֶם וְגו'. מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד וְגו'. שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאֲשֵׁיכֶם וְגו'. וּבְשַׁעָתָא דְנִשְׁמַתְהוֹן דְצְדִיקַיָּא דִּי בְּאַרְעָא אֶהְדְּרוּ לְגוֹפִיָּהּ, כְּדִין אֶתְקִיפוּ בְּהוּ כָּל אֵינוֹן מְלֹאכִין, וְאוֹמְרִי (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת ה' כָּל עַבְדֵי יי'. וְאוֹלִיפְנָא דְדָא

שׁוּה בְּנוֹק הַמֶּלֶךְ^[כב]: (ה) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ וַיֹּאמֶר לְאַסְתֵּר

מִשְׁרַיָּא תְּלִיתָאָה קָא אֲמַרֵי דָא, בְּאַרְבַּע שָׁעֵתִי בַתְרִייתָא. שְׂאוּמֵר אֶת זֶה בְּאַרְבַּע הַשָּׁעוֹת הָאֲחֵרוֹנוֹת.

בְּרֵן יַחַד כְּכַבִּי בְקָר

וְקֹאֲמַרֵי שִׁירְתָּא, עַד דְּסָלִיק נְהוּרָא וְצִפְרָא, דְּכַדְיִן מְשַׁבְּחִין לְמַרְיָהוֹן כָּל אֵינּוֹן כְּכַבִּיא וּמְזֵלִי, וְכָל אֵינּוֹן מְלֹאכִין עֲלֵאִין, דִּי שְׁלִטְנִיהוֹן בִּימְמָא, כְּלֵהוּ מְשַׁבְּחִין לְמַרְיָהוֹן, וְאֲמַרֵי שִׁירְתָּא. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (אִיּוֹב לח) בְּרֵן יַחַד כְּכַבִּי בְקָר וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים.

כב. זוהר - ספר שמות (פרשת ואתה תצוה דף קפ"ה ע"א):

הוּא מְבַרְךְ הַשְּׁלַחַן, וְהַעוֹלָמוֹת כָּלֵם מִתְּבָרְכִים

דְּהָא כַּד עֲלָמָא דְאֵתִי, עָאֵל לְהִיכְלָא דְעֲלָמָא תַתָּאָה, וְאַשְׁכַּח דְּחַדִּי עֲלָמָא תַתָּאָה עִם בְּנוֹי בְּהֵיאָה סְעוּדָתָא עֲלָאָה, כְּדִין אִיהוּ בְּרִיךְ פְּתוּרָא, וְעֲלָמִין כְּלֵהוּ מִתְּבָרְכִין, וְכָל חִידוֹ וְכָל נְהִירוֹ דְאֲנַפִּין אֲשַׁתְּכַחוּ תַמָּן. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ויקרא טז) לִפְנֵי יְיָ תִּטְהַרוּ. (ק' ע"ב)

זוהי השמחה ההיא של המקטרג ההוא

כְּתוּב (ויקרא טז) וַנִּתֵּן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גּוֹרְלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַיְיָ וְגוֹרֵל אֶחָד לְעִזְאֵזֶל. זוהי השמחה ההיא של המקטרג ההוא, כְּדִי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִפִּיל עִמּוֹ גּוֹרֵל, וּמִזְמִין אוֹתוֹ, וְלֹא יִדַּע שְׂאֵשׁ דּוֹלֵק שָׁם עַל רִאשׁוֹ וְעַל הָעַם שְׁלוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי כה) כִּי גִחְלִים אֶתְּהָ חֲתָה עַל רִאשׁוֹ.

לְבַסּוּף כְּאֲשֶׁר בָּא הַמֶּלֶךְ הַמְּלִכָה מִבְּקִשְׁתָּ עֲלֶיהָ וְעַל בְּנֵיהָ.

וְסִימְנָךְ (אסתר ה) אֶף לֹא הִבִּיאָה אֶסְתֵּר וְסִימְנָךְ - (אסתר ה) אֶף לֹא הִבִּיאָה אֶסְתֵּר

המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי. וכתוב, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. בההוא חולקא דנטיל, ואזיל ליה. ולבתר כד אתי מלכא עלאה, לבי מטרוניתא, מטרוניתא תבעת עלהא, ועל בנהא, ועל עמא מן מלכא.

המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי. וכתוב, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. בחלק ההוא שנוטל, והולך לו. ובסוף, כאשר בא המלך העליון לבית המלכה, המלכה מבקשת עליה ועל בניה ועל עמה מן המלך.

בגלות מבקשת על בניה

ואפילו בזמנא דישראל בגלותא, וצלו צלותין בכל יומא, איהי סלקת ביומא דא, לקמי מלכא עלאה, ותבעת על בנהא. וכדין אתגזרו, כל אינון נוקמין, דזמין קודשא בריה הוא למעבד עם אדום, ואתגזר הין זמין דלטורא דא לאתעברא מעלמא, כמה דאת אמר (ישעיה כה) בלע המנות לנצח.

ואפילו בזמן שישראל בגלות ומתפללים תפלות בכל יום, היא עולה ביום זה לפני המלך העליון ומבקשת על בניה, ואז נגזרות כל אותן נקמות שעתיד הקדוש ברוך הוא לעשות עם אדום, ונגזר אף עתיד המקטרג הזה לעבר מן העולם, כמו שנאמר (ישעיה כה) בלע המנות לנצח.

בגלות השם העליון לא מתקיים בקיומו

וסימנך, בזמנא דגלותא (אסתר ז) כי נמכרנו אני וגו'. כי אין הצר שזה בגזק המלך. מאי בגזק המלך. כמה דאת אמר, (יהושע ז) והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול. דהא שמא עלאה, לא אתקיים בקיומיה, ודא איהו בגזק המלך.

וסימנך - בזמן הגלות (אסתר ז) כי נמכרנו אני וגו'. כי אין הצר שזה בגזק המלך. מה זה בגזק המלך? כמו שנאמר (יהושע ז) והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול. שהרי השם העליון לא מתקיים בקיומו, וזהו בגזק המלך.

ישראל יוצאים לחרות

וכדין והמן נבעת מלפני המלך והמלכה כדין, נהירו דאנפין, וכל חידו אשתכח, וישראל נפקי לחירו, בההוא יומא. כדין מההוא יומא ולהלאה, חירו וחדוה באתגליא, לשלטאה עליהו, כדין בעי למחדי עמהון, מכאן ולהלאה, כמה דיהבו ליה חולקא לאתפרשא מנהון,

ואז, והמן נבעת מלפני המלך והמלכה. אז אור הפנים וכל שמחה נמצאת, וישראל יוצאים לחרות ביום ההוא. ואז, מהיום ההוא ולהלאה, חרות ושמחה בגלוי לשלט עליהם, ואז צריך לשמח עמהם. מכאן ולהלאה, כמו שנתנו לו חלק להתרחק מהם, כך גם נותנים לשאר

הַמְלָכָה מִי הוּא זֶה וְאִי זֶה הוּא אֲשֶׁר מְלָאוּ לְבוֹ לַעֲשׂוֹת בֵּין:
 (ו) וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִישׁ צַר וְאוֹיֵב הָמֵן הָרַע הַזֶּה וְהָמֵן נִבְעַת מִלִּפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ וְהַמְלָכָה: (ז) וְהַמֶּלֶךְ קָם בַּחֲמָתוֹ^[כג] מִמִּשְׁתַּת הַיַּיִן אֶל גִּנַּת
 הַבַּיִת וְהָמֵן עָמַד לְבַקֵּשׁ עַל נַפְשׁוֹ מֵאֶסְתֵּר הַמְלָכָה כִּי רָאָה כִּי
 כָּלְתָהּ אֵלָיו הָרַעָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ: (ח) וְהַמֶּלֶךְ שָׁב מִגִּנַּת הַבַּיִת אֶל
 בֵּית מִשְׁתַּת הַיַּיִן וְהָמֵן נָפַל עַל הַמַּטָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ וַיֹּאמֶר
 הַמֶּלֶךְ הֲגַם לְכַבּוֹשׁ אֶת הַמְלָכָה עִמִּי בְּבַיִת הַדְּבָר יֵצֵא מִפִּי הַמֶּלֶךְ
 וּפְנֵי הָמֵן חָפוּ: (ט) וַיֹּאמֶר חֲרַבּוּנָה אַחַד מִן הַפָּרְסִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ
 גַּם הִנֵּה הָעֵץ אֲשֶׁר עָשָׂה הָמֵן לְמַרְדְּכָי אֲשֶׁר דִּבֶּר טוֹב עַל הַמֶּלֶךְ
 עִמַּד בְּבַיִת הָמֵן גְּבוּהַ חֲמֻשִׁים אָמָה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ תִּלְהוּ עָלָיו:
 (י) וַיִּתְּלוּ אֶת הָמֵן עַל הָעֵץ אֲשֶׁר הַכִּין לְמַרְדְּכָי וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ
 שָׁכְבָה^[כד]:

הכי נמי יהבין לשאר עמין, לאתפרשא העמים להתרחק מהם למטה. מנהון לתתא.

כג. זוהר - ספר שמות (פרשת ויקהל - דף קצ"ו ע"א):

כד. זוהר - ספר במדבר (פרשת נשא - דף קל"ג ע"א):

וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שָׁכְבָה

תקונא חמישאה. נפיק אורחא אחרא מתחות פומא, הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) לא
 החזיק לעד אפוא. קום רבי יוסי. קם רבי יוסי, פתח ואמר, (תהלים קמז) אשרי העם
 ששככה לו אשרי העם שיי אלהיו. אשרי העם ששככה לו. מהו ששככה לו. כמה דאת
 אמר (אסתר ז) וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שָׁכְבָה, שכין מרוגזיה.

זוהר ספר במדבר פרשת קרח (דף קעט ע"א):

בכעס יש סם המות

מאן דכעיס, דאית ליה בכעס סם המות, מי שכוועס, שייש לו בפעס סם המות,
 דעליה אוקמוה מארי מתניתין, כל שעליו בארו בעלי המשנה, כל הכועס
 הכועס כאילו עובד עבודה זרה. בגין כאלו עובד עבודה זרה. משום שצד
 דסטרא אחרא אתוקדת בבר נש. האחר בוער באדם, ובאותה בהמה שנותן

לפהן, נפרד ממונו החרם, וסמא"ל אל אחר חרם, ונקבתו קללה, כלולה מפל קללות שבמשנה תורה. והקדוש ברוך הוא ברוך בכל התורה כלה, וכל הברכות מימין, שבה אחוז הכהן. ומשום זה כל חרם צריך לתת לפהן, שהוא אוכל אותה באש ומשמיד אותה מהעולם, ושוככת האש משמאל בימין, שהוא מים, ובו (אסתר א) וחמת המלך שכהה.

ובהיא בעירא דיהיב לכהנא אתפרש חרם מניה, וסמא"ל אל אחר חרם, ונקבא דיליה קללה, כלולה מכל קללות שבמשנה תורה. וקודשא בריך הוא, בריך בכל אורייתא כלא, וכל ברקאן מימינא, דאחיד בה פהן. ובגין דא כל חרם צריך למיהב ליה לכהנא, דאיהו אכיל ליה בנורא, ושצי ליה מעלמא, ושכיף אשא משמאלא בימינא, דאיהו מינא, וביה (אסתר ז) וחמת המלך שכהה. זוהר - ספר במדבר (פרשת פנחס - דף רל"ד ע"א):

רעיא מהימנא

עומד מכסא דין ויושב על כסא רחמים

אמר הרועה הנאמן, המנורה הקדושה, כל מה שאמרת - נכון, אבל המוח הוא מים, והלב הוא אש, ושניהם הם רחמים ודין. זה פסא רחמים, וזה פסא דין. והקדוש ברוך הוא מלך, עומד מכסא דין, שהוא הלב, ויושב על פסא רחמים, שהוא המוח.

וכאשר החובות מתרבים על האיברים ועל העורקים של הלב, שהוא פסא של דין, נאמר בלב, (אסתר ז) והמלך קם בחמתו ממשתה היין, שהוא יינה של תורה. ובזמן שפנפי ראה נשובות על הלב, נאמר (אסתר ז) וחמת המלך שכהה. שעל שתי פנפי ראה נאמר, (שמות כה) והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הפפרת, זו הפפרת של הלב.

ובחבורא קדמאה, אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, כל מה דאמרת שפיה, אבל מוחא איהו מים, לב איהו אש, ותריוויהו איהו רחמי ודינא, דא פסא רחמי, ודא פסא דינא. וקודשא בריך הוא מלך, עומד מכסא דין, דאיהו לב. ויושב על פסא רחמים, דאיהו מוחא.

וכד חובין מתרבין על אברים, ועל ערקין דלבא, דאיהו פרסייא דדינא. אתמר בלבא, (אסתר ז) והמלך קם בחמתו ממשתה היין, דאיהו יינא דאורייתא. ובזמנא דכנפי ריאה נשבין על לבא, (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם (אסתר ז) וחמת המלך שכהה. דתרין כנפי ריאה, (שמות כח) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הפפרת, דא כפורתא דלבא.

על ידי קול תורה וקריאת שמע שכהה חמת המלך

ובמאי וחמת המלך שכהה. בגין ובמה חמת המלך שכהה? בגלל (שואשמע

את קול כנפיהם) (במדבר ז) וישמע את הקול - זה קול התורה, קול של קריאת שמע. וידבר אליו - בתפלות הפה, שעליו נאמר (תהלים נא) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

ואתה הרוח שנושבת בכנפי הראה, היא מוציאה קול בקנה, שהוא קנה חכמה קנה בינה. ונאמר בה, (יחזקאל לו) כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח. שהן ארבע אותיות יהו"ה, וזוהי רוח שדופקת בכל עורקי הלב, שנאמר בהם (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

מדרגת משה ור' שמעון

אמר המנורה הקדושה, ודאי רועה נאמן, מדרגה שלך היא, שבה נאמר וחמת המלך שכה. (תהלים קמד) אשרי העם שפכ"ה, בגימטריא משה. אמר לו, ברוך אתה המאור הקדוש, גר שדולק לפני המלך והמלכה. גר ה' - היא נשמה שלך.

דואשמע את קול כנפיהם (במדבר ז) וישמע את הקול, דא קול תורה, קול דקריאת שמע. וידבר אליו, בצלותא דפומא, דאיהו (תהלים נא) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

והוא רוחא דנשיב בכנפי ריאה, איהו אפיק קלא בקנה, דאיהו קנה חכמה קנה בינה. ואתמר בה, (יחזקאל לו) כה אמר יי מארבע רוחות באי הרוח. דאינון ארבע אתוון ידו"ד, והאי איהו רוח דדפיק בכל ערקין דלבא, דאתמר בהון, (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

אמר בוצינא קדישא, ודאי רעיא מהימנא, דרגא דילך איהי, דביה וחמת המלך שכה. (תהלים קמד) אשרי העם שפכ"ה, בגימטריא משה. אמר ליה, ברך את בוצינא קדישא, בוצינא דדליק קמי מלכא ומטרוניתא. גר יי, איהי נשמה דילך.

זוהר - ספר דברים (פרשת שופטים - דף עד"ר ע"ב):

רעיא מהימנא (דף עד"ר ע"ב)

למנות שופטים

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך אשר ה' אלהיך נתן לך וגו' (דברים טז) במצוה זו למנות שופטים ושוטרים. ועוד, (תהלים עה) כי אלהים שפט. כי (מ', ממונ), יו"ד שחשבונו כ', אחר כאן, כי אלהים שפט, זה ישפיל ה"א ה"א, וזה ירים, זה ו' ו'.

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך אשר יי אלהיך נתן לך וגו' (דברים טז). בפקודא דא, מני שופטים ושוטרים. ועוד (תהלים עה) כי אלהים שופט, כי י' (מ', מניה) יו"ד דחושבניה כ', כתר (בתר) הכא, כ' אלהים שופט, זה ישפיל ה"א ה"א (ה"ה), וזה ירים דא (י"ו) ו' ו'.

ארבע מיתות

פקודא בתר דא, לדון בסייף. לדון בחנק, מצוה אחר זו - לדון בסייף, לדון בחנק,

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ח'

(א) **וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא נָתַן הַמֶּלֶךְ אֶת־שׁוּרוֹשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה אֶת בֵּית הַמָּן צֵרֶר הַיְהוּדִים (הַיְהוּדִים) וּמַרְדָּכִי בָּא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי הִגִּידָה אֶסְתֵּר מָה הוּא לָהּ: (ב) וַיָּסֶר הַמֶּלֶךְ אֶת מַבְעֵתוֹ אֲשֶׁר הָעֵבִיר מֵהָמָן וַיִּתְּנָה לְמַרְדָּכִי וַתִּשֶׂם אֶסְתֵּר אֶת**

לְדוֹן בְּדִין סְקִילָה. לְדוֹן בְּדִין שְׂרִיפָה. לְדוֹן בְּדִין בְּסִיף לְמָאוּן, לְסִמָּא"ל. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה לז) כִּי רוּתָה בְּשָׁמַיִם חֲרָבִי הִנֵּה עַל אָדָם הִנֵּה עַל אָדָם תֵּרַד.

חֲרַב ה'

חֲרַב דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, 'י רִישָׁא דְחֲרָבָא. ו' גּוּפָא דְחֲרָבָא. ה"א ה"א, תְּרִין פִּיפִיּוֹת דִּילָהּ. צָדֵק צָדֵק תְּרַדוּף, חֲתָכִין תְּרִין דִּינִין, דִּינָא מִפִּי בֵּית דִּין דִּלְעִילָא, וְדִינָא מִפִּי בֵּית דִּין דִּלְתַתָּא. וּמְהֵכָא אֲשַׁתְמוּדְעֵ, אִין אָדָם נוֹקְף אֲצַבְעוּ מִלְמַטָּה עַד שְׁנַתָּן לֹו רְשׁוֹת מִלְמַעְלָה.

נְרַתִּיק דְּחֲרָבָא אֲדִנִּי. תְּמֹן אֲשַׁתְכַּח דִּינָא. בְּקָרִיאַת שְׁמַע יְדו"ה. חֲרָבָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עֲלֵה אֲתָמֹר (תהלים קמט) רִמְמוֹת אֵל בְּגֵרוֹנִים וְחֲרַב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם. בְּצַדִּיק חֵי עֲלְמִין, כְּלִיל ח"י בְּרָכָאן, דְּבִיה אֲדִנִּי שְׁפִתֵי תַפְתָּח וּפִי, בִּיה עָאֵל חֲרָבָא

נְרַתִּיק חֲרַב

נְרַתִּיק שֶׁל הַחֲרַב - אֲדִנִּי, שֶׁם נִמְצָא דִין. בְּקָרִיאַת שְׁמַע - 'הו"ה. חֲרַב שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא, עֲלֵה נְאֻמֹר (תהלים קמט) רִמְמוֹת אֵל בְּגֵרוֹנִים וְחֲרַב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם. בְּצַדִּיק חֵי הַעוֹלָמִים, כּוֹלֵל ח"י בְּרָכוֹת, שְׁבוּ אֲדִנִּי שְׁפִתֵי תַפְתָּח וּפִי, בּוֹ נִכְנָסַת

מְרַדְּכֵי עַל בֵּית הַמֶּזֶן: (ג) וַתּוֹסֶף אֶסְתֵּר וַתְּדַבֵּר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַתִּפְּל לִפְנֵי רַגְלָיו וַתִּתְחַנֵּן לוֹ לְהַעֲבִיר אֶת רְעַת הַמֶּזֶן הָאֲנֹנִי וְאֵת מַחְשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים: (ד) וַיּוֹשֵׁט הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר אֵת שְׂרָבֵט הַזָּהָב וַתִּקֶּם אֶסְתֵּר וַתַּעֲמֵד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: (ה) וַתֹּאמֶר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם מִצָּאֵתִי חַן לִפְנָיו וְכֹאֵר הַדָּבָר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינָיו יִכְתֹּב לְהָשִׁיב אֶת הַסְּפָרִים מִחֲשַׁבְתּוֹ הַמֶּזֶן בֵּן הַמֶּדְתָּא הָאֲנֹנִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבְדֹת אֶת הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ: (ו) כִּי אֵיכָכָה אוֹכַל וְרָאִיתִי בְּרָעָה אֲשֶׁר יִמְצָא אֶת עַמִּי וְאֵיכָכָה אוֹכַל וְרָאִיתִי בְּאַבְרֵן מוֹלְדָתִי: (ז) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחֲשׂוּר־שׁ לְאֶסְתֵּר הַמְּלַכָּה וּלְמְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי הִנֵּה בֵּית הַמֶּזֶן נִתְּתִי לְאֶסְתֵּר וְאֵתוֹ תָּלוּ עַל הָעֵץ עַל אֲשֶׁר שָׁלַח יָדוֹ בַּיְהוּדִיִּים (בַּיְהוּדִים): (ח) וְאַתֶּם בָּתְבוּ עַל הַיְהוּדִים כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וַחֲתִמוּ בְּטַבְעַת הַמֶּלֶךְ כִּי כָתַב אֲשֶׁר נִכְתַּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְנִחַתוּם בְּטַבְעַת הַמֶּלֶךְ: [כח] אִין לְהָשִׁיב: (ט) וַיִּקְרְאוּ סְפָרֵי הַמֶּלֶךְ בְּעַת הַחַיָּא בַּחֲדָשׁ

בְּנִרְתִיקָה, (אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, הַחֲרַב בְּנִרְתִיקָה, (אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ וּמִתְחַבְרִין תְּרִין שְׂמֵהֶן יֵאֱהוּדוֹנְהִי. שְׂכָכָה, וּמִתְחַבְרִים שְׁנֵי שְׂמֹת - כה. זוהר - תְּקוּנֵי הַזוֹהַר (תְּקוּנָא חֲמִשִּׁין וְחֲמִשׁ - דָּף פט ע"א) יֵאֱהוּדוֹנְהִי.

מְלָאכִים סוֹפְרִים יֵשׁ לְמַעְלָה שְׂבוּתָבִים אֶת זְכוּיֹת יִשְׂרָאֵל

וְעוֹד אָמַר הוּא סְבָא רַבִּי רַבִּי, וְהַמְכַתֵּב וְעוֹד אָמַר אוֹתוֹ זְקוּן: רַבִּי רַבִּי, וְהַמְכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הוּא, שְׁתֵּי יָדַי פּוֹתְבוֹת מִיְמִין וּמִשְׂמָאל, אֲבָל חֲרוֹת עַל הַלְחָת, הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, (בן י"ה הוּא וְדָא). כְּמָה מְלָאכִים סוֹפְרִים יֵשׁ לְמַעְלָה שְׂבוּתָבִים אֶת זְכוּיֹת יִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִים שְׂבוּתָבִים אֱלֹהִים הוּא (שְׂמֹת לֵב טז), תְּרִין יָדִין פּוֹתְבוֹת מִיְמִינָא וּמִשְׂמָאלָא, אֲבָל חֲרוֹת עַל הַלּוּחֹת עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, (נ"א בן י"ה אִיהוּ וְדָא), כְּמָה מְלָאכִיָּא סְפָרִיא אֵית לְעִילָא דְכַתְבִּין זְכוּוֹן דְיִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִיָּא דְחֻתְמָא דְמִלְכָא בִּידֵיהוֹן דְחֻתְמִין זְכוּוֹן דְיִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִיָּא אֵינּוּן שְׂקִלִין קִלִין וְחֲמוּרִין דְאֹרִייתָא, וְהַמְכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הוּא (שְׂמֹת לֵב טז), תְּרִין יָדִין פּוֹתְבוֹת מִיְמִינָא וּמִשְׂמָאלָא, אֲבָל חֲרוֹת עַל הַלּוּחֹת עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, (נ"א בן י"ה אִיהוּ וְדָא), כְּמָה מְלָאכִיָּא סְפָרִיא אֵית לְעִילָא דְכַתְבִּין זְכוּוֹן דְיִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִיָּא דְחֻתְמָא דְמִלְכָא בִּידֵיהוֹן דְחֻתְמִין זְכוּוֹן דְיִשְׂרָאֵל, וְכָמָה מְלָאכִיָּא אֵינּוּן שְׂקִלִין קִלִין וְחֲמוּרִין דְאֹרִייתָא, קְלוֹת וְחֲמוּרוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, זֶהוּ שְׂפָתוֹב

הַשְּׁלִישִׁי הוּא חֹדֶשׁ סִיּוֹן בְּשָׁלוֹשָׁה וְעֶשְׂרִים בּו וַיִּכְתֹּב בְּכָל אֲשֶׁר צִוָּה מְרַדְּכֵי אֶל הַיְּהוּדִים וְאֶל הָאֲחַשְׁדָּרְפָּנִים וְהַפְּחוֹת וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר מֵהַדּוֹ וְעַד בּוֹשׁ שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה כִּבְתָבָהּ וְעַם וְעַם כְּלָשָׁנוֹ וְאֶל הַיְּהוּדִים כִּבְתָבְכֶם וְכָל־שׁוֹנֵם: (י) וַיִּכְתֹּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אֲחֲשֵׁרֶשׁ וַיַּחֲתֶם בְּמַבְעַת הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד הַרְצִיִּים בְּפָסוּסִים רַכְבֵי הָרֶכֶשׁ הָאֲחַשְׁתָּרְנִים בְּנֵי הַרְמָכִים: (יא) אֲשֶׁר נָתַן הַמֶּלֶךְ לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל עִיר וְעִיר לְהִקְהֵל וְלַעֲמֹד עַל נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וְלַהֲרֹג וְלֹאֲבַד אֶת כָּל חַיִּל עַם וּמְדִינָה הַצָּרִים אֹתָם טָף וְנָשִׁים וְשַׁלְלָם לְבוֹז: (יב) בְּיוֹם אֶחָד בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲחֲשֵׁרֶשׁ בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אָדָר: (יג) פֶּתַשְׁנָן הַכְּתָב לְהַנְתֵּן דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי לְכָל הָעַמִּים וְלַהֲיוֹת הַיְּהוּדִיִּים (הַיְּהוּדִים) עֲתוּדִים (עֲתִידִים) לְיוֹם הַזֶּה לְהַנָּקֶם מֵאִי־בִיָּהֶם: (יד) הַרְצִיִּים רַכְבֵי הָרֶכֶשׁ הָאֲחַשְׁתָּרְנִים יֵצְאוּ מִבְּהַלִּים וּדְחוּפִים בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְהִדָּת נִתְּנָה בְּשׁוֹשֵׁן הַפִּירָה: (טו) וּמְרַדְּכֵי יֵצְאוּ מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלִבוֹשׁ מַלְכוּת^[כ] תִּכְלֹת וְחֹר

אֵיה סוֹפֵר אֵיה שׁוֹקֵל, וְכִשְׁהוּא חוֹתֶם בְּמַבְעַת הַמֶּלֶךְ שֶׁהוּא ו' (י), אֵין לְהַשִּׁיב. חוֹתֶם הוּא ו', חוֹתֶם אָמַת, יָד כּוֹתֵב וְיָד חוֹתֶם. ה' תַּחֲתוֹנָה כּוֹתֵבַת, ה' עֲלִיוֹנָה חוֹתֵמַת, שֶׁהֶם ה' אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד יְמִין וְה' אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד שְׂמָאל. ה' תַּחֲתוֹנָה כּוֹתֵבַת בָּאוֹת ו', שֶׁהוּא קוּלְמוֹס, קָנָה שֶׁל זְרוּעַ, ה' הַעֲלִיוֹנָה חוֹתֵמַת בָּאוֹת י', שֶׁהוּא כַף הַיָּד.

הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה לג יח) אֵיה סוֹפֵר אֵיה שׁוֹקֵל, וְכַד אֵיהו חֲתִים בְּמַבְעַת הַמֶּלֶךְ דְּאֵיהו ו' (נ"א י) אֵין לְהַשִּׁיב, חוֹתֶם אֵיהו ו' חוֹתֶם אָמַת, יָד כּוֹתֵב וְיָד חוֹתֶם ה' תַּתְּאָה כּוֹתֵב ה' עֲלָאָה חוֹתֶם, דְּאֵינּוּן ה' אֲצַבְעָאן דְּיָד יְמִינָא וְה' אֲצַבְעָאן דְּיָד שְׂמָאלָא, ה' תַּתְּאָה כּוֹתֵב בָּאֹת ו' דְּאֵיהו קוּלְמוֹס, קָנָה דְּזְרוּעָא ה' עֲלָאָה חוֹתֶם בָּאֹת י' דְּאֵיהו כַף הַיָּד.

כו. זוהר במדבר (פרשת שלח ל' - דף קס"ט ע"ב):

עֲדִין הוּא מְזַדְּמָן לְהַשִּׁיב לְמַרְאֵה הָעוֹלָם הַזֶּה בְּמַקְדָּם.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַה אֶתְהַנִּי הָאֵי אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַה הִנָּאָה זו לְמַת, וּמַה

למיתא, ומה תועלתא אית ליה בהאי. מאן דיבעי למשאל יומא מה דאצטרף לאפקחא עיניו, בגין לאחזאה דעדיין אודמן איהו, לאתבא לחיזו דהאי עלמא כדבדקמין.

תועלת יש לו בזה? מי שירצה לשאל יום מה שהצטרף לפקח עיניו, בשביל להראות שעדיין הוא מזדמן להשיב למראה העולם הזה כמקדם.

יעשה הגוף בריה חדשה

אמר ליה אי חסידא קדישא, ודאי אי לא אסתים מניה כל חיזו דהאי עלמא, ולא אתאביד כלא מניה, לא להוי ליה חיזו וחולקא דההוא עלמא. עלמא דא, בהפוכא איהו מההוא עלמא דאנן ביה, דבזמנא דתחיית מתייא, אפילו כחוטא דשערא לא הוה מעובדא דהאי עלמא, דכלא אתאביד בקדמיתא, (טלא יבטיל ליה, וישוי ליה) בההוא (דף קס"ט ע"ב) טלא (בקדמיתא) ויתעבר מניה כל זוהמא, ולבתר יתעביד כחמירא דא, ומניה יתעביד גופא בריה חדתא, כף הכא.

אמר לו, אי חסיד קדוש, ודאי אם לא נסתם ממנו כל מראה העולם הזה ולא נאבד ממנו הכל, לא יהיה לו מראה וחלק של העולם ההוא. עולם זה הוא בהפוך מאותו עולם שאנו בו, שבזמן תחיית המתים אפלו כחוט השערה לא יהיה ממעשה העולם הזה, שהכל נאבד בהתחלה (הטל יבטל אותו וישים אותו) באותו הטל (בהתחלה), ויעבר ממנו כל זממה, ואחר כך יעשה כחמץ זה, וממנו יעשה הגוף בריה חדשה, כף כאן.

האם היה כמו זה בעולם הזה

אמר ליה רבי שמעון, ודאי ידענא דאתון מלובשין תמן, בלבוש יקר, דגופא דכיא קדישא. אי הוה בגוונא דא בהאי עלמא, בר נש דאתחזי בההוא גופא, כגוונא דאתון קיימין בההוא עלמא.

אמר לו רבי שמעון, ודאי ידעתי שאתם מלובשין תמן, בלבוש יקר, דגופא דכיא קדישא. אי הוה בגוונא דא בהאי עלמא, בר נש דאתחזי בההוא גופא, כגוונא דאתון קיימין בההוא עלמא.

רוח הקדש

אמר ליה, מלה דא שאילו קמי רב מתיבתא, תרין עולימין דאתלבשו ביננא, בתר דסבלו צערא על חובא, דלא אתחזי לגלגאה, ושאילו דא קמי רב מתיבתא. ואיהו אמו, דהא הוה בהאי עלמא הכי. מנלן. דכתיב, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות, אתלבשת בההוא

אמר לו, דבר זה שאלו לפני ראש הישיבה, שני עלמים שהתלבשו בינינו אחר שסבלו צער על חטא שלא נתן לגלות, ושאלו זה לפני ראש הישיבה, והוא אמר שזה היה כף בעולם הזה. מנן לנו? שכתוב (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות, התלבשה

באותה דמות של העולם ההוא. מלכות - זו רוח הקדש, שהרי מלכות השמים נושבת רוח מאותה רוח האויר של אותו עולם, ובה התלבשה אסתר.

דיוקנא דההוא עלמא. מלכות: דא רוחא דקודשא, דהא מלכות שמיא, נשיב רוחא, מההוא רוחא דאורא דההוא עלמא, ואתלבשא ביה אסתר.

נשמת אחשורוש פרחת מגדל האור

וכשנכנסה לפני המלך אחשורוש וראה אותו לבוש של אור, דמותה נדמתה למלאך אלהים, ופרחה ממונו נשמתו לפי שעה. מרדכי גם כן, שכתוב (שם ה) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות. לבוש מלכות ודאי, דמות של אותו עולם. ועל זה כתוב (שם ט) כי נפל פחד מרדכי עליהם. פחד מרדכי, ולא פחד אחשורוש. אמר רבי שמעון, כמה מתוקים דברים אלו. אשרי חלקי. והרי ידעתי שצדיקים (בזה) באותו עולם מתלבשים בלבוש שנקרא לבוש מלכות, וכך הוא ודאי.

וכד עאלת קמי מלכא אחשורוש, וחמא ההוא לבושא דנהורא, דיוקנאה אדמי למלאך אלהים. פרחת מגיה נשמתא לפום שעטא. מרדכי אוף הכי, דכתיב (אסתר ח) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות. לבוש מלכות, ודאי, דיוקנא דההוא עלמא. ועל דא כתיב, (אסתר ט) כי נפל פחד מרדכי עליהם. פחד מרדכי, ולא פחד אחשורוש. אמר רבי שמעון, כמה מתקין אינון מלין, זכאה חולקי, והא ידענא דצדיקייא (ס"א בהאי) בההוא עלמא, מתלבשן בלבושא דאקרי לבוש מלכות, והכי הוא ודאי.

עטרת ששורה על ראשי הצדיקים באותו עולם

אמר לו, אויר גן עדן, נשיבת רוח הקדש הם, ובו מתלבשים הצדיקים כמו שהיו בעולם הזה. ואחר כך רוח הקדש שורה על ראש כל אחד ואחד, ומתעטר ונעשית לו עטרה. וכך היה למרדכי, שכתוב (שם ח) בלבוש מלכות, דמות אותו העולם. אחר כך ועטרת זהב גדולה - זו עטרת ששורה על ראשי הצדיקים באותו עולם. כשקבלו ישראל תורה, כמו זה היה להם עד שחטאו, שכתוב בהם (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב. אתפשטו מההוא לבושא.

אמר ליה, אורא דגן עדן, נשיבו דרוח קודשא אינון, ומתלבשן ביה צדיקייא, כגוונא דהוּוּ בהאי עלמא. ולבתר, רוח קודשא שראת, על רישא דכל חד וחד. ואתעטר ואתעבידא ליה עטרא. וכך הוה למרדכי, דכתיב בלבוש מלכות, דיוקנא דההוא עלמא. ולבתר ועטרת זהב גדולה, דא עטרת, דשריאת על רישיהון דצדיקייא בההוא עלמא. כד קבילו ישראל אורייתא, כגוונא דא הוה להון. עד דחבו, דכתיב בהו, (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב. אתפשטו מההוא לבושא.

וְעִמָּרְתָּ וְהָב גְּדוּלָּה וְתִכְרִיךְ בּוּיץ וְאַרְנָמָן וְהַעִיר שׁוֹשָׁן צְהֵלָה וְשִׁמְחָה^[כז]: (טז) לַיְהוּדִים הַיְתָה אֹרְחָה וְשִׁמְחָה וְשָׂשׂוֹן וַיִּקְרַח^[כח]:

כז. זוהר - ספר שמות (פרשת פקודי - דף ר"ג ע"א):

רְצִים כְּנֶגֶד רְצִים אַחֲרֵים שְׂרָצִים לְהַרְע

ובגין כך אקרי תא הרצים, אתר דאינון רצים רהטי, ואוחו לאגחא, ולנקמא נוקמין לקבל רצים אחרנין, דרהטי לאבאשא ולארתעא מזליו, לשלטאה עליהו. ורזא דא, (אסתר ג) הרצים יצאו דחופים. רצים מסטרא דא, ורצים מסטרא דא, ובגינהון, (אסתר ח) והעיר שושן צהלה ושמחה, או (אסתר ג) נבוכה. אי מקדמי אליו דהכא, העיר שושן שמחה. ואי מקדמי אליו דסטרא אחרא, העיר שושן נבוכה.

ומשום כך נקרא תא הרצים, מקום שאותם הרצים רצים וממהרים להלחם ולנקם נקמות כנגד רצים אחרים שרצים להרע ולהחליש מזלות כדי לשלט עליהם. וסוד זה - (אסתר ג) הרצים יצאו דחופים. רצים מצד זה ורצים מצד זה, ובגללם (שם ח) והעיר שושן צהלה ושמחה, או (שםג) נבוכה. אם מקדימים אלה שפאן - העיר שושן שמחה. ואם מקדימים אלה של הצד האחר - העיר שושן נבוכה.

כח. זוהר - תקוני זוהר (תקונא תלתי ותלת - דף עז ע"א):

יְרֵאת ה' הוּא בֵּין בָּטוּב וּבֵין לְהַפְדָּ חֲלִילָה

קם רבי שמעון ואמר אלעזר ברי, יש מי שירא מהקדוש ברוך הוא כדי שיחיו את בניו ויגדל עשרו בעולם הזה, ואם חסר מזה, אינו ירא ממנו, זה לא שם לו את יראת יהו"ה לעקר, אבל מי שירא את הקדוש ברוך הוא בין בטוב בין בצרה, זהו מי ששם את יראת יהו"ה בו לעקר, ששלב דרגות הן של יראה, יש יראה בין בטוב בין בצרה, ויש יראה שירא את הקדוש ברוך הוא בטוב ולא בצרה, ויש יראה שלא שם אותה עליו לעקר, בין לטוב בין לצרה. צדיק גמור שם אותה עליו לעקר בין לטוב בין לדיו, הבינוני שם אותה עליו לטוב ולא לדיו, הרשע

קם רבי שמעון ואמר אלעזר ברי, אית מאן דדחיל לקודשא בריה הוא בגין דיחיונו בניו ויסגי עותריה בהאי עלמא, ואי חסר מהאי לא דחיל ליה, האי לא שוי ליה יראת יהו"ה לעקרא, אבל מאן דדחיל לקודשא בריה הוא בין בטיבו בין בעאקו, הא דא שוי יראת יהו"ה ביה לעקרא, דתלת דרגין אינון דיראה, אית יראה בין בטיבו בין בעאקו, ואית יראה דדחיל לקודשא בריה הוא בטיבו ולא בעאקו, ואית יראה דלא שוי לה עליה לעקרא בין לטיבו בין לעאקו, צדיק גמור שוי לה עליה לעקרא בין לטיבו בין לדינא, בינוני שוי ליה עליה לטיבו ולא

לְדִינָא, רְשַׁע גָּמור לָא שׁוּי לִיה עֲקָרָא לָא
בְּטִיבוּ וְלֹא בְּדִינָא.

שְׂכִינָה נִקְרָאת יְרָאָה

וּשְׂכִינְתָא אַמַּאי אֶתְקֵרִיאת יְרָאָה, דְּהָא
הִיא מִסְטְרָא דְעֵמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא
אֶתְנַטִּילת, אֶלָּא כְּמָה דְעֵמוּדָא
דְאַמְצְעִיתָא נְטִיל מִרְחֻמֵי וְדִינָא דְאִינוּן
יְמִינָא וּשְׂמַאלָא, הֵכִי אִיהִי נְטִילָא
מִתְרוּוִיהוּ, מִסְטְרָא דְשְׂמַאלָא דָּא
אֶתְקֵרִיאת יְרָאָה פְּחַד יְצַחֵק, דְּמִסְטְרָא
דִּימִינָא אֶהְבֵּ"ה אֶתְקֵרִי, וְדָא פְּקוּדָא
תְּנִינָא דְאֶתְמַר בְּהַּ (יְרֵמִיָּה לֹא ב) וְאֶהְבֵּת
עוֹלָם אֶהְבֵּתִיךְ עַל פְּנֵי מִשְׁכְּתֵיךְ חֶסֶד.

צְדִיקִים עוֹמְדִים לְפָנֵי הַשְּׂכִינָה כְּנֵר לְפָנֵי הָאֲבוּקָה

וּמִתְרִין סְטְרִין אֵלִין אֶתְקֵרִי עֵמוּדָא
דְאַמְצְעִיתָא אֹר וְנֵר, וּשְׂכִינְתָא אֹרָה
אַבוּקָה, אֹרָה, לְיִהוּדִים הִיְתָה אֹרָה (אֶסְתֵּר
ה טו), אַבוּקָה הֵכִי אֹקְמוּהוּ מְאֵרִי
מִתְנִיתִין דְצְדִיקִים קִימִין קִמֵי שְׂכִינְתָא
כְּנֵר לְפָנֵי הָאֲבוּקָה. מִסְטְרָא דִּימִינָא
יְהוּ"ה, וּמִסְטְרָא דְשְׂמַאלָא אֲדִנִי דְתִמְן
דִּין, וּבְגִין דָּא בְּיוֹמָא קְדָמָאָה וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יְהִי אֹר (בְּרֵאשִׁית א ג), בְּגִין דְחֻמְשׁ
אֹר אִינוּן בְּיוֹמָא קְדָמָאָה, וְאִינוּן ה'
עֲלָאָה וּמִתְמֵן נְהָרִין, י' בְּשְׂמַאלָא וְדָא נֵר,
וְדָא ה"י מִן אֱלֹהִים ה' לִימִינָא י'
לְשְׂמַאלָא, (ו' מל"א מִתְרוּוִיהוּ עֵמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא,
בן י"ה, וְדָא אִיהוּ רֹזָא אֱלֹהִים מִל"א ה"י, דָּא כְּתִיבַת
קְדָמָאָה. וְרֹזָא דְמֵלָא ה"א, אֱלֹהִים דָּא מִלִּיא"ה בְּהַפּוּךְ
אֲתוּוּן, וְדָא ה' זַעִירָא, דֹּאִיהִי מִלִּיא מִתְלַת אֲתוּוּן,
וְאֶתְעִבִידַת הוּי"ה, לְעִילָא אִיהוּ הוּי"ה, וְבַה מִתְחִילִין
אֲתוּוּן דְאֹרִייתָא ה"ו וּלְבַתֵּר ט"י, וְאַנָּה אֶשְׁתַּכַּח ה'

וְלָמָּה הַשְּׂכִינָה נִקְרָאת יְרָאָה? שְׁהֵרִי הִיא
נְטִילָה מִצַּד הַעֵמוּד הָאַמְצְעִי. אֶלָּא כְּמוֹ
שֶׁהַעֵמוּד הָאַמְצְעִי נוֹטֵל מִרְחֻמִים וְדִין,
שֶׁהֵם יְמִין וּשְׂמַאל, כִּפֹּר הִיא נוֹטֵלַת
מִשְׁנֵיהֶם, מִצַּד הַשְּׂמַאל, זֹאת נִקְרָאת יְרָאָה,
פְּחַד יְצַחֵק, שֶׁמִּצַּד הַיְמִין נִקְרָא אֶהְבֵּ"ה,
וְזֹאת הַמְצוּוֹה הַשְּׂנִיָּה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ וְאֶהְבֵּת
עוֹלָם אֶהְבֵּתִיךְ עַל פְּנֵי מִשְׁכְּתֵיךְ חֶסֶד.

וּמִצַּד שְׁנֵי הַצְּדָדִים הַלְלוּ נִקְרָא הַעֵמוּד
הָאַמְצְעִי אֹר וְנֵר, וְהַשְּׂכִינָה אֹרָה, אַבוּקָה.
אֹרָה - לְיִהוּדִים הִיְתָה אֹרָה, אַבוּקָה - כִּפֹּר
פְּרִשׁוּהוּ בְּעַלֵי הַמְשָׁנָה, שְׁצְדִיקִים עוֹמְדִים
לְפָנֵי הַשְּׂכִינָה כְּנֵר לְפָנֵי הָאֲבוּקָה, מִצַּד
הַיְמִין יְהוּ"ה, וּמִצַּד הַשְּׂמַאל אֲדִנִי, שְׁשֵׁם
הַדִּין, וּמִשׁוּם זֶה בְּיוֹם הַרְאִשׁוֹן וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יְהִי אֹר, מִשׁוּם שֶׁחֲמִשָּׁה אֹר הֵם
בְּיוֹם הַרְאִשׁוֹן, וְהֵם ה' הַעֲלִיּוֹנָה, וּמִשֵּׁם
מְאִירִים, י' בְּשְׂמַאל, וְזֶה נֵר, וְזֶה ה"י מִן
אֱלֹהִים, ה' לְיְמִין י' לְשְׂמַאל, (ו' מל"א
מִשְׁנֵיהֶם הַעֵמוּד הָאַמְצְעִי, בן י"ה, וְזֶהוּ סוּד אֱלֹהִים
מל"א ה"י, זֹאת כְּתוּבָה רֵאשׁוֹנָה. וְסוּד הַדְּבַר - ה"א,
אֱלֹהִים זֶה מִלִּיא"ה בְּהַפּוּךְ אֲתוּוֹת, וְזֹאת ה' זַעִירָה, שְׁהִיא
מִלֵּאָה מִשְׁלֹש אֲתוּוֹת, וְנַעֲשִׂית הוּי"ה, לְמַעַלָּה הוּא
הוּי"ה, וְבַה מִתְחִילִים אֲתוּוֹת הַתּוֹרָה ה"ו וְאַחַר כֵּךְ ט"י,
וְאַנָּה נִמְצְאָת ה' אַחֲרוֹנָה? אֵלָּא ד' הִיְתָה לְהִיּוֹת ה', אֵלָּא
מִי גֵרַם שֶׁפִּרַח מִמֶּנָּה ו' שְׁהוּא הִירֵךְ שְׁלָה, ' אֵלָּא נִתְּנִי

(יז) וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ
 וְדָתוֹ מִנִּיעַ שְׂמֵחָה וְשִׁשׁוֹן לַיהוּדִים מִשְׁתָּה וַיּוֹם טוֹב וְרַבִּים מֵעַמֵּי
 הָאָרֶץ מִתְיַהֲדִים בִּי נֶפֶל פֶּחַד הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם:

שוממה כל היום דוה, זהו הוד שהוא הירך שלה, שהוא חזר דוה באלף החמישי, משום שפרח ממנה ירך, שעליו נאמר ותקע כף ירך יעקב, נודע שמימין מתחילה למנות האות ד' עד נצח, והוד הוא הירך, השלמות שלה, וזהו שנתן למשה, זהו שנאמר ונתן הוד למשה).

בתראה, אלא ד' הות למהוי ה', אלא מאן גרם דפרח מינה ו' דאיהו ירך דילה, אלא נתנני שוממה כל היום דוה (איכה א יג), דא הוד דאיהו ירך דילה דאתחזרת איהו דוה באלף חמשה, בגין דפרח מניה ירך, דעליה אתמר (בראשית לב כג) ותקע כף ירך יעקב, אשתמודע דמימינא קא מתחלת לממני את ד' עד נצח, והוד איהו ירך שלימו דילה, ודא איהו דאתיהיב למשה, הדא הוא דאתמר ונתן הוד למשה).

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק ט'

(א) וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא עָשָׂר חֹדֶשׁ הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר הַמֶּלֶךְ וּדְתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם אֲשֶׁר שִׁבְרוּ אִיְבֵי הַיְהוּדִים לְשָׁלוֹם בָּהֶם וּנְהַפּוּדָה הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הַמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם: (ב) נִקְהְלוּ הַיְהוּדִים בְּעָרֵיהֶם בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ לְשַׁלַּח יָד בַּמִּבְקָשִׁי רַעְתָּם וְאִישׁ לֹא עָמַד לְפָנֵיהֶם כִּי נָפַל פַּחַדָּם עַל כָּל הָעַמִּים: (ג) וְכָל שָׂרֵי הַמְּדִינֹת וְהָאֲחֻשְׁדֵּרפָּנִים וְהַפַּחֲוֹת וְעֹשֵׂי הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ מִנְּשָׂאִים אֶת הַיְהוּדִים כִּי נָפַל פַּחַד מְרַדְּכֵי עֲלֵיהֶם: (ד) כִּי גָדוֹל מְרַדְּכֵי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינֹת כִּי הָאִישׁ מְרַדְּכֵי הוֹלֵךְ וְגָדוֹל: (ה) וַיְכּוּ הַיְהוּדִים בְּכָל אִיְבֵיהֶם מִפֶּת חֶרֶב וְהָרָג וְאֲבָדוֹן וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם כַּרְצוֹנָם: (ו) וּבְשׁוֹשַׁן הַפִּירָה הָרָגוּ הַיְהוּדִים וְאֲבָד חֲמִשׁ מֵאוֹת אִישׁ: (ז) וְאֵת פֶּרֶשׁנְדָתָא וְאֵת דִּלְפוֹן וְאֵת אֶסְפֶּתָא: (ח) וְאֵת פּוֹרְתָא וְאֵת אֲדֻלְיָא וְאֵת אַרִידָתָא: (ט) וְאֵת פֶּרַמְשֶׁתָא וְאֵת אַרִיסִי וְאֵת אַרְדֵי וְאֵת וַיִּזְתָּא: (י) עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הָמֶן בֶּן הַמְּדָתָא צַרְרַת הַיְהוּדִים הָרָגוּ וּבְבֹהָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם: (יא) בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפֵּר הַחֲרוֹנִים בְּשׁוֹשַׁן הַפִּירָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ: (יב) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה בְּשׁוֹשַׁן הַפִּירָה הָרָגוּ הַיְהוּדִים וְאֲבָד חֲמִשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הָמֶן בְּשָׂאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מָה עָשׂוּ וּמָה שָׂאֲלָתְךָ וַיִּנְתֵּן לָּהּ וּמָה בִקְשָׁתְךָ עוֹד וְתַעֲשִׂי: (יג) וְתֹאמֶר אֶסְתֵּר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִנְתֵּן גַּם מִחֵר לַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשַׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת

הַיּוֹם וְאֵת עֶשְׂרֵת בְּנֵי הַמֶּן יִתְּלוּ עַל הָעֵץ^[טז]: (יד) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 לְהַעֲשׂוֹת כֵּן וַתִּנְתֵּן דָּת בְּשׂוֹשָׁן וְאֵת עֶשְׂרֵת בְּנֵי הַמֶּן תָּלוּ:
 (טו) וַיִּקְהְלוּ הַיְהוּדִים (הַיְהוּדִים) אֲשֶׁר בְּשׂוֹשָׁן גַּם בַּיּוֹם אַרְבָּעָה
 עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אָדָר וַיַּחְדְּנוּ בְּשׂוֹשָׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ וּבְבֹזָה לֹא
 שָׁלְחוּ אֶת יָדָם: (טז) וַשָּׂאֵר הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּמִדְיָנוֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהְלוּ
 וְעָמְדוּ עַל נַפְשָׁם וְנוֹחַ מֵאֵיבִיהֶם וְהָרַג בְּשִׁנְאֵיהֶם חֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים
 אָלֶף וּבְבֹזָה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם: (יז) בַּיּוֹם שְׁלֹשָׁה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אָדָר
 וְנוֹחַ בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר בּוֹ וַעֲשֵׂה אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה וְשִׂמְחָה:
 (יח) וְהַיְהוּדִים (וְהַיְהוּדִים) אֲשֶׁר בְּשׂוֹשָׁן נִקְהְלוּ בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר בּוֹ
 וּבְאַרְבָּעָה עָשָׂר בּוֹ וְנוֹחַ בְּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ וַעֲשֵׂה אֹתוֹ יוֹם מְשֻׁתָּה
 וְשִׂמְחָה: (יט) עַל בֶּן הַיְהוּדִים הַפְּרוּזִים (הַפְּרוּזִים) הַיִּשְׁכִּים בְּעָרֵי
 הַפְּרוּזוֹת עֲשִׂים אֶת יוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אָדָר שִׂמְחָה וּמְשֻׁתָּה
 וַיּוֹם טוֹב וּמְשֻׁלּוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ: (כ) וַיִּכְתֹּב מְרֹדְכַי אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינוֹת
 הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ הַקְּרוּבִים וְהַרְחֹקִים: (כא) לְקִיָּם עֲלֵיהֶם לְהִיּוֹת
 עֲשִׂים אֶת יוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אָדָר וְאֵת יוֹם חֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ
 בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה: (כב) בַּיָּמִים אֲשֶׁר נָחוּ בָהֶם הַיְהוּדִים מֵאֵיבִיהֶם
 וְהַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר נִהְפָּךְ לָהֶם מִיָּגוֹן לְשִׂמְחָה וּמֵאֵכֶל לְיוֹם טוֹב לְעֲשׂוֹת
 אוֹתָם יְמֵי מְשֻׁתָּה וְשִׂמְחָה וּמְשֻׁלּוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ וּמִתְּנֻנוֹת
 לְאֶבְיוֹנִים: (כג) וּקְבַל הַיְהוּדִים אֶת אֲשֶׁר תַּחֲלוּ לְעֲשׂוֹת וְאֵת אֲשֶׁר
 כָּתַב מְרֹדְכַי אֲלֵיהֶם: (כד) כִּי הָמֶן בֶּן הַמֶּדְתָּא הָאֲנֹנִי צִרַר כָּל
 הַיְהוּדִים חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים לְאַבְדָּם וְהַפִּיל פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל לְהַטֵּם
 וּלְאַבְדָּם: (כה) וּבְנֵאָה לְפָנַי הַמֶּלֶךְ אָמַר עִם הַסֵּפֶר יָשׁוּב מִחֲשֻׁבְתּוֹ

הָרָעָה אֲשֶׁר חָשַׁב עַל הַיְהוּדִים עַל רֹאשׁוֹ וְתָלוּ אֹתוֹ וְאֵת בְּנָיו עַל
הָעֵץ: (כו) עַל בֶּן קָרְאוֹ לַיָּמִים הָאֵלֶּה פּוּרִים עַל שֵׁם הַפּוּר עַל בֶּן
עַל כָּל דְּבָרֵי הָאֲנֵרֶת הַזֹּאת וּמָה רָאוּ עַל כָּכָה וּמָה הִגִּיעַ אֲלֵיהֶם:
(כז) קִיָּמוֹ וְקִבְּלָ (וְקִבְּלוּ) הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם וְעַל זְרָעָם וְעַל כָּל
הַנְּלוּיִם עֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲבֹר לְהִיּוֹת עֲשִׂים אֶת שְׁנֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה
כְּכַתְּבָם וְכוּמָנָם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה: (כח) וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נְזוּפְרִים
וְנִעְשִׂים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר מְשַׁפְּחָה וּמְשַׁפְּחָה מְדִינָה וּמְדִינָה וְעִיר
וְעִיר וַיְמִי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹךְ הַיְהוּדִים וְזָכְרָם לֹא
יִסּוּף מִזְרָעָם: (כט) וְתִכְתֹּב אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה בֵּת אֲבִיחַיִל וּמְרַדְכֵי
הַיְהוּדִי אֶת כָּל תְּקִיפָה לְקַיֵּם אֶת אֲנֵרֶת הַפּוּרִים הַזֹּאת הַשְּׁנִית:
(ל) וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל הַיְהוּדִים אֶל שְׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה
מִלְּכוֹת אַחַשְׁוֵרוּשׁ דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת^[ט]: (לא) לְקַיֵּם אֶת יְמֵי
הַפּוּרִים הָאֵלֶּה

ל. זוהר - ספר בראשית (פרשת בראשית - דף מו ע"א):

שְׁלוֹם וְאַמֶּת הִינּוּ מֵדַת תְּפָאֶרֶת

בֵּא יַעֲקֹב וְרָצָה בָּהּ וְלֹא נִתְּנוּהוּ לוֹ, אָמַר
לִי הוֹאִיל וְאַבְרָהָם מִלְּמַעְלָה וַיִּצְחַק
לְמִטָּה, אֵתָה תִּהְיֶה בְּאֲמֻצָּע וְתִכְלֹל
שְׁלִשְׁתָּם דְּכִתִּיב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב. וּמֵאִי
אֲמֻצָּע, הִינּוּ שְׁלוֹם. וְהֵא כְּתִיב תִּתֵּן אֶמֶת
לְיַעֲקֹב, אֶמֶת וְשְׁלוֹם חֵד הוּא. כְּמָה דָּאֵת
אָמַר (אסתר ט') דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת (ישעיה
ט"ל) כִּי שְׁלוֹם וְאַמֶּת יִהְיֶה בֵּימֵי וְהִינּוּ
דְּכִתִּיב (ישעיה נ"ח) וְהֵאכְלִתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב
אֲבִיךָ. דְּהִינּוּ נַחֲלָה גְמוּרָה דְּאִית לִי

בֵּא יַעֲקֹב וְרָצָה בָּהּ וְלֹא נִתְּנוּהוּ לוֹ. אָמַר
לוֹ, הוֹאִיל וְאַבְרָהָם מִלְּמַעְלָה וַיִּצְחַק
לְמִטָּה, אֵתָה תִּהְיֶה בְּאֲמֻצָּע וְתִכְלֹל
שְׁלִשְׁתָּם, שְׁפָתוֹב תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב. וּמֵאִי
הָאֲמֻצָּע? הִינּוּ שְׁלוֹם, וְהֵרִי פְתוּב תִּתֵּן
אֶמֶת לְיַעֲקֹב? אֶמֶת וְשְׁלוֹם הֵם אַחַד, כְּמוֹ
שְׁנֵאמֹר (אסתר ט') דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְאַמֶּת,
(ישעיה לט) כִּי יִהְיֶה שְׁלוֹם וְאַמֶּת בְּיָמֵי,
וְהִינּוּ שְׁפָתוֹב (שם נח) וְהֵאכְלִתִּיךָ נַחֲלַת
יַעֲקֹב אֲבִיךָ. דְּהִינּוּ נַחֲלָה גְמוּרָה שְׁיֵשׁ לוֹ

החֶסֶד וְהַפֶּחַד וְהָאֱמֶת וְהַשְּׁלוֹם. וּלְפִיכֶן אָמַר (תהלים ק"ח) אֲבָן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים הַיְתֵה לְרֹאשׁ פִּינָה.

אֲבָרְהָם עֶמֶד וְזָכָה אֶת הָעוֹלָם כְּלוֹ

אֲבָן מְאֹסוֹ אֲבָרְהָם וַיִּצְחַק שְׁבָנוֹ אֶת הָעוֹלָם, הַיְתֵה עֵתָה לְרֹאשׁ פִּינָה. וְלָמָּה מְאֹסוֹ בָּהּ, וְהֵלֵא נֹאמֵר (בְּרֵאשִׁית כ"ו) עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבָרְהָם בְּקֹלִי וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרֵתִי מִצּוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרוֹתַי? מַה זֶה מִשְׁמֵרֵתִי? אָמַר מִדַּת חֶסֶד: שְׁכַל יָמֵי הַיּוֹת אֲבָרְהָם בְּעוֹלָם לֹא הִצְרַכְתִּי אֲנִי לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתִּי, שְׁהָרִי אֲבָרְהָם עֶמֶד שָׁם בְּמִקְוֵמִי. וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרֵתִי - בְּמִדָּה זֹאת הַיְתֵה מְלֹאכְתִּי, שְׁאֲנִי מְזַכֶּה אֶת הָעוֹלָם כְּלוֹ, וְאֶפְלוֹ נִתְחַיְבוֹ אֲנִי מְזַכֶּה אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבָם וּמְבִיא בְּלִבָּם לַעֲשׂוֹת רְצוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה אֲבָרְהָם, וְכָתוּב (שם כ"א) וַיִּטַּע אֲשֶׁל בְּבֶאֱר שְׁבַע. סֵדֶר לַחֲמוֹ וּמִימִיו לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, וְהִיָּה מְזַכֶּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם: לְמִי אַתֶּם עוֹבְדִים? עֲבַדוּ אֶת ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ! וְהִיָּה דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהָיוּ שְׁבִיבִים.

אֲבָן מְאֹסוֹ אֲבָרְהָם וַיִּצְחַק שְׁבָנוֹ אֶת הָעוֹלָם, הַיְתֵה עֵתָה לְרֹאשׁ פִּינָה. וְלָמָּה מְאֹסוֹ בָּהּ וְהֵלֵא נֹאמֵר (בְּרֵאשִׁית כ"ו) עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבָרְהָם בְּקֹלִי וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרֵתִי מִצּוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרוֹתַי. מֵאֵי מִשְׁמֵרֵתִי, אָמַר מִדַּת חֶסֶד. כָּל יָמֵי הַיּוֹת אֲבָרְהָם בְּעוֹלָם לֹא הוֹצַרְכְתִי אֲנִי לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתִּי, שְׁהָרִי אֲבָרְהָם עֶמֶד שָׁם בְּמִקְוֵמִי. וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרֵתִי, בְּמִדָּה זֹאת הַיְתֵה מְלֹאכְתִּי שְׁאֲנִי מְזַכֶּה אֶת הָעוֹלָם כְּלוֹ וְאֶפְלוֹ נִתְחַיְבוֹ, אֲנִי מְזַכֶּה אוֹתָם. וְעוֹד מְשִׁיבָם וּמְבִיא בְּלִבָּם לַעֲשׂוֹת רְצוֹן אֲבִיהֶם. כָּל זֶה עָשָׂה אֲבָרְהָם וְכָתוּב (בְּרֵאשִׁית כ"א) וַיִּטַּע אֲשֶׁל בְּבֶאֱר שְׁבַע. סֵדֶר לַחֲמוֹ וּמִימִיו לְכָל בְּאֵי עוֹלָם וְהִיָּה מְזַכֶּה וּמְדַבֵּר עַל לִבָּם, לְמִי אַתֶּם עוֹבְדִים, עֲבַדוּ אֶת יי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. וְהִיָּה דוֹרֵשׁ לָהֶם, עַד שֶׁהָיוּ בְּאִים וְשְׁבִיבִים.

הַבֵּא לְטַהַר מִסִּיעִין

וּמְנַלֵּן שְׁאֵף הַחַיִּיבִים הִיָּה מְזַכֶּה? שְׁנֹאמֵר (שם י"ח) הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבָרְהָם, וְאֲבָרְהָם הָיוּ יוֹגִי. אֵלֵא אֲזַכֶּהוּ שְׁיִבְקֶשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים וַיִּזְכֶּה. וְכִי אֶפְשֶׁר לוֹמַר שְׁלֹא יָדַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא יִכְלוּ לְהִנָּצֵל? אֵלֵא זְכוּתוֹ הוּא אָמַר. מִכָּאן אָמְרוּ, בָּא לְטַהַר - מִסִּיעִין אוֹתוֹ. בָּא לְטַמֵּא - פּוֹתְחִים לוֹ. מַה

וּמְנַלֵּן שְׁאֵף הַחַיִּיבִים הִיָּה מְזַכֶּה, שְׁנֹאמֵר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאֲבָרְהָם וְאֲבָרְהָם הִיָּה יוֹגִי. אֵלֵא אֲזַכֶּהוּ שְׁיִבְקֶשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים וַיִּזְכֶּה. וְכִי אֶפְשֶׁר לוֹמַר שְׁלֹא יָדַע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא יִכְלוּ לְהִנָּצֵל. אֵלֵא זְכוּתוֹ קָאמַר. מִכָּאן אָמְרוּ בָּא לְטַהַר מִסִּיעִין אוֹתוֹ. בָּא לְטַמֵּא פּוֹתְחִין לוֹ מֵאֵי פּוֹתְחִין לוֹ, אוֹתָן הַפְּתוּחִים תְּמִיד. מִצּוֹתַי חֲקוֹתַי

בְּזִמְנֵיהֶם בְּאֲשֶׁר קִים עֲלֵיהֶם מְרֻדְכֵי הַיְהוּדִי וְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה
 וּבְאֲשֶׁר קִימוּ עַל נַפְשָׁם וְעַל זֶרַעַם דְּבָרֵי הַצְּמוּת וְזַעֲקָתָם:
 (לב) וּמֵאֲמַר אֶסְתֵּר קִים דְּבָרֵי הַפְּרִים הָאֵלֶּה וְנִכְתָּב בַּסֵּפֶר:

מְצוּתֵי חֻקוֹתַי וְתוֹרַתִי - אָמַר, הוֹאִיל וְלֹא
 חִפְצָתִי בָּהּ, אֲשַׁמֵּר מְצוּתַיָּהּ. מַה זֶּה
 תוֹרַתִי? אֵלֶּה אֵלֶּה הוֹרָאוֹת וּפְלֻפּוּלִים
 שְׁמוּרִים לְמַעַלָּה הוּא יְדָעַם וּפְלַפֵּל וְקִיָּמָם.

וְתוֹרוֹתַי, אָמַר, הוֹאִיל וְלֹא חִפְצָתִי בָּהּ
 אֲשַׁמֵּר מְצוּתַיָּהּ. מַאי תוֹרוֹתַי, אֵלֶּה
 אֵלֶּה הוֹרָאוֹת וּפְלֻפּוּלִים שְׁמוּרִים
 לְמַעַלָּה, הוּא יְדָעַם וּפְלַפֵּל וְקִיָּמָם.

זוהר לפורים

מגילת אסתר פרק י

(א) **וַיִּשְׁמַע מְרְדֳכָי הַמַּלְאָךְ אֶחָשֶׁרֶשׁ (אֶחָשֶׁרוּשׁ) מִם עַל הָאָרֶץ וְאֵיִי הַיָּם:** (ב) **וְכָל מַעֲשֵׂה תַקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפְרָשֶׁת גְּדֻלַּת מְרְדֳכָי אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמַּלְאָךְ הַלֵּוֹא הֵם בְּתוֹנִים עַל סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מְדֵי וּפְרָס^[א]:** (ג) **כִּי מְרְדֳכָי תִּיהְיֶה מִשְׁנֵה לְמַלְאָךְ אֶחָשֶׁרוּשׁ^[ב] וְגֵדוֹל לִיהוּדִים וְרָצוֹן לְרַב אֲחִיו דָּרָשׁ טוֹב לְעַמּוֹ וְדָבָר שְׁלוֹם לְכָל זְרַעוֹ:**

לא. זוהר - ספר במדבר (פרשת שלח לך - דף קס"ה ע"ב):

נחלק המלכות לשנים

ועל דא חדי משיח, וחדאי רב מתיבתא, דקא אתבשר בְּדָא. ואמר רב מתיבתא, דהא דייק למשיח ואמר, מנא הוה לדניאל דקאמר, (דניאל ה) פריס פריסת מלכותך ויהיבת למדי ופרס. מאינן אתון דופרסין אשתמע ליה. והכא מאי הוא. אמר ליה, הכי הוא ודאי, פריס פריסת מלכותך חייבא, על ידי דמשיח אחרא, ולבתר ישלוט מלך פרס, ויטל מלכוון סגיאין, והוא ישלט על ארעא קדישא תריסר ירחי, והוא ישלוט ויקטול סגיאין, וההוא משיחא, ולבתר יפול, ויקבלון מלכותא קדישי עליונין. ועל דא, ופרסין, מלכא דפרס, אשתמע הכא.

ועל זה שמח המשיח ושמח ראש הישיבה, שהתבשר בזה. ואמר ראש הישיבה, שהרי דיק למשיח ואמר, מנין היה לדניאל שאמר, (דניאל ה) שבר מלכותך לשנים ונתנה למדי ופרס? מאותן אותיות של ופרסין נשמע לו. וכאן מהו? אמר לו, כך זה ודאי, פרס פריסת מלכותך (שבר מלכותך) הרשעה על ידי משיח אחר, ואחר כך ישלט מלך פרס ויטל ממלכות רבות, וישלט על ארץ הקדש שנים עשר חדשים, וישלט ויהרג רבים ואותו משיח, ואחר כך יפל, ויקבלו את המלכות קדושים עליונים. ועל זה ופרסין, מלך פרס נשמע כאן.

לב. זוהר - תקוני הזהר (הקדמת תקוני הזהר - דף יד ע"ב):

משנה והלכה

כ"ה כ"ד דשחרית אינון מ"ט אנפין, כ"ה כ"ד של שחרית הם ארבעים ותשעה

פְּנִים, וַיֵּשׂ אַרְבָּעִים וְתִשְׁעָה פְּנִים לְמִטָּה
מִצַּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל הַקָּטָן, שֶׁהוּא מִטְטְרוֹן,¹
וְהוּא אַרְבָּעִים וְתִשְׁעָה פְּנִים. וּבְהֵם יִזְהִירוּ
בְּעַלֵי הַמְּשָׁנָה, שֶׁהִיא שְׁנֵי הַלְּכָה,
הַשְּׂפָחָה שֶׁלּוֹ, מִשּׁוּם פִּי מְרֻדְכֵי הַיְּהוּדִי
מְשָׁנָה לְמֶלֶךְ, כְּמוֹ זֶה מְשָׁנָה - מְשָׁנָה
לְמֶלֶךְ, וּבִי יִזְהִירוּ בְּעַלֵי הַמְּשָׁנָה. כְּזֹהֵר
הַרְקִיעַ, זֶה הַלְּכָה, שֶׁהִיא קְבֵלָה לְמֹשֶׁה
מִסִּינֵי, וְכִמְהָ עֲלֻמוֹת יֵשׁ לָהּ, שֶׁהֵן הַלְּכוֹת
פְּסוּקוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵן וְעֲלֻמוֹת אֵין מִסְפָּר,
וְהִיא עוֹלָה עַל כָּלֵם. זֶהוּ שְׂפָתוֹב וְאֵת
עֲלִית עַל פְּלָנָה, וְהִיא עִם כָּלֵם, כְּמוֹ
שֶׁבְּאֵרוֹהוּ הַלְּכָה כְּרַבִּים.

וְאִית מ"ט אַנְפִּין לְתַתָּא מִסְטְרָא
דִּישְׂרָאֵל זּוּטָא דְאִיהוּ מִטְטְרוֹן,² וְאִיהוּ
מ"ט אַנְפִּין, וּבְהוֹן יִזְהִירוּ מְאִרֵי מְשָׁנָה,
דְּאִיהִי תְנִינָא לְהַלְכָה שְׂפָחָה דִּילֵיהּ, בְּגִין
כִּי מְרֻדְכֵי הַיְּהוּדִי מְשָׁנָה לְמֶלֶךְ (אסתר ו א),
כְּגוֹנָא דָּא מְשָׁנָה, (דף יד ע"ב) מְשָׁנָה
לְמֶלֶךְ, וּבִיהּ יִזְהִירוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, כְּזֹהֵר
הַרְקִיעַ דָּא הַלְּכָה, דְּאִיהִי קְבֵלָה לְמֹשֶׁה
מִסִּינֵי, וְכִמְהָ עוֹלִימָאן אִית לָהּ דְּאִינוּן
הַלְּכוֹת פְּסוּקוֹת, דְּאֵתְמַר בְּהוֹן (שיר ו ח)
וְעֲלֻמוֹת אֵין מִסְפָּר, וְאִיהִי סְלֵקָא עַל
כָּלְהוּ, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (משלי לא כט) וְאֵת
עֲלִית עַל פְּלָנָה, וְאִיהִי עִם כָּלְהוּ, כְּמָה
דְּאוּקְמוּהוּ הַלְּכָה כְּרַבִּים.

אֲשֵׁרִיהֶם אֹתָם שְׂמִשְׁתַּדְּלִים בְּשִׂכְנֵיהָ לְהוֹצִיאָהּ מֵהַגְּלוּת

וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים בְּהֵן יְהוֹן כְּפֻכְבִּים לְעוֹלָם
וְעַד. כְּפֻכְבִּים וְדָאֵי, שְׂאִין לָהֶם חֲשַׁבּוֹן.
שְׂפָל כּוֹכַב וְכוֹכַב נִקְרָא עוֹלָם יְחִיד, וְזֵהוּ
וְעֲלֻמוֹת אֵין מִסְפָּר. וְאֵלוּ הַעֲלֻמוֹת אֵל
תְּקִרֵי עֲלֻמוֹת אֵלָא עוֹלֻמוֹת. וּמִשּׁוּם
שֶׁהַצְּדִיקִים הֵם כְּפֻכְבִּים וְלְכָל אֶחָד יֵשׁ
כּוֹכַב, בְּגַלְל זֶה פְּרָשׁוּהוּ הַרְאִשׁוֹנִים, כֹּל
צְדִיק וְצְדִיק יֵשׁ לוֹ עוֹלָם בְּפִנֵי עֲצָמוֹ, וְכֹל
מִי שֶׁזָּכָה לְהַלְכָה אַחַת - יוֹרֵשׁ עוֹלָם
אֶחָד, כֹּל שֶׁכֵּן מִי שֶׁזָּכָה לְמִסְכַּת אַחַת אוֹ
שְׁתֵּים אוֹ לְשָׁשִׁים, שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵם שְׁשִׁים
הֵמָּה מְלָכוֹת, שְׂפָל מִסְכַּת הִיא גְּבִירָה
בְּעֲצָמָה. אֲשֵׁרֵי הוּא מִי שִׁיֹּרֵשׁ אוֹתָהּ
בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהַלְּכָה הִיא עֲלֻמַּת הַגְּבִירָה,
שֶׁהִיא קְבֵלָה. אֲשֵׁרֵיהֶם אוֹתָם
שְׂמִשְׁתַּדְּלִים בְּשִׂכְנֵיהָ, שֶׁהִיא עַל כָּלֵם
בְּהַלְּכָה, לְהוֹצִיאָהּ מֵהַגְּלוּת, שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵ

וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים בְּהֵן יְהוֹן כְּפֻכְבִּים לְעוֹלָם
וְעַד, כְּפֻכְבִּים וְדָאֵי דְלִית לוֹן חוֹשְׁבָנָא,
דְּכָל כּוֹכְבָא וְכוֹכְבָא אֵתְקִרֵי עֲלֻמָּא
יְחִידָא, וְדָא הוּא וְעֲלֻמוֹת אֵין מִסְפָּר,
וְאֵלִין עֲלֻמוֹת אֵל תְּקִרֵי עֲלֻמוֹת, אֵלָא
עוֹלֻמוֹת, וּבְגִין דְּצְדִיקִיָּא אֵינוּן כְּפֻכְבִּים,
וְכֹל חַד אִית לֵיהּ כְּכַב, בְּגִין דָּא אוּקְמוּהוּ
קְדָמָאִין, כֹּל צְדִיק וְצְדִיק אִית לֵיהּ עוֹלָם
בְּפִנֵי עֲצָמוֹ, וְכֹל מָאן דְּזָכָה לְהַלְכָה חַד
יְרִית עֲלֻמָּא חַד, כֹּל שֶׁכֵּן מָאן דְּזָכִי
לְמִסְכַּתָּא חַדָּא, אוֹ לְתִרִין, אוֹ לְשִׁתִּין,
דְּאֵתְמַר בְּהוֹן (שיר ו ח) שְׁשִׁים הֵמָּה
מְלָכוֹת, דְּכָל מִסְכַּתָּא מִטְרוּנִיתָא אִיהִי
בְּגִרְמָה, זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּרִית לָהּ בְּהִיא
עֲלֻמָּא, דְּהַלְּכָה עוֹלִימָא דְּמִטְרוּנִיתָא,
דְּאִיהִי קְבֵלָה, זְכָאִין אֵינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִין
בְּשִׂכְנֵיהָ דְּאִיהִי עַל כָּלְהוּ בְּהַלְּכָה,

וּבַפְּשְׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם, וְלֹהוּלִיכָה אֶל
בַּעֲלָה שְׁתַּהֲיֶה לָּהּ קַבְּלָה בְּזָרוּעוֹתַי, וְלִקְיִים
בָּהּ שְׂמָאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי וְכו'.

לְאַפְקָא לָּהּ מִן גְּלוּתָא, דְּאַתְמַר בָּהּ
(ישעיהו נ א) וּבַפְּשְׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם,
וְלִמְיֹזֵל לָּהּ לְגַבֵּי בַּעֲלָה, לְמַהוּי לָּהּ קַבְּלָה
בְּזָרוּעוֹי, לְקִיִּים בָּהּ (שיר ב ו) שְׂמָאלוֹ תַּחַת
לְרֹאשִׁי וְכו'.

בִּימֵי יְהוֹשֻׁעַ בְּמִקּוֹם הַמְּלָכוּת שְׁלֻטָּה הַשְּׂפָחָה

שְׁבַגְלוֹת מִשְׁנָה, שֶׁהִיא מִטְטְרוֹן, שׁוֹלֵט,
וְהוּא מִשְׁנָה לְמֶלֶךְ, בְּמִקּוֹם שֶׁהַגְּבִירָה
יוֹשֶׁבֶת מִשְׁנָה, וְזֶהוּ וְשְׂפָחָה כִּי תִירֵשׁ
גְּבִירָתָהּ. וּבִימֵי מֹשֶׁה לֹא שְׁלֻטָּה הַשְּׂפָחָה
אֶלֶּא הַגְּבִירָה. אַחֲרֵי שְׂמֹשֶׁה מֵת וַיִּרֶשׁ
יְהוֹשֻׁעַ, שֶׁהוּא נֶעַר, בְּמִקּוֹם הַמְּלָכוּת
שְׁלֻטָּה הַשְּׂפָחָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֲנִי שָׂר
צָבָא יְהו"ה עֵתָה בְּאַתִּי.

דְּבַגְלוֹתָא מִשְׁנָה דְּאִיהִי מִטְטְרוֹן
שְׁלֻטָא, וְאִיהוּ מִשְׁנָה לְמֶלֶךְ, בְּאַתְר
דְּמִטְרוֹנִיתָא יִתְבָּא מִשְׁנָה, וְדָא אִיהוּ (משלי
ל כג) וְשְׂפָחָה כִּי תִירֵשׁ גְּבִירָתָהּ, וּבִיּוֹמוֹי
דְּמֹשֶׁה לֹא שְׁלֻטָא שְׂפָחָה אֶלֶּא
מִטְרוֹנִיתָא, לְבִתְרֵי דְּמִישׁ מֹשֶׁה וַיִּרִית
יְהוֹשֻׁעַ דְּאִיהוּ נֶעַר, בְּאַתְר מְלָכוּתָא
שְׁלֻטָא שְׂפָחָה, כְּמָה דְּאַתְרָא אֱמַר (יהושע ה
ד) אֲנִי שָׂר צָבָא יְהו"ה עֵתָה בְּאַתִּי.

אֵין דּוֹרְשִׁין בְּמִרְכָּבָה בְּיַחֲדָא

וְהָרִי בְּאַרְנוֹ שְׂמִטְטְרוֹן הוּא מַעֲשֵׂה
מִרְכָּבָה, וְעַלְיוֹ נֶאֱמַר אֵין דּוֹרְשִׁין בְּמִרְכָּבָה
בְּיַחֲדָא. מַה זֶה בְּיַחֲדָא? בְּיַחֲדָא שֶׁל עוֹלָם,
אֶלֶּא אִם כֵּן הִיָּה חֲכָם וּמַבִּין מִדַּעְתּוֹ. חֲכָם
בְּחֻמְרָה וּמַבִּין בְּבִינָה וַיִּוְדַע בְּדַעַת,
שְׁנֵאֱמַר בָּהֶם וְאַמְלָא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים
בְּחֻמְרָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת, מִשּׁוּם שֶׁהוּא
מִשְׁכֵּן שֶׁהַתְּמִלָּא בְּשִׁלְשֵׁת הַדְּרָגוֹת הַלְלוּ.
וּבְכָל מְלָאכָה - זֶה מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית,
שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה, שְׂאִין דּוֹרְשִׁים לָּהּ
בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית בְּשָׁנִים, אֶלֶּא בְּיַחְדּוֹ שֶׁל
הָעוֹלָם, הַמִּרְכָּבָה שְׁלָהּ הוּא מִטְטְרוֹן,
גוֹף הַשְּׂכִינָה.

וְהָא אוֹקִימָנָא, מִטְטְרוֹן אִיהוּ מַעֲשֵׂה
מִרְכָּבָה, וְעַלְיָה אַתְמַר אֵין דּוֹרְשִׁין
בְּמִרְכָּבָה בְּיַחֲדָא, מֵאִי בְּיַחֲדָא
דְּעַלְמָא, אֶלֶּא אִם כֵּן הִיָּה חֲכָם וּמַבִּין
מִדַּעְתּוֹ, חֲכָם בְּחֻמְרָה וּמַבִּין בְּבִינָה וַיִּוְדַע
בְּדַעַת, דְּאַתְמַר בְּהוֹן (שמות לא ג) וְאַמְלָא
אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחֻמְרָה בְּתַבּוּנָה
וּבְדַעַת, בְּגִין דְּאִיהוּ מִשְׁכָּנָא דְּאַתְמַלִּי
בְּתַלְתַּת דְּרָגִין אֱלִין, וּבְכָל מְלָאכָה דָּא
מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית שְׂכִינָתָא תַּתְּאָה, דְּאֵין
דּוֹרְשִׁין לָּהּ בְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית בְּשָׁנִים,
אֶלֶּא בְּיַחְדּוֹ דְּעַלְמָא, מִרְכָּבָה דִּלְהָ
אִיהוּ מִטְטְרוֹן גוֹף שְׂכִינָתָא.